

Dobra Nowina dla dzieci

© Copyright by Fundacja Nasza Winnica

© Copyright by ks. Zbigniew Paweł Maciejewski, Chryzostom Pamiętny

Redakcja

ks. Zbigniew Paweł Maciejewski

Tłumaczenie tekstów biblijnych

ks. Zbigniew Paweł Maciejewski, Chryzostom Pamiętny

Wstępy i wprowadzenia

ks. Zbigniew Paweł Maciejewski

Grafika i ilustracje

Anna Wieczorek

Skład

Gabriela Centkowska

Fundacja Nasza Winnica

pl. Jana Pawła II 3, 06-120 Winnica

funawi.pl

fundacja@funawi.pl

tel. 501 231 895

ISBN 978-83-958499-5-4

Wstęp

To, o czym opowiada ta książka, wydarzyło się bardzo dawno. Należałoby zacząć tę opowieść od słów: „dawno, dawno temu”, ale tak zwykle zaczyna się opowiadać bajki. Historia przedstawiona w tej książce jednak bajką nie jest. Bajka to ciekawe, mądre opowiadanie, ale jego treść, bohaterowie, są wymyślone. To, co chcę Ci opowiedzieć jest **PRAWDĄ**, prawdą o **Jezusie Chrystusie**.

Tę prawdę o Jezusie odnajdujemy w Biblii, w Piśmie Świętym. Przede wszystkim w czterech Ewangeliach, które w Piśmie Świętym się znajdują.

Książka, którą trzymasz w ręku, zawiera wybrane **fragmenty Ewangelii**, tak byś samodzielnie mógł przeczytać o najważniejszych czynach Jezusa Chrystusa oraz o Jego nauczaniu.

Wszystko po to, byś Jezusa Chrystusa poznał i pokochał.

W tej książce spotkasz trzy rodzaje tekstów:

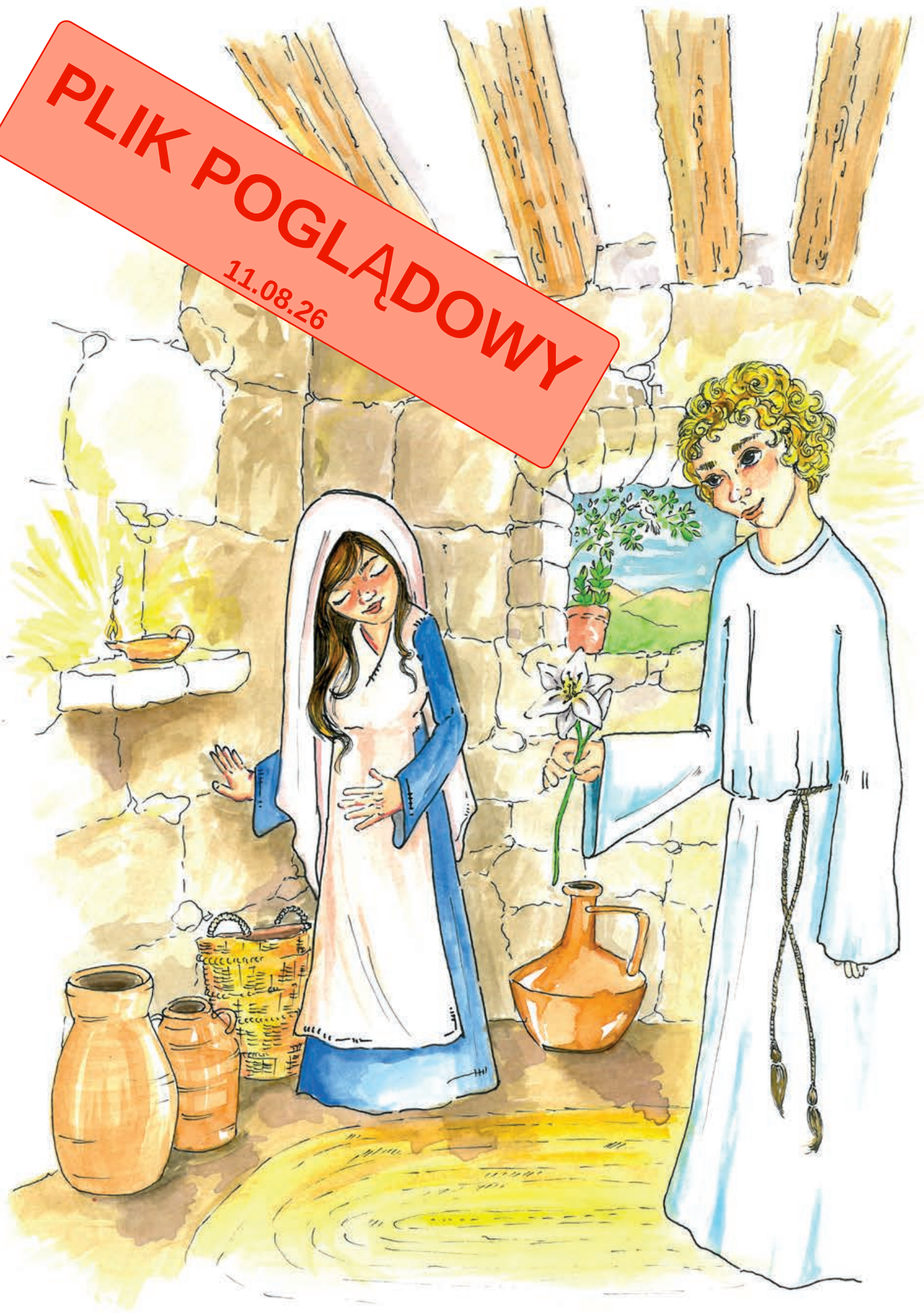
1. Najważniejszy to ten na białym tle – to tekst Pisma Świętego, Biblii. O takim tekście mówimy Słowo Boże i wierzymy, że jest natchnione przez Boga.
2. Każdy fragment Bożego Słowa poprzedzony został wstępem. To nie jest tekst natchniony. Napisałem go, by ułatwić Ci zrozumienie Bożego Słowa.
3. Znajdziesz jeszcze teksty, także mojego autorstwa, które dostarczą ci więcej informacji o samym Piśmie Świętym oraz czasach, w których żył Pan Jezus.

W książce znajdziesz też wiele ilustracji. W czasach Jezusa nie było fotografii ani filmu. Nie wiemy, jak wyglądał Jezus, możemy sobie to tylko wyobrażać. Zamieszczone ilustracje niech poruszą Twoją wyobraźnię.

I życzę Ci spotkania z Bogiem, bo gdy z wiarą czytamy słowa Pisma Świętego, natchnione przez Boga, to ufamy, że przychodzi do nas sam Bóg, by nas natchnąć i dać zrozumienie Bożej Prawdy.

ks. Zbigniew Paweł Maciejewski

PLIK POGLĄDOWY
11.08.26

Zwiastowanie

Zwiastowanie to inaczej przekazywanie ważnej wiadomości. W Biblii Bóg, przez anioła, przekazuje (zwiastuje) Maryi wiadomość, że stanie się ona Matką Jezusa.

Cała historia Jezusa zaczyna się w małym miasteczku o nazwie Nazaret, położonym w Galilei. Znajdź Galileę i Nazaret na mapie (strona 7.). Znajdź też (strona 13.), tę część cesarstwa rzymskiego, gdzie leżała Palestyna, do której należała Galilea.

Często wyobrażamy sobie anioła jako młodzieńca ubranego na białło, ze skrzydłami. Pamiętaj jednak, że słowo „anioł” oznacza posłańca od Boga – istotę duchową, niewidzialną. Czasem anioł może się pokazać człowiekowi, wtedy musi przybrać jakąś postać, ale tu nie wiemy jak to dokładnie było. Anioł ma przekazać Maryi wiadomość Boga, że urodzi światu Zbawiciela, że nazwie Go imieniem Jezus.

Możesz w Biblii spotkać słowa, które mogą być dla ciebie nieznane lub trudne. Dawniej, w języku polskim, używano słowa „niewiasta” na określenie kobiety. Do dzisiaj mówimy w modlitwie: „Błogosławionaś Ty między niewiastami”. Spora część tej modlitwy, to właśnie słowa, które znajdziesz w tym biblijnym fragmencie. Słowo „zdrowaś” znaczy „bądź pozdrowiona”.

„Dom Dawida” oznacza ród, rodzinę Dawida, wszystkich, których przodkiem był król Dawid, żyjący i panujący około tysiąc lat przed Chrystusem. Według zapowiedzi Starego Testamentu oczekiwany Mesjasz miał być właśnie z rodu (domu) Dawida. Wiesz zapewne, że „tron” to miejsce, gdzie zasiada król. Tu jednak chodzi nie o krzesło, ale o królewską władzę, którą tron symbolizuje.

Izrael to obecnie państwo żydowskie położone na terenach starożytnej Palestyny. Izraelem określali się i określają Żydzi, od imienia jednego z ich przodków – Jakuba, któremu Bóg zmienił imię na Izrael.

Ewangelia według św. Łukasza (Łk 1,26-38)

1²⁶ Pan Bóg posłał anioła Gabriela do miasta Nazaret w Galilei. ²⁷ Posłał go do dziewczyny, zaręczonej z Józefem. Józef był z domu Dawida. Dziewczyna zaś ta miała na imię Maryja.

²⁸ Anioł wszedł i powiedział do Maryi: „Bądź pozdrowiona, łaski pełna! Pan Bóg jest z Tobą. Błogosławiona jesteś między niewiastami!” ²⁹ Maryja mocno zmieszana i zaniepokojona zastanawiała się, co mają oznaczać te słowa.

³⁰ Wtedy anioł powiedział jej: „Nie bój się Maryjo, Bóg cię wybrał i pragnie obdarować cię wielkim szczęściem. ³¹ Będziesz miała dziecko i urodzisz Syna, któremu dasz na imię Jezus. ³² W przyszłości będzie On kimś wielkim i będzie nazywany Synem Najwyższego. Pan Bóg da mu tron jego ojca Dawida. ³³ Będzie On królem nad domem Jakuba. Jego panowanie będzie wieczne”.

³⁴ Maryja zapytała anioła: „Jak to się stanie? Przecież nie żyję jeszcze z Józefem jak mąż i żona.” ³⁵ Anioł zapewnił Maryję: „Duch Święty zstąpi na ciebie i ogarnie cię moc Najwyższego Boga. To On, Bóg, sprawi, że będziesz miała dziecko i urodzisz Syna Bożego”.

³⁶ Anioł opowiedział także Maryi o jej krewnej Elżbiecie. Elżbieta nigdy nie mogła mieć dzieci. Była zbyt starą kobietą, by móc urodzić dziecko. Okazało się jednak, że zostanie matką, będąc już od sześciu miesięcy w stanie błogosławionym.

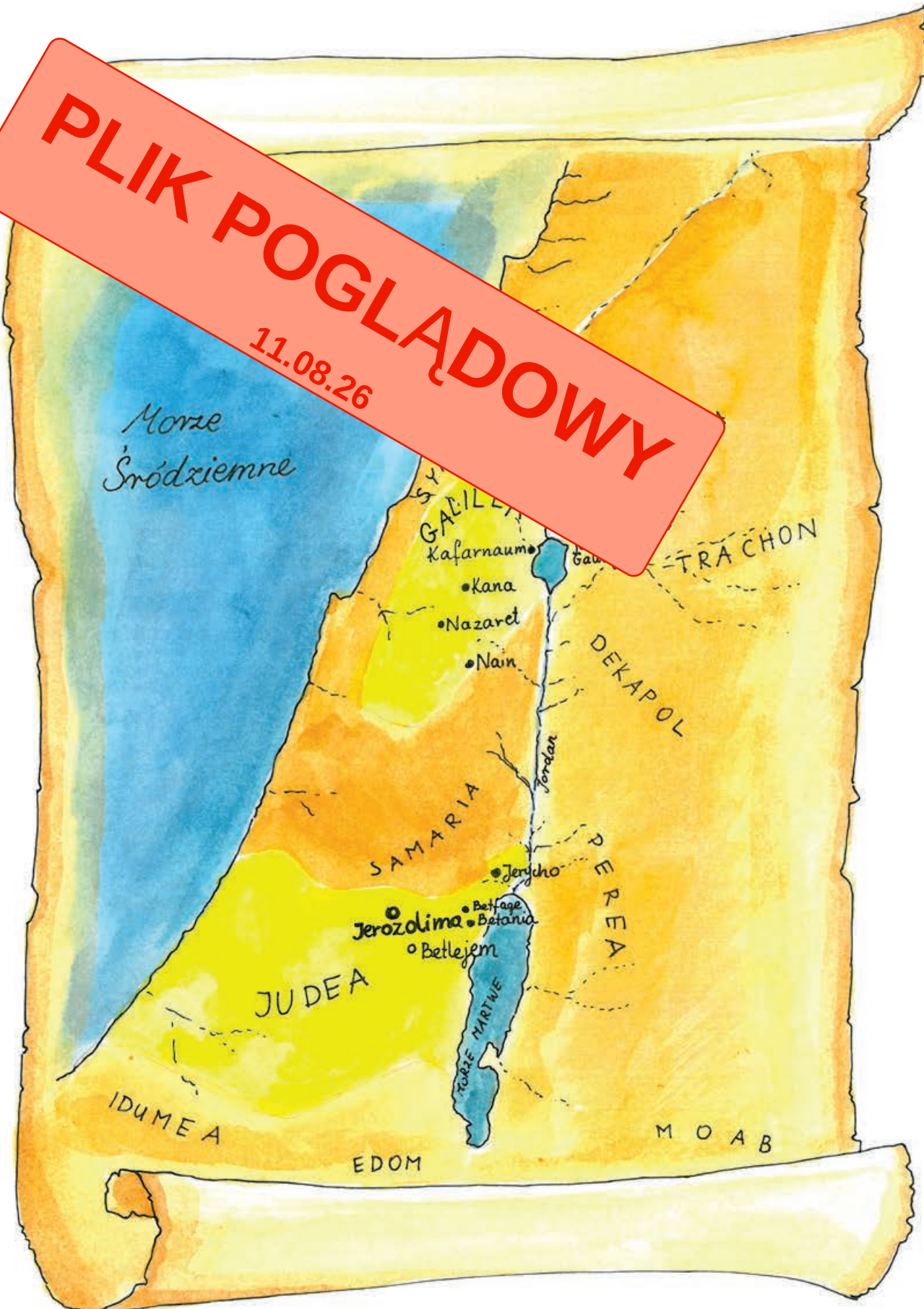
³⁷ Anioł zapewnił Maryję, że u Boga wszystko jest możliwe.

³⁸ Maryja na koniec rozmowy z aniołem powiedziała: „Oto ja służebnica Pana, niech mi się stanie, według słowa twego”. Wtedy anioł od niej odszedł.

PLIK POGLĄDOWY

11.08.26

Legenda:

- Teren Cesarstwa Rzymskiego
- Judea ; Galilea

Narodzenie

Gdy rodził się Jezus, cesarstwem rzymskim, które panowało także nad małą Palestyną, rządził cesarz August. Betlejem to małe miasteczko w Judei, niedaleko Jerozolimy. Znajdź je na mapie (strona 7.). Z tej miejscowości pochodził król Dawid, dlatego Betlejem nazywamy miastem Dawida. O narodzinach dziecka, możemy powiedzieć poród. Jednak pięknie brzmi: „czas rozwiązania”.

Na pamiątkę narodzin Jezusa obchodzimy Boże Narodzenie. W tym czasie, zgodnie ze starym zwyczajem, budowany jest w kościołach żłóbek, gdzie ustawiamy figurki Maryi, Józefa, a Dzieciątko Jezus kładziemy na sianie, w żłobie. Żłób służył do karmienia zwierząt, wkładano tam siano. Posłużył on Maryi i Józefowi za łóżeczko dla małego Jezusa.

Ewangelia według św. Łukasza (Łk 2,1-7)

2¹ Pewnego razu Cesarz August wydał rozkaz, żeby policzyć i spisać wszystkich mieszkańców swojego państwa.² Wcześniejszego spisu dokonał Kwiryniusz, który rządził wtedy w Syrii.

³ Wszyscy ludzie przychodzili do rodzinnych miejscowości, by tam się zapisać.

⁴ Poszedł też Józef, z Galilei, z Nazaretu. Poszedł on do Judei, do Betlejem, do miasta Dawida. Józef bowiem pochodził z domu i rodu Dawida.

⁵ W tym mieście miał się zapisać razem ze swoją niedawno poślubioną żoną Maryją, która spodziewała się dziecka.⁶ Podczas ich pobytu w Betlejem nadszedł dla Maryi czas rozwiązania.⁷ Maryja urodziła swojego pierworodnego Syna, owinęła Go w pieluszki i położyła w żłobie. Stało się tak, bo nie było dla nich żadnego miejsca, gdzie mogli się zatrzymać.

Wizyta pasterzy

Gdy Jezus się urodził, Jego pierwszymi gośćmi byli pasterze.

W Palestynie wielu ludzi trudniło się uprawą roli. Nie wszystkie jednak tereny nadawały się pod uprawę. Służyły one wtedy często do wypasania owiec. Stado należało strzec dzień i noc.

Takim właśnie pasterzom anioł (Boży posłaniec) przekazał wiadomość o narodzinach Jezusa w Betlejem. Potem pojawia się już cała armia aniołów. W uroczyste dni, często w niedzielę, śpiewamy w naszych kościołach hymn „Chwała na wysokości Bogu”. Zauważ, że jego początek został „ściągnięty” od pieśni aniołów śpiewanej przy Bożym Narodzeniu.

Gdy w przedszkolu lub szkole dzieci robią przedstawienie jasełek, nie może w nim zabraknąć pasterzy i aniołów.

Ewangelia według św. Łukasza (Łk 2,8-20)

2⁸ W pobliżu tego miejsca [gdzie urodził się Jezus], nocowali na polu pasterze, którzy czuwali przy swoim stadzie owiec. ⁹ Nagle pojawił się obok nich anioł i otoczył ich światłością Boga. Pasterze bardzo się tego wystraszyli. ¹⁰ Anioł ich uspokoił i powiedział tak: „Nie bójcie się, mam dla was wiadomość, o wielkiej radości, z której będą mogli czerpać wszyscy ludzie na ziemi. ¹¹ Oto dzisiaj w Betlejem – w mieście Dawida, przyszedł na świat Zbawiciel, którym jest Chrystus Pan. ¹² To będzie dla was znak – odnajdziecie w żłobie niemowlę owinięte w pieluszki”.

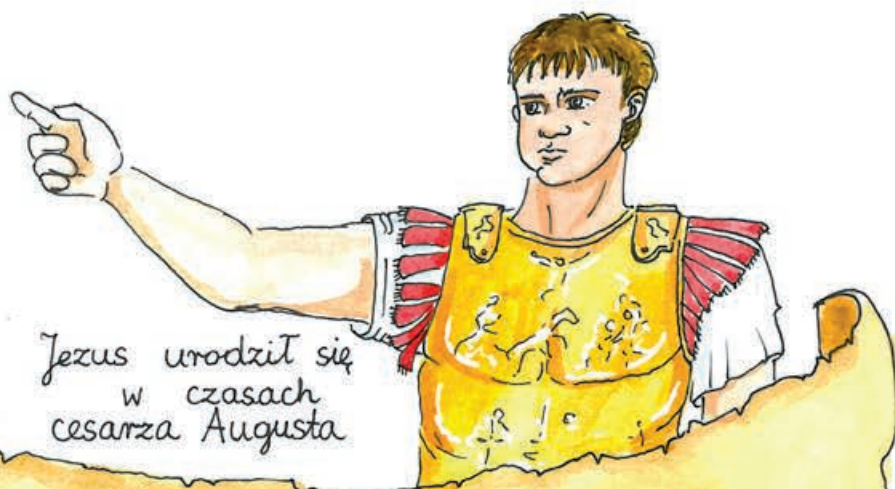
¹³ Nagle po tych słowach do anioła dołączyła armia Boża z nieba, która wielbiła Boga śpiewem: ¹⁴ „Chwała na wysokości Bogu a na ziemi pokój ludziom dobrej woli”. ¹⁵ Po tej pieśni aniołowie wrócili do nieba, a pasterze postanowili pójść

do Betlejem i zobaczyć, co tam się stało, co Pan Bóg dał im poznać. ¹⁶ Poszli prędko i znaleźli Maryję z Józefem i z niemowlęciem.

¹⁷ Niemowlę leżało w żłobie. Gdy to zobaczyli, przekazali wszystko, czego dowiedzieli się o tym dziecku. ¹⁸ Wszyscy, którzy usłyszeli tę wiadomość od pasterzy, byli bardzo zdziwieni. ¹⁹ A Maryja uważnie słuchała i zapamiętywała w sercu swoim każde słowo.

²⁰ W drodze powrotnej pasterze modlili się i dziękowali Bogu za wszystko, co usłyszeli od anioła, a potem zobaczyli w Betlejem.

Jezus urodził się
w czasach
cesarza Augusta

Legenda:

 Cesarstwo Rzymskie

Francja na mapę Cesarstwa Rzymskiego
naniesiono nazwy kilku
współczesnych państw,
w tym Polski.
W czasach Cesarstwa
żadne z tych państw
jeszcze nie istniało.

Wędrców

Po pojawieniu się gwiazdy przybyli mędrcy ze Wschodu.

Tylko dwóch z nich są wymienieni w Ewangelii Jezusa – Łukasz i Mateusz. Każdy trochę inaczej. Jeden podaje nazwy krajów, drugi podaje szczegóły, których nie znajdziemy u pierwszego. O mędrkach pisze tylko Mateusz.

Herod panował w Palestynie. Był królem, ale nie niezależnym. Musiał uznawać nad sobą władzę cesarstwa rzymskiego.

O kraju, z którego przybyli mędrcy, nie wiemy nic, oprócz tego, że leżał na wschodzie. Może to była Arabia? Może Mezopotamia? Może Indie? Mędrcy obserwujący niebo odczytali coś tak niezwykłego, że zdecydowali się na daleką podróż.

Mówimy czasem o trzech mędrkach, nazywamy ich królami. Zauważ jednak, że Pismo Święte nie mówi, ilu ich było. Liczba trzy wzięła się zapewne z tego, że trojaki były ich dary – złoto, kadzidło oraz mirra. Kadzidło to proszek, który wrzucano na żarzące się węgle i powstawał z tego pachnący dym. Mirra to drogocenny kosmetyk i lekarstwo.

Arcykapłani i uczeni znali dobrze księgi Starego Testamentu. Były w nich zapowiedzi, że oczekiwany Mesjasz (czytaj na stronie 77.) urodzi się w Betlejem, w mieście, z którego pochodził król Dawid.

Ewangelia według św. Mateusza (Mt 2,1-12)

2 ¹ Jezus narodził się w Betlejem, w Judei, w dniach panowania króla Heroda. Wtedy to, ze Wschodu przybyli do Jerozolimy uczeni mędrcy. ² Pytali oni: „Gdzie jest narodzony król Żydów? Zobaczyliśmy bowiem Jego gwiazdę na wschodzie. Przybyliśmy za nią, by z głęboką czcią Mu się pokłonić.”

³ Gdy usłyszał o tym król Herod, bardzo się przestraszył. Przestraszyła się też cała Jerozolima. ⁴ I zebrał Herod wszystkich arcykapłanów i uczonych wśród ludu. Dowiadywał się od nich, gdzie ma się narodzić Chrystus.

⁵ Powiedzieli mu: „W Betlejem, w Judei. Tak bowiem zostało napisane przez proroka: ⁶ A ty, Betlejem, ziemio Judy, wcale nie jesteś mniejsze od stolicy kraju. Z ciebie bowiem wyjdzie władca i przewodnik, który paść będzie mój lud, Izraela.” ⁷ Wtedy Herod w tajemnicy wezwał mędrców. Dowiedział się od nich o czasie ukazania się gwiazdy. ⁸ I posłał ich do Betlejem, mówiąc: Gdy wyruszyście, wypytajcie dokładnie o dziecko. A kiedy je znajdziecie, oznajmijcie mi to, abym i ja mógł przyjść i z głęboką czcią się pokłonić.

⁹ Oni, wysłuchawszy króla, wyruszyli dalej. A gwiazda, którą zobaczyli na wschodzie, poprowadziła ich, aż przybyła i zatrzymała się w górze, nad miejscem, gdzie było dziecko. ¹⁰ Gdy zobaczyli gwiazdę, bardzo się ucieszyli. ¹¹ Kiedy weszli do domu, zobaczyli Dziecko z Maryją, Jego matką i upadli na kolana, i z czcią się pokłonili do samej ziemi. Otworzywszy swoje skarby, ofiarowali Mu dary: Złoto, kadzidło i mirrę.

¹² Otrzymaawszy we śnie nakaz od Boga, nie wrócili do Heroda, ale inną drogą podążyli do swojego kraju.

Biblia, Pismo Święte, Ewangelie

Uważam, że Biblia jest najmądrzejszą książką świata. Inne określenie Biblii, którym się posługujemy to Pismo Święte.

Biblia, Pismo Święte, to cała biblioteka – 73 księgi tworzące Stary Testament i Nowy Testament. Ewangelie to cztery księgi Nowego Testamentu.

Najprościej jest powiedzieć, że księgi Starego Testamentu opisują dzieje przed przyjściem na świat Jezusa Chrystusa. Księgi Nowego Testamentu przedstawiają historię Jezusa Chrystusa i początek dziejów założonego przez niego Kościoła. Do tego Kościoła, zapewne należysz i Ty. Możesz zatem czytać w Piśmie Świętym o swoich początkach.

Biblia, wszystkie Księgi Starego i Nowego Testamentu, są święte i uczą nas nieomylnie prawdy o Bogu, o naszym zbawieniu i o nas samych.

Nie jest jednak tak, że księgi te spadły z nieba. Nie! Tworzyli je różni ludzie na przestrzeni wielu wieków. Jednak każdy z nich, pisząc tak jak umiał, pisał je pod natchnieniem Ducha Świętego – to bardzo ważne. Owo natchnienie, to była specjalna pomoc Boga, by w danej księdze znalazło się to, co trzeba i nie było żadnego błędu.

Zatem Biblia, każda z ksiąg, ma dwóch autorów – człowieka, który zapisywał słowa i ważniejszego autora – Boga, od którego pochodziło natchnienie i prawda. To, co Bóg chciał nam przekazać w Biblii, wszystkie prawdy, które możemy tam poznać, nazywamy Objawieniem.

Sercem Biblii są Ewangelie. Ewangelia to słowo, które wzięto się z języka greckiego i oznacza „dobrą nowinę”. Ewangelie są cztery, ale wszystkie mówią o jednym, o Jezusie Chrystusie. Mamy Ewangelię według świętego Mateusza, według świętego Marka, według świętego Łukasza i według świętego Jana.

Więcej o Ewangeliach przeczytasz na stronie 81. i 85.

Ucieczka do Egiptu

Nic nie jest proste i łatwe. Małego Jezusa chce zabić król Herod. Święta Rodzina musi uciekać do Egiptu.

Egipt także był pod rządami cesarstwa rzymskiego, ale nie sięgała tam władza Heroda. Egipt powinien kojarzyć Ci się z rzeką Nil, piramidami faraonów, oraz przykazaniami, które zaczynają się od słów: „Jam jest Pan Bóg twój, który cię wywiódł z ziemi egipskiej, z domu niewoli”. Słowa te przypominają o tym, jak Bóg, prawie dwa tysiące lat przed narodzinami Jezusa, wyprowadził naród izraelski – Żydów, z niewoli, jakiej doświadczyli w Egipcie. Przeczytasz o tym na stronie 101. i 109.

Tak jak Jakub (Izrael) uznawany był za praojca wszystkich Żydów, tak Rachel, żona Jakuba, jest dla Żydów pramatką. W naszym tekście Rachel oznacza każdą matkę, która traci dziecko. Około pół tysiąca lat przed narodzeniem Jezusa Palestynę najechali Babilończycy, podbili kraj, zburzyli Jerozolimę i świątynię, a Żydów uprowadzili do swojego państwa. Była to niewola babilońska. Urowadzeni, przed drogą do Babilonii, zgromadzeni zostali w Rama – jednym z miast w Judei. Świadkiem tego wielkiego nieszczęścia był prorok Jeremiasz. Przywołanie tych wydarzeń miało pokazać rozmiar cierpienia.

Po śmierci Heroda podzielono jego królestwo na cztery części. W jednej z nich, w Judei, zaczął panować Archelaos (imię greckie), syn Heroda. Nie panował długo. Po nim nadzór nad Judeą objął Poncjusz Piłat – namiestnik przysłany przez cesarza rzymskiego.

Ewangelia według św. Mateusza (Mt 2,13-23)

2¹³ Gdy mędrcy oddalili się, oto anioł Pana ukazuje się Józefowi we śnie i mówi: „Wstawaj, weź dziecko i jego matkę, i uciekaj do Egiptu.

Bądź tam tak długo, aż ci powiem. Herod bowiem zamierza szukać Dziecka, żeby Je zabić”.¹⁴ Józef wstał jeszcze tej nocy, wziął Dziecko i Jego matkę, i udał się do Egiptu.

¹⁵ Józef był w Egipcie aż do śmierci Heroda. Tak wypełniło się to, co powiedziane zostało od Pana, poprzez proroka, który mówił: Z Egiptu wezwałem Syna mego.

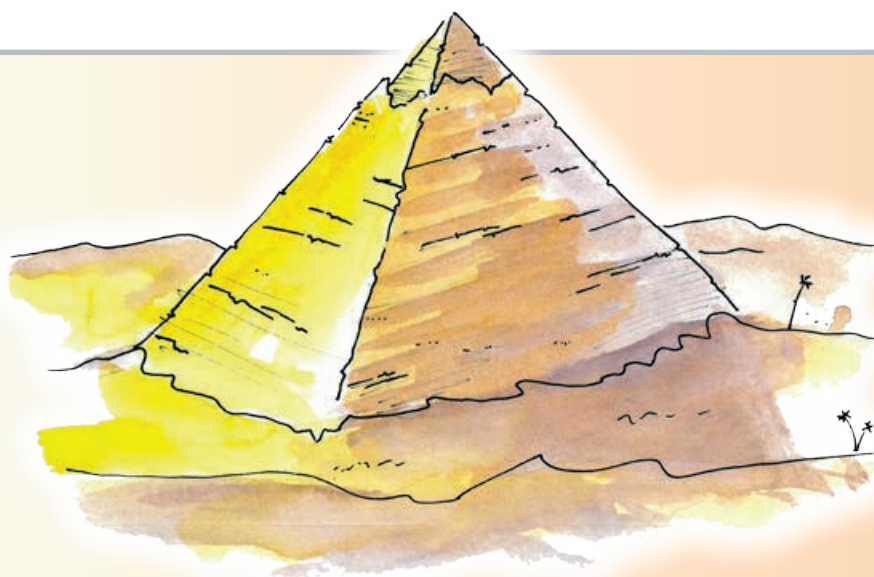
¹⁶ Gdy Herod spostrzegł, że mędrcy go zwiedli, bardzo się rozgniewał. Posłał ludzi i rozkazał zabić wszystkich chłopców w Betlejem i okolicy. Zabić chłopców dwuletnich i młodszych, według czasu, o którym dowiedział się od mędrców.

¹⁷ Wtedy wypełniło się to co wypowiedział Jeremiasz, który mówił: ¹⁸ Został usłyszany głos w Rama, płacz i wielki lament. Rachel opłakuje swe dzieci i nie chce dać się pocieszyć, bo już ich nie ma.

¹⁹ Gdy zaś umarł Herod, anioł Pana zjawia się we śnie Józefowi, w Egipcie.

²⁰ I mówi: „Wstań, weź Dziecko i Matkę Jego, i wyrusz do ziemi Izraela. Umarli bowiem ci, co pragnęli zabić Dziecko”.²¹ Józef wstał, wziął Dziecko i Matkę Jego, i poszedł do ziemi Izraela. ²² Usłyszawszy zaś, że w Judei króluje Archelaos, zamiast swego ojca Heroda, bał się tam wrócić. Otrzymawszy we śnie nakaz, udał się do krainy Galilei.

²³ Józef zamieszkał w mieście zwanym Nazaret, żeby wypełniło się to, co powiedziane zostało przez proroków: „Będzie nazwany Nazarejczykiem”.

Jezus i Ewangelie

Na religii uczymy się prawd wiary. Wierzymy, że jest jeden Bóg. Wierzymy też, że są trzy Osoby Boskie – Bóg Ojciec, Syn Boży i Duch Święty. Mówimy inaczej: Trójca Przenajświętsza – jeden Bóg w trzech osobach. To trudna tajemnica.

Wierzymy też, że Syn Boży stał się człowiekiem. O tym właśnie są Ewangelie.

Zaczynają się od tego co nazywamy Tajemnicą Wcielenia. Bóg wybiera młodą kobietę – Maryję. Przekazuje jej, za pośrednictwem Archanioła Gabriela, wiadomość, że zostanie Matką Syna Bożego.

Syn Boży, jako Bóg, istniał od zawsze, ale realizując Boże plany, staje się człowiekiem – przyjmuje ludzką naturę. Mówimy, że „przyjął ciało z Maryi Dziewicy”.

I rodzi się, jak każdy człowiek, po dziewięciu miesiącach życia w łonie matki. I jak każdy człowiek otrzymuje imię. Anioł Gabriel poleca, by nosił imię Jezus.

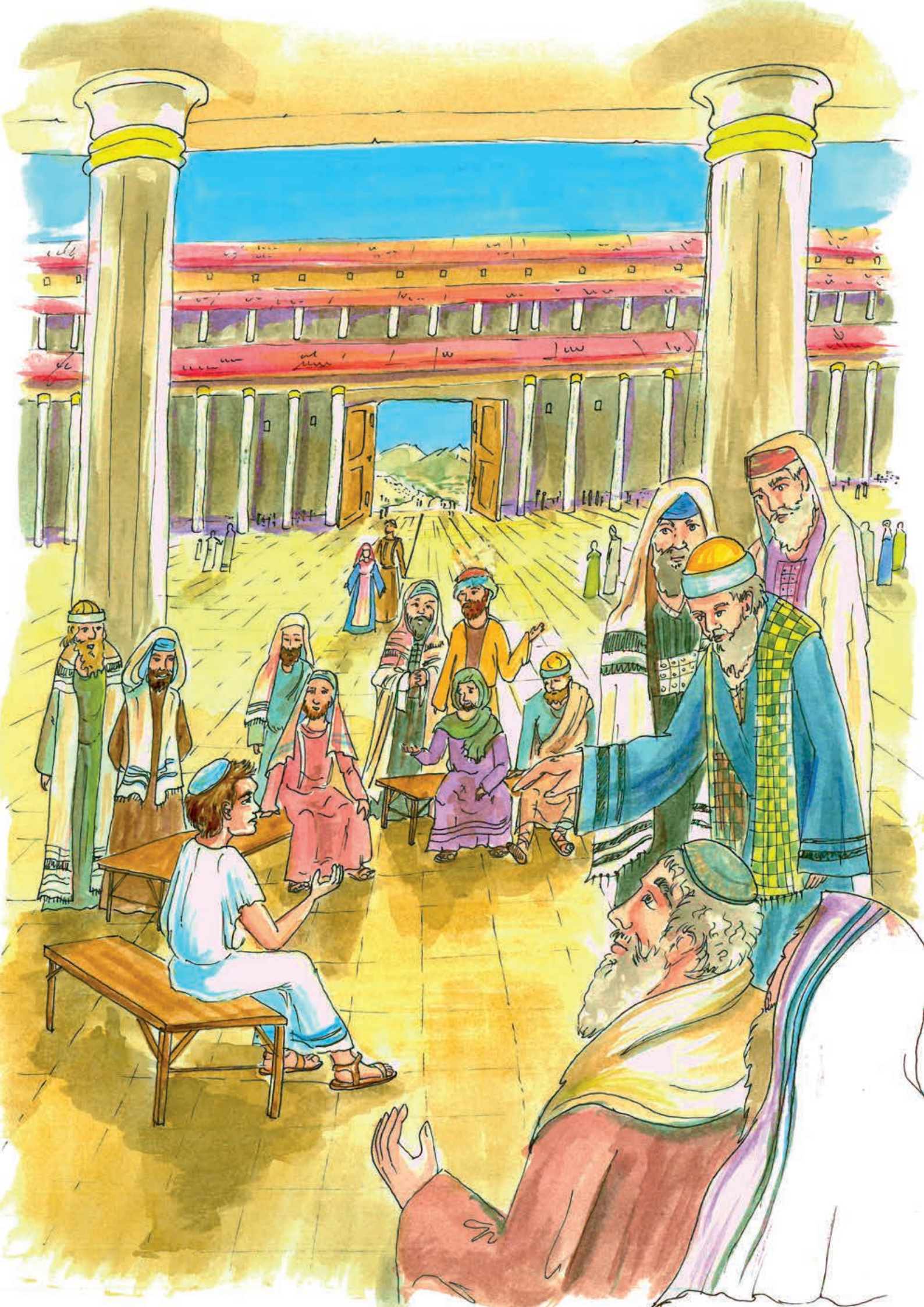
Gdy Jezus staje się dorosłym mężczyzną, rozpoczyna swoją publiczną działalność. Najpierw przyjmuje chrzest od Jana Chrzciciela, następnie czterdzieści dni pości na pustyni, a potem rozpoczyna nauczanie innych, uzdrawia chorych a nawet wskrzesza umarłych.

Każda Ewangelia kończy się opisem Męki Jezusa i Jego Zmartwychwstania. I to jest najważniejsze. Żył na świecie wielu mądrych i dobrych ludzi, ale nikt z nich nie zmartwychwstał.

Gdyby Jezus był zwykłym człowiekiem, Jego życie zakończyłoby się w grobie, śmiercią. Jednak Jezus jest nie tylko prawdziwym człowiekiem, ale także prawdziwym Bogiem. Jest silniejszy od śmierci, zmartwychwstaje. Jego grób jest pusty.

Po zmartwychwstaniu „wstępuje do nieba”. Niebo tutaj, to nie jest to „niebieskie ponad chmurami”. Niebo oznacza bycie z Bogiem. Wcielony Syn Boży wraca do Ojca.

Jezus wstępuje do nieba, ale obiecuje, że wróci! Ci, którzy w to wierzą, głoszą ewangelię na całym świecie, by wszyscy z radością mogli czekać na powrót Jezusa Chrystusa.

Dwunastoletni Jezus w świątyni jerozolimskiej

W tej historii Jezus ma już dwanaście lat.

Świątynia była jedna, w Jerozolimie. Wielka i wspaniała, dla wszystkich Żydów na całym świecie. W świątyni modlono się, ale przede wszystkim składano ofiary – zabijano zwierzęta, z których części przyrządzano ucztę a część palono na ołtarzu stojącym pod gołym niebem. Wierzono, że w ten sposób ludzie jednoczą się z Bogiem. Czytaj o tym więcej na stronie 25.

Pascha to największe święto Żydów. Obchodzone było na pamiątkę wyjścia Izraelitów z niewoli egipskiej. W czasie tego święta, na rodzinnej kolacji, spożywano baranka. Bardzo często na święto Paschy pielgrzymowano do Jerozolimy. Czytaj o tym więcej na stronie 109. i 105.

Józef i Maryja wychowywali Jezusa zgodnie z zasadami wiary, dlatego przyprowadzili Go w Święto Paschy do świątyni w Jerozolimie.

Nazwanie Józefa i Maryi rodzicami Jezusa jest zgodne z tym, w jaki sposób Świętą Rodzinę postrzegali ludzie. Wprawdzie Maryja urodziła Jezusa, ale jest On Synem Bożym, dla którego Józef był przybranym ojcem, opiekunem.

Ewangelia według św. Łukasza (Łk 2,41-52)

2 ⁴¹ Rodzice Jezusa chodzili co roku do Jerozolimy na Święto Paschy. ⁴² Gdy Jezus miał dwanaście lat, zgodnie ze zwyczajem, udali się wszyscy do Jerozolimy na Święto.

⁴³ Gdy przyszedł czas powrotu, młody Jezus pozostał w Jerozolimie. Nie wiedzieli o tym Jego rodzice. ⁴⁴ Sądzili, że jest razem z pielgrzymami i tak

przeszli dzień drogi. I szukali Go wśród krewnych i znajomych. ⁴⁵ Gdy Go nie znaleźli, wrócili do Jerozolimy. Tam szukali Go dalej.

⁴⁶ Wreszcie, po trzech dniach, znaleźli Jezusa. Był On w świątyni. Siedział tam wśród nauczycieli. Słuchał ich i zadawał im pytania. ⁴⁷ Wszyscy słuchający zadziwieni byli Jego bystrością i odpowiedziami. ⁴⁸ Maryja i Józef, widząc to, zdumieli się. Mama Jezusa powiedziała do Niego: „Dziecko, czemu nam to zrobiłeś? Oto ja i ojciec Twój szukaliśmy ciebie. Umieraliśmy ze strachu o ciebie”.

⁴⁹ A Jezus im odpowiedział: „Dlaczego Mnie szukaliście? Czy nie wiedzieliście, że konieczne jest to, bym był u Mojego Ojca?” ⁵⁰ Oni jednak nie zrozumieli tego, co im powiedział. ⁵¹ I poszedł Jezus z nimi. Wrócił do Nazaretu i był im posłuszny. A mama Jego zachowywała wszystkie te słowa w swym sercu.

⁵² Jezus dorastał i stawał się coraz mądrzejszy, z łaską Boga i ludzi.

tak wyglądały książki w czasach Jezusa - długa zapisana wstęgą nawinięta na wálki

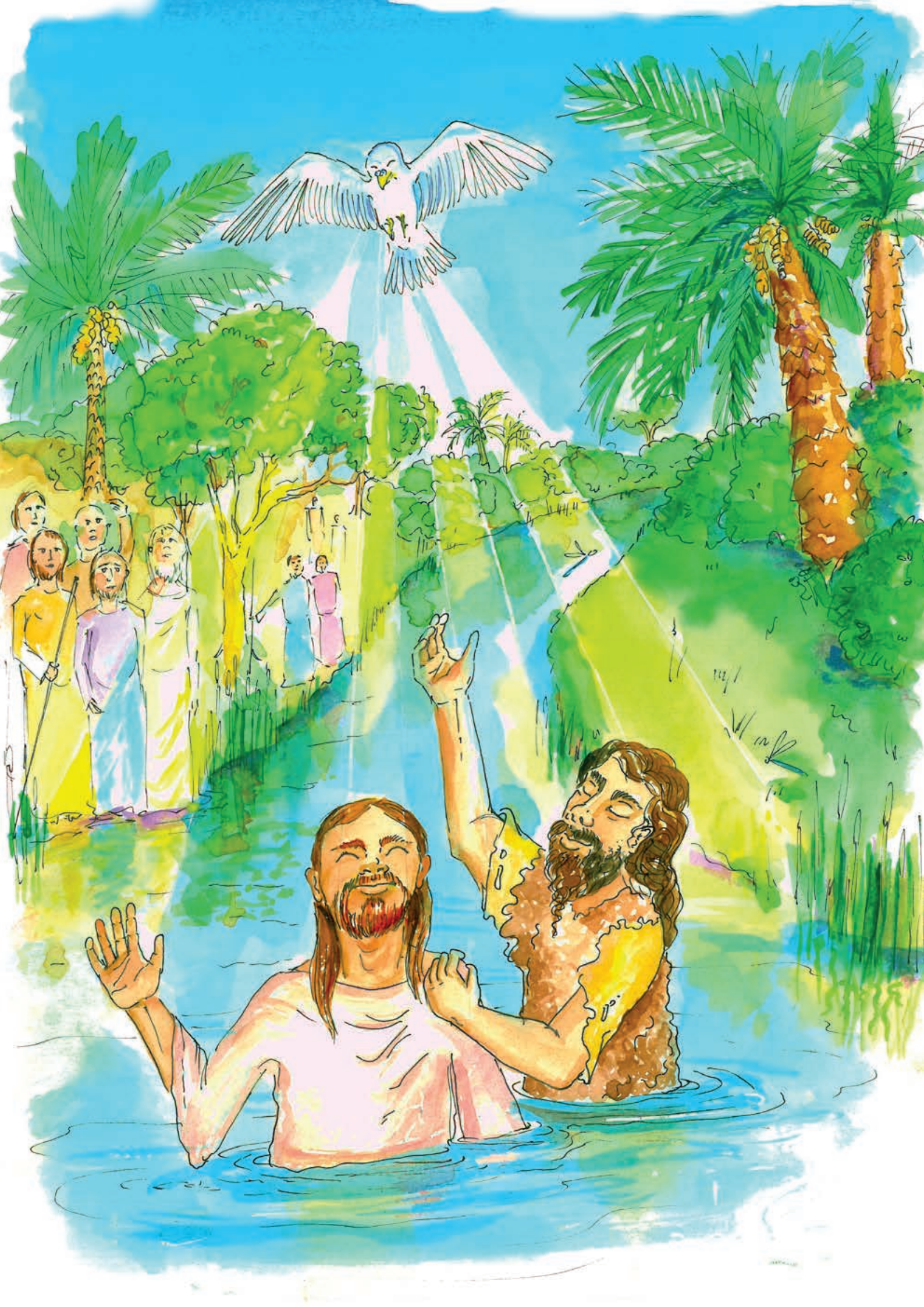
Świątynia

W czasach Pana Jezusa była tylko jedna świątynia – w Jerozolimie. Pragnienie zbudowania świątyni pojawiło się wraz ze zrobieniem arki przymierza – drewnianej skrzyni, w której Mojżesz umieścił kamienne tablice z przykazaniami. Miejscem przechowywania arki był namiot, który rozstawiano i zwijano w wędrówce do Ziemi Obiecanej. Po wielu wiekach król Salomon zbudował dla arki świątynię w Jerozolimie. Zburzyli tę świątynię Babilończycy, a arka zaginęła.

Odbudowano świątynię po powrocie z niewoli babilońskiej, a rozbudowano za czasów Heroda. W budynku świątyni były dwa pomieszczenia – święte i najświętsze. W miejscu świętym znajdował się ołtarz do palenia kadzidła, stół na chleby i świecznik siedmioramienny. Wchodzili tam tylko kapłani. W miejscu najświętszym nie było nic, ale wierzono, że jest w nim szczególna Boża Obecność. Wchodził tam tylko raz w roku arcykapłan. Między miejscem świętym a najświętszym wisiła zasłona.

Przed budynkiem świątyni był ołtarz, na którym układano drewno i palono w ofierze zabite zwierzęta, według przepisów starego prawa. Świątynia miała różne dziedzińce, kolumnady, place, gdzie się spotykano, nauczano, handlowano.

Jan Chrzciciel i chrzest Pana Jezusa

Publiczna działalność Pana Jezusa zaczyna się od Jego chrztu w Jordanie.

Palestyna to kraj o bardzo urozmaiconym krajobrazie. Są góry i doliny, pustynie i miejsca gdzie rośnie prawdziwie bujna roślinność. Największą rzeką Palestyny jest Jordan. Płyń on licznymi zakolami, przepływa przez Jezioro Galilejskie, płynie dalej i wpada do Morza Martwego. Sprawdź to wszystko na mapie, na stronie 7.

Jan Chrzciciel, który ochrzcił Jezusa, był jego krewnym. Był bardzo surowym i groźnym człowiekiem. W ostrych słowach wzywał ludzi do nawrócenia – zarówno tych zwykłych, jak i wielkich tego świata. Jadł m.in. szarańczę – owady podobne do naszych świerszczy.

Działalność Jana Chrzciciela została zapowiedziana przez proroka Izajasza, którego księga – Księga Izajasza – jest częścią Starego Testamentu.

Chrzest Jana to inny chrzest niż my znamy. Polegał on na zanurzaniu ludzi w Jordanie, którzy wyznawali przy tym swoje grzechy. Było to coś podobnego do spowiedzi.

Faryzeusze i saduceusze często pojawiać się będą na stronach Ewangelii. To dwie wspólnoty ludzi wyznających religię żydowską. Faryzeusze często tylko udawali pobożność. Saduceusze zaś często traktowali świątynię jako źródło zysku.

Abraham to wielka postać Starego Testamentu. Od Abrahama pochodzą wszyscy Żydzi, którzy uznają go za swojego ojca w wierze i ojca narodu.

Powinieneś jeszcze wiedzieć, co to jest wiejadło. To proste urządzenie służyło do rozdzielania ziarna i plew – podobne do łopaty. Podrzucano wymłócone zboże do góry, a wiatr wywiewał lekkie plewy, cięższe zaś ziarno opadało na dół.

Ewangelia według św. Mateusza (Mt 3,1-17)

3¹ W owym czasie pojawił się Jan Chrzciciel. Na pustyni Judei głosił on ludziom to, do czego wzywa ich Bóg.² I mówił: „Już blisko was jest Królestwo Niebieskie. Zmieńcie więc wasze myślenie i postępowanie!”

³ Jan Chrzciciel bowiem był tym, którego zapowiadał prorok Izajasz. A zapowiadał tak: Głos wołającego na pustyni, przygotujcie drogę dla Pana, prostujcie dla niego ścieżki.⁴ Jan miał ubranie z wełny wielbłąda. Na biodrach zaś swoich nosił skórzany pas. A jadał szarańczę i miód dzikich pszczoł.

⁵ Przychodzili do niego mieszkańcy Jerozolimy, Judei i okolic nad Jordanem.

⁶ Ludzie wyznawali swoje grzechy. Jan zaś zanurzał ich w wodach Jordanu.

⁷ Jan widział, że wielu faryzeuszów i saduceuszy przychodzi do chrztu. Mówił do nich: „Potomstwo żmijowe! Kto wam pokazał, jak uciec od nadchodzącego gniewu?⁸ Dajcie więc owoce, które pokażą, że prawdziwie się zmieniliście!

⁹ I nie myślcie sobie, że możecie mówić: 'Abrahama mamy za ojca!' Ja wam mówię, że Bóg może z kamieni zrobić dzieci Abrahamowi”.¹⁰ I mówił dalej: „Już siekiera jest przyłożona do korzeni drzew! Każde drzewo, które nie przynosi dobrego owocu, będzie wycięte i w ogień wrzucone.¹¹ Ja was zanurzam w wodzie, jako znak waszej zmiany. Po mnie idzie ktoś mocniejszy ode mnie. Jest to ktoś taki, że nie jestem godzien trzymać jego sandałów. On was zanurzy w Duchu Świętym i w ogniu.¹² On trzyma w ręku wiejadło. I wyczyści swoje zboże. Pszenicę zbierze do spichlerza, a plewy spali w ogniu nieugaszonym”.

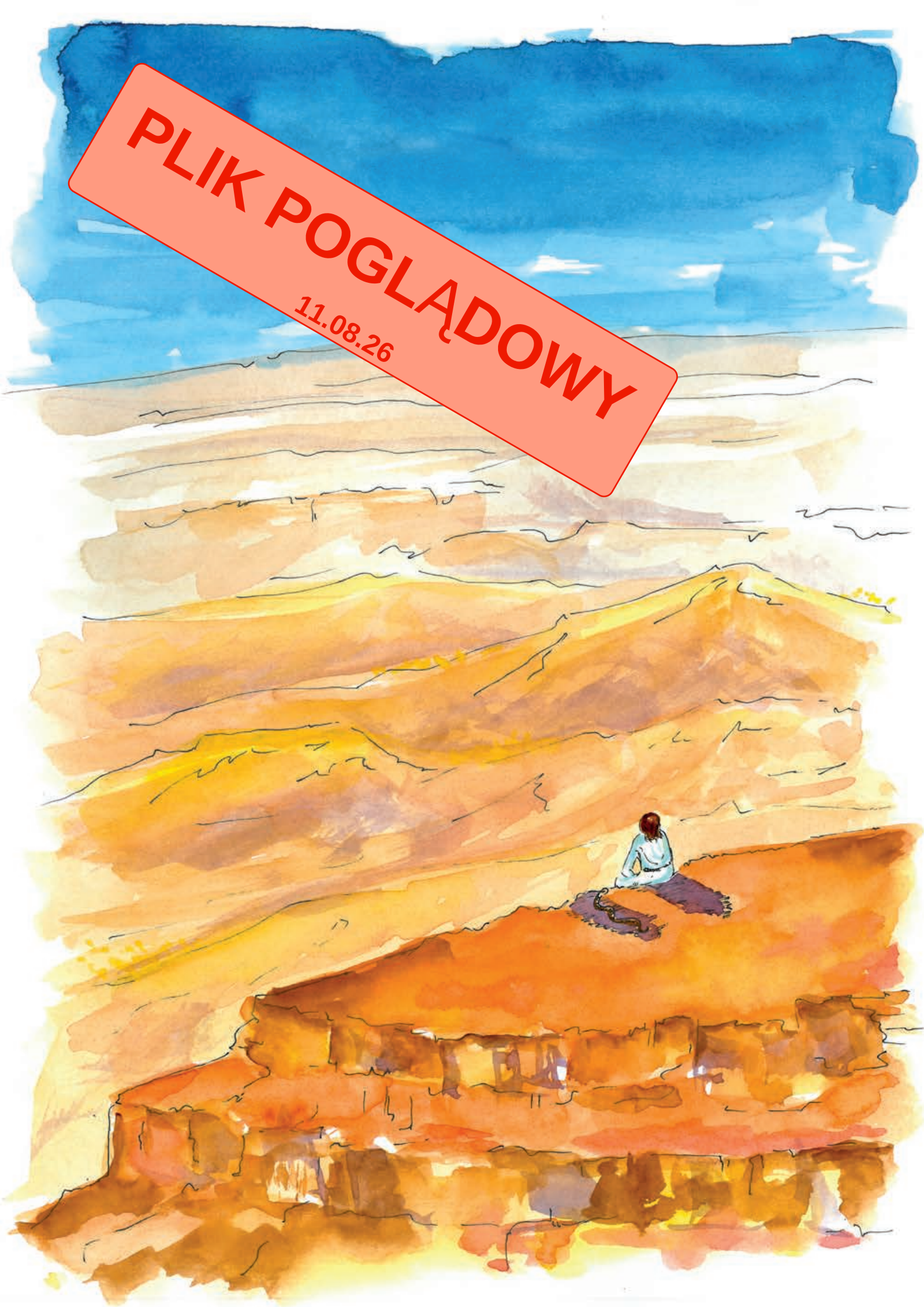
¹³ Pewnego razu do Jana, nad Jordan, przyszedł Jezus z Galilei. Jezus chciał przyjąć chrzest od Jana.¹⁴ Jan jednak powstrzymywał Go przed tym. Mówił: „Przychodzisz do mnie, bym Cię ochrzcił a to ja powinienem być ochrzczony przez Ciebie”.¹⁵ Jezus mu odpowiedział: „Pozwól na to. Powinniśmy wypełnić wszystko, co sprawiedliwe”. I wtedy Jan się zgodził.¹⁶ Gdy Jezus został ochrzczony zaraz wyszedł z wody. I niebo Mu się otworzyło. I zobaczył Jezus

Ducha Bożego, który zstępował jakby gołębica. I Duch ten przyszedł do Niego.¹⁷ A głos z nieba powiedział: „Ten jest moim Synem kochanym. W Nim mam upodobanie”.

PLIK POGLĄDOWY

11.08.26

Kuszenie na pustyni

Po chrzcie Jezus udał się na pustynię. Był tam kuszony przez złego ducha.

Czytałeś w poprzednich fragmentach Ewangelii o aniołach. Niektóre z nich zbuntowały się przeciw Bogu. O nich mówimy, że są złymi duchami, diabłami czy szatanami.

Nazwa „diabeł” pochodzi z języka greckiego i oznacza kogoś, kto rozrzuca, rozłamuje, skłóca. Szatan to inne określenia diabła. Tym razem nazwa pochodzi z języka hebrajskiego i oznacza tego, kto jest przeciwnikiem.

Post to ograniczenie się w jedzeniu i picu. Pościć można też, ograniczając się w innych rzeczach, na przykład powstrzymując się od jedzenia słodczy, oglądania telewizji, gry na konsoli czy korzystania z komputera.

Gdy czytamy słowa „jest napisane” to odnosi się to do tego, co napisane jest, i co czytamy w Piśmie Świętym.

Dla Żydów Świętym Miastem była Jerozolima. Czytaj o tym na stronie 105.

Ewangelia według św. Mateusza (Mt 4,1-11)

4 ¹ Potem Duch wyprowadził Jezusa na pustynię. Tam miał być poddany próbie przez diabła. ² Po czterdziestu dniach i nocach postu Jezus zgłodniał.

³ Wtedy przyszedł do Niego Kusiciel. I powiedział do Jezusa: „Jeśli jesteś Synem Boga, powiedz, aby te kamienie stały się chlebem”. ⁴ Jezus mu odpowiedział: „Jest napisane, że nie samym chlebem żył będzie człowiek, ale każdym słowem, które powie Bóg”.

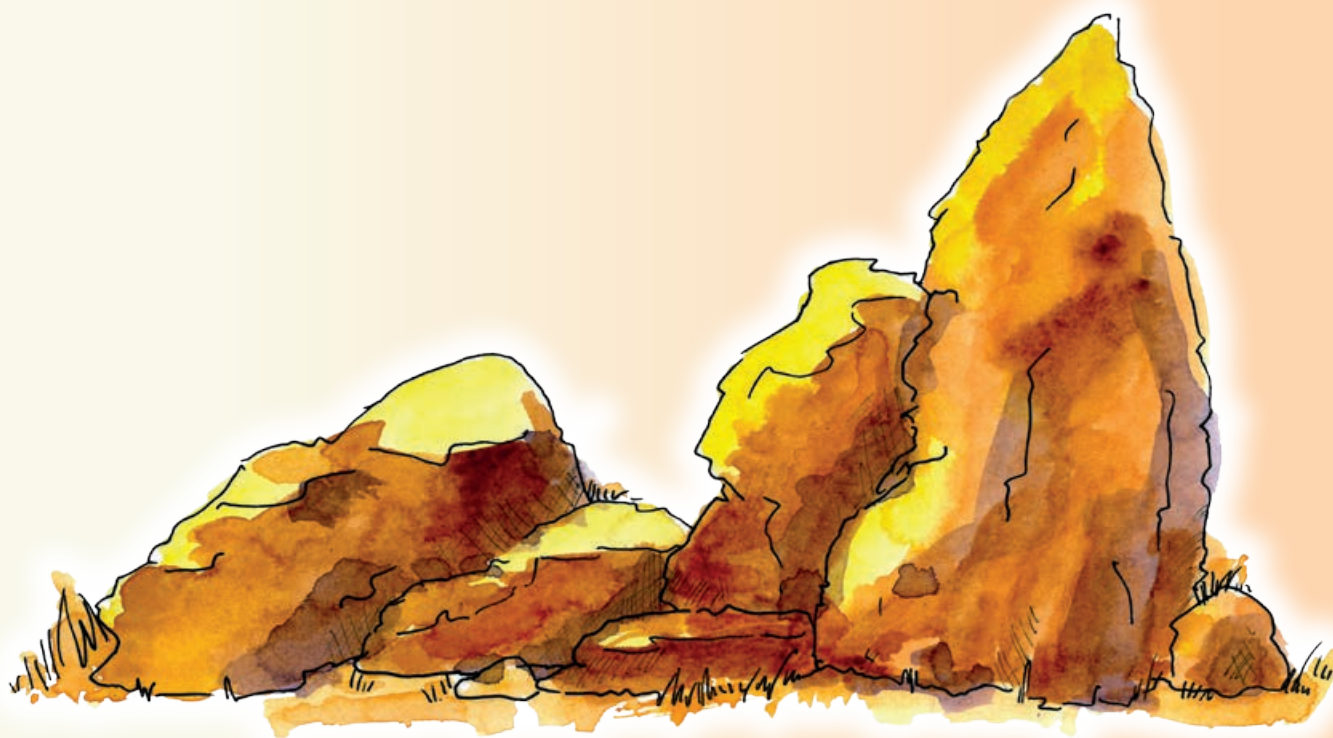
⁵ Potem wziął diabeł Jezusa do Świętego Miasta i postawił na szczycie świątyni.

⁶ I powiedział Jezusowi tak: „Jeśli jesteś Synem Boga, to skocz w dół. Jest przecież napisane, że Bóg rozkaże swoim aniołom o tobie, by ponieśli cię na rękach. Tak, byś nie uderzył się o kamień”. ⁷ Jezus mu odparł: „Jest też napisane, że nie będziesz wystawiał na próbę Pana, Boga swego”.

⁸ Następnie zabrał Go diabeł na bardzo wysoką górę. I pokazał Mu tam wszystkie królestwa świata. Pokazał cały ich przepych. ⁹ I tak powiedział do Jezusa: „Upadnij na twarz przede mną i oddaj mi hołd, a dam Ci to wszystko”.

¹⁰ Wtedy odpowiedział mu Jezus: „Odejdź precz, szatanie. Jest przecież napisane, że swojemu Panu Bogu oddawać będziesz pokłon i Jemu jedynie będziesz służyć”.

¹¹ Wtedy diabeł opuścił Go. Do Jezusa zaś zbliżyli się aniołowie i służyli Mu.

Judea i Galilea – ojczyzna Jezusa

Znasz pewnie takie kraje jak Włochy, Grecja, Hiszpania, Izrael, Tunezja, Egipt. Wszystkie one leżą nad pięknym Morzem Śródziemnym. W czasach Jezusa nad wszystkimi tymi obszarami panowało wielkie i potężne cesarstwo rzymskie, które przy pomocy potężnej armii, podzielonej na legiony, broniło swoich granic i utrzymywało porządek w kraju. Obejrzyj mapę na stronie 13.

Również niewielki (w porównaniu z innymi krajami) teren, który obecnie zajmuje państwo Izrael, znajdował się pod panowaniem cesarstwa rzymskiego. Z czasem obszar ten zaczęto nazywać Palestyną albo Ziemią Świętą. Zobacz mapę na stronie 7.

Dawniej to terytorium zamieszkiwali głównie Żydzi, a w czasach Jezusa również Grecy, Samarytanie, no i Rzymianie, zarządzający tym krajem. Żydów, w Biblii, nazywa się często Izraelitami.

Żydzi zamieszkiwali głównie tereny nazywane Judeą, której stolicą była Jerozolima, gdzie Żydzi mieli swoją świątynię.

Dużo Żydów osiadło także w Galilei. Teren między Judeą a Galileą zajmowali Samarytanie. Kraj Samarytan to Samaria. Obejrzyj to wszystko na mapie, na stronie 7.

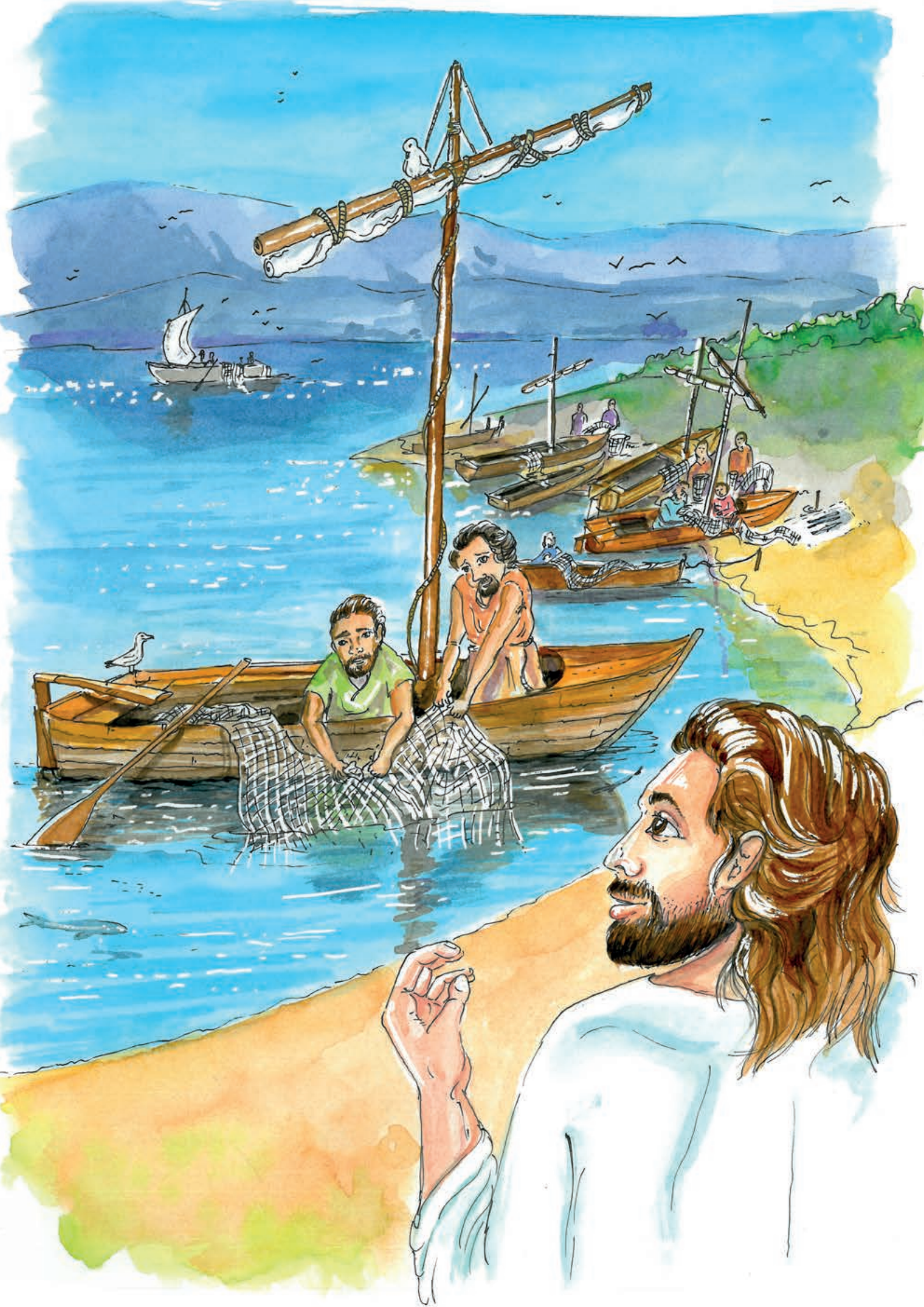
Teren zajęty przez Żydów cechowała różnorodność krajobrazu. Spoglądając na mapę, zauważamy z lewej strony Ziemi Świętej Morze Śródziemne, a w jej środkowej części dwie niebieskie plamy i jedną niebieską linię.

Ta na górze, mniejsza, to pełne ryb Jezioro Galilejskie. Ta większa, to Morze Martwe. Morze Martwe jest tak bardzo słone, że żadne ryby w nim żyć nie mogą. Stąd jego nazwa.

Niebieska linia to Jordan – najważniejsza i największa rzeka Palestyny. Przepływa przez Jezioro Galilejskie, potem licznymi zakolami płynie przed doliną Jordanu i wpada do Morza Martwego.

Palestyna to kraj, gdzie można spotkać zarówno kamienne, górzyste pustynie, jak i żyzne i bogate w roślinność tereny. Są góry i doliny, jeziora i morza. Jest zimno (choć rzadko pada śnieg) i gorąco.

W tym właśnie kraju urodził się, żył i nauczał Jezus Chrystus.

Publiczne nauczanie i powołanie uczniów

Jan Chrzciciel za swoją działalność, która nie podobała się królowi, został uwięziony, a następnie zabity. Jezus zaczyna głosić Dobrą Nowinę o Królestwie Bożym. Powołuje swoich pierwszych uczniów.

Dobra Nowina to po grecku „ewangelia”. Ewangeliami nazywamy cztery pierwsze księgi Nowego Testamentu. Ewangelią, dobrą nowiną, nazywamy też wszystko to, co Jezus objawił o sobie i o nas.

Szymon był jednym z uczniów Jezusa. Temu pierwszemu i najważniejszemu uczniowi Jezus zmieni potem imię na Piotr. Piotr po grecku znaczy „skała”.

Ewangelia według św. Marka (Mk 1,14-20)

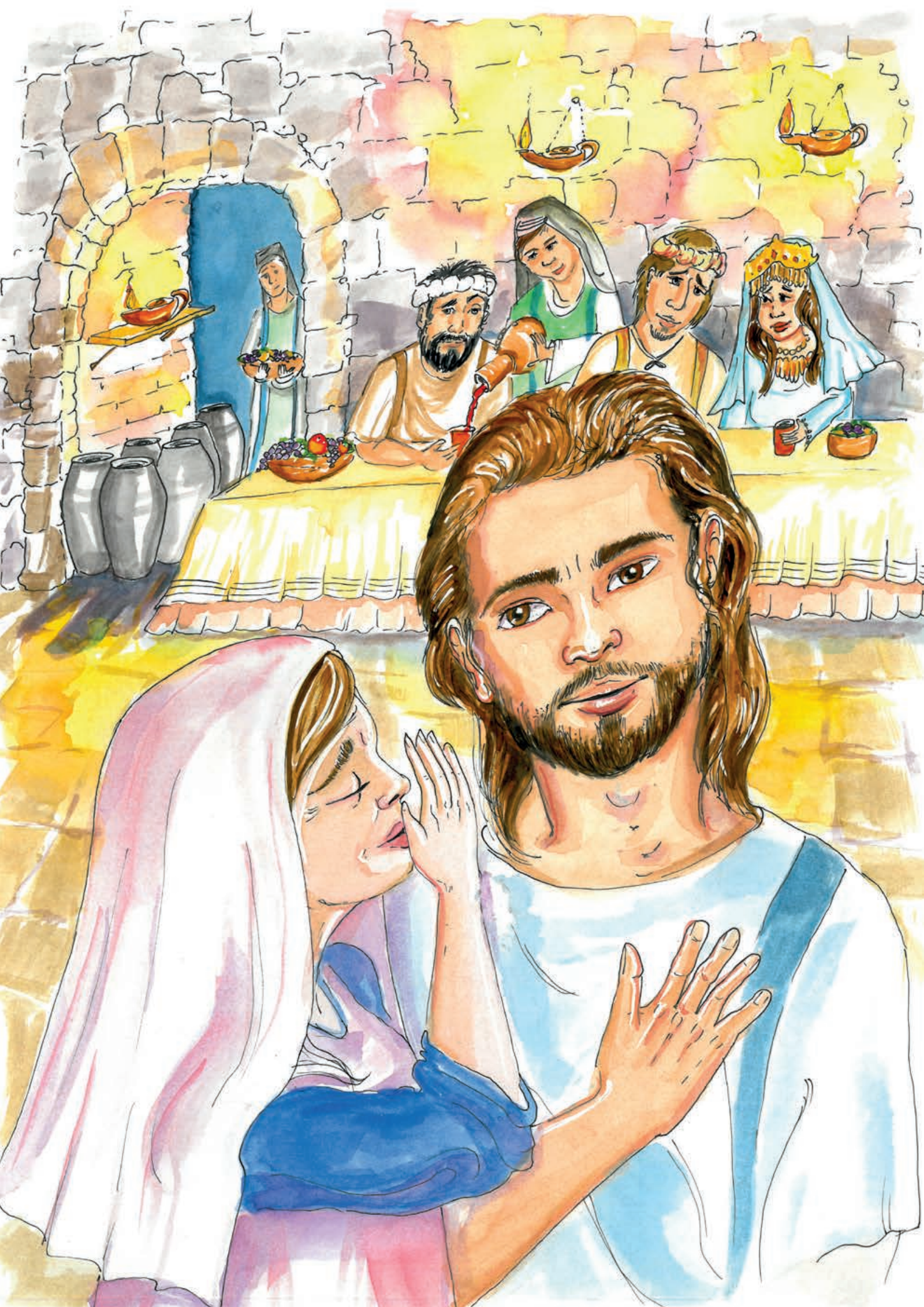
1¹⁴ Po tym jak Jan Chrzciciel został uwięziony, Jezus udał się do Galilei i głosił dobrą nowinę o Królestwie Bożym.¹⁵ Jezus mówił: „Czas się wypełnił i zbliżyło się do was Królestwo Boga. Zatem zmieniajcie swój sposób myślenia i postępowania, i wierzcie w Ewangelię”.

¹⁶ Gdy Jezus przechodził obok Jeziora Galilejskiego, zobaczył Szymona i brata jego Andrzeja. Ci dwaj zarzucali właśnie sieć do jeziora, byli bowiem rybakami.

¹⁷ Jezus powiedział do nich: „Chodźcie za mną! Uczynię was rybakami ludzi”.

¹⁸ Bracia natychmiast zostawili sieci i poszli za Jezusem.

¹⁹ Jezus poszedł nieco dalej i zobaczył Jakuba, który był synem Zebedeusza oraz Jana, który był bratem Jakuba. Zobaczył ich, jak naprawiali w łodzi sieci.²⁰ Od razu ich powołał. Oni zostawili w łodzi swojego ojca Zebedeusza, zostawili najemników, i poszli za Jezusem.

Cud w Kanie Galilejskiej

Pierwszym cudem Pana Jezusa była przemiana wody w wino w czasie wesela, w Kanie Galilejskiej.

Kana Galilejska to miasteczko w Galilei. Poszukaj go na mapie, na stronie 7.

W kamiennych naczyniach trzymano wodę to obmywania rąk. Mycie rąk dla Żydów było nie tylko czynnością higieniczną. Żyd myjąc ręce, spełniał religijny nakaz.

Tak jak my liczymy objętość wody i innych płynów w litrach, tak Grecy mierzyli je w metretach. Jedna metreta to ok. trzy wiadra wody.

Prowadzący wesele to taki dzisiejszy wodzirej, który dbał nie tylko o dobrą zabawę na weselu, ale także o jedzenie i picie.

Ewangelia według św. Jana (J 2,1-11)

2 ¹ Było to w Kanie Galilejskiej. Trzeciego dnia odbywało się tam wesele. Była na nim mama Jezusa. ² Zaproszono na to wesele także samego Jezusa i Jego uczniów.

³ I zabrakło na tym weselu wina. Mama Jezusa powiedziała wtedy do Syna: „Nie mają wina!” ⁴ Odpowiedział jej Jezus: „Kobieto, czy to nasza sprawa? Jeszcze nie nadszedł mój czas”. ⁵ Wtedy Jego mama zwróciła się do służących: „Zróbcie wszystko, co wam powie”.

⁶ A było tam sześć dużych, wydrążonych w kamieniach naczyń. Służyły one Żydom do religijnych oczyszczeń. Każdy taki dzban mógł pomieścić dwie lub trzy metrety.

⁷ Powiedział Jezus sługom: „Nalejcie do dzbanów wody”. Słudzy napełnili je aż do pełna. ⁸ Jezus powiedział: „Nabierzcie teraz z dzbanów i zanieście temu, kto prowadzi wesele”. A słudzy zanieśli.

⁹ Prowadzący wesele spróbował wody, która stała się winem. Nie wiedział on, skąd ono jest. Wiedzieli to słudzy. Gdy już spróbował, to zawołał pana młodego. ¹⁰ I powiedział do niego: „Zwykle każdy człowiek podaje najpierw dobre wino, a gdy goście już się napiją, to wtedy gorsze. Ty zachowałeś dobre wino aż do tej pory”.

¹¹ Taki to w Kanie Galilejskiej był początek cudów Jezusa. Jezus ukazał swoją chwałę. Uwierzyli też w Niego Jego uczniowie.

Czasy Jezusa

To było dawno! Bardzo dawno! Około dwa tysiące lat temu. Ty masz zapewne dziesięć lat – może trochę więcej, może trochę mniej. Rodzice Twoi są oczywiście starsi, a dziadkowie jeszcze starsi. Bardzo rzadko zdarza się, by człowiek przeżył sto lat. Dwa tysiące to dwadzieścia razy po sto lat.

IIIIIIIIII – dziesięć kresek, jak dziesięć lat, to być może Twój wiek

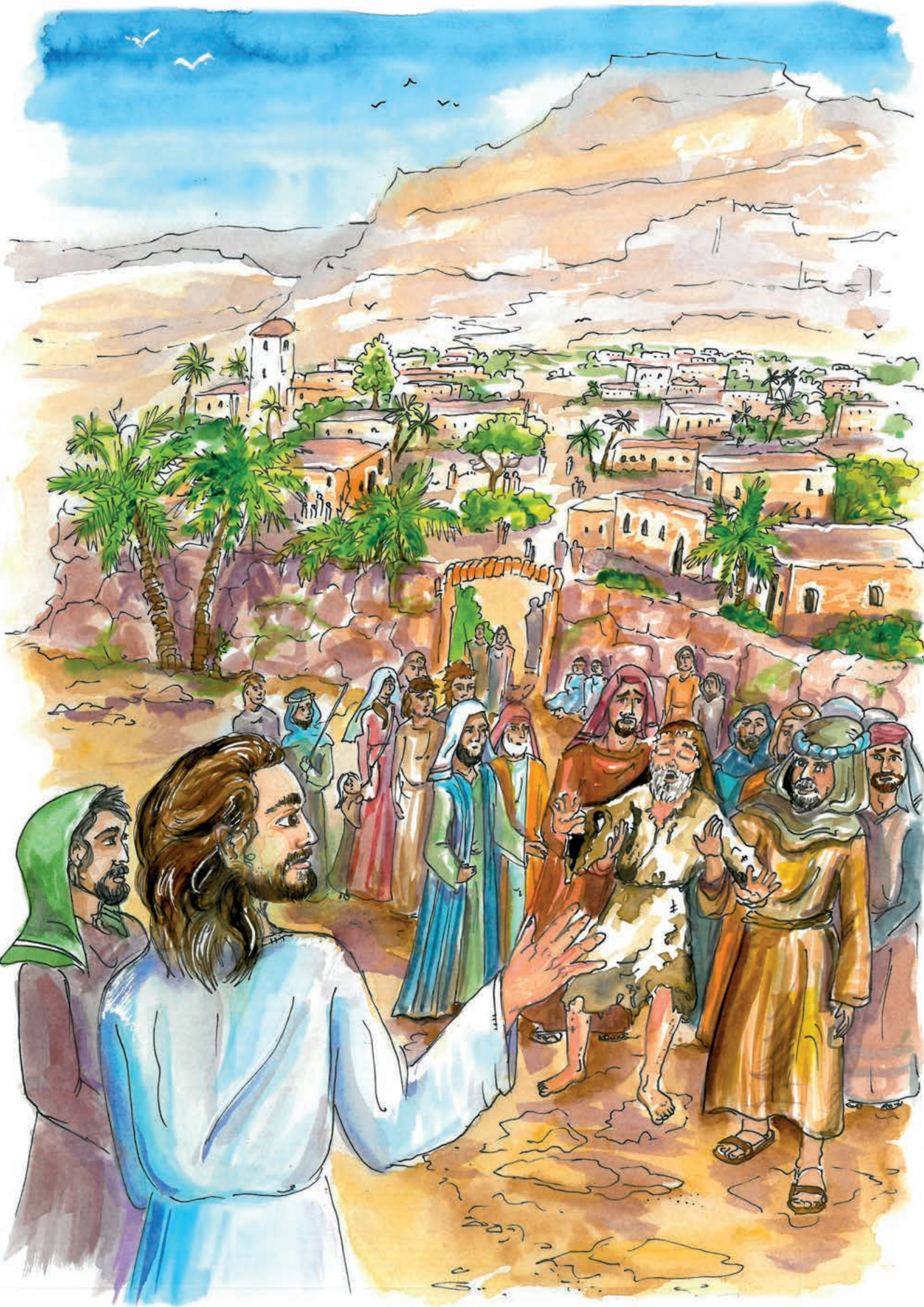
||||| – trzydzieści kresek, jak trzydzieści lat, tyle może mają Twoi rodzice

||||| – a tyle pewnie Twoi dziadkowie

I teraz uważaj!

Tyle lat minęło od czasów Jezusa. W tych czasach nie było komputerów, telewizji, samochodów. Książki przepisywano ręcznie i zwijano w rulon, a podróżowano pieszo albo konno, albo wozem zaprzęgniętym w jakieś pociągowe zwierze.

Nie było wielu udogodnień, które masz obecnie. Były jednak już miasta i wsie. Ludzie pracowali – większość mieszkała na wsi, uprawiając rolę lub hodując zwierzęta. Były już państwa (choć nie było jeszcze państwa polskiego) i armie. Często toczono wojny, ale bez karabinów i armat. Nie znano jeszcze prochu. Żołnierze mieli broję, miecze, tarcze i włócznie.

Jezus uzdrawia niewidomego żebraka

Kolejnym cudem Jezusa było uzdrowienia niewidomego żebraka. Żebrak to człowiek, który z braku możliwości pracy, prosił przechodzących o wsparcie, najczęściej o drobne pieniądze.

Jerycho było miastem leżącym nad Jordanem. Poszukaj na mapie, strona 7.

Ewangelia według św. Łukasza (Łk 18,35-43)

18 ³⁵ Zdarzyło się, że [Jezus] szedł do Jerycha. Gdy był już blisko miasta, spotkał przy drodze niewidomego człowieka. Człowiek ten siedział i żebrał. ³⁶ Człowiek ów słyszał, że obok przechodzi tłum ludzi. Chciał wiedzieć, co się dzieje. ³⁷ Powiedzieli mu, że obok niego przechodzi Jezus z Nazaretu.

³⁸ I wtedy żebrak zaczął wołać: „Jezusie, Synu Dawida, zmiłuj się nade mną!”

³⁹ Ci, którzy szli na przedzie, kazali mu milczeć. On jednak jeszcze bardziej krzyczał: „Synu Dawida, zmiłuj się nade mną!” ⁴⁰ Jezus zatrzymał się i kazał, by go przyprowadzono do Niego. A gdy ten się przybliżył, zapytał go: ⁴¹ „Co chcesz, bym ci uczynił?” On zaś odpowiedział: „Panie, chcę znowu widzieć”. ⁴² Jezus powiedział do niego: „Zaczynij znowu widzieć! Twoja wiara cię uratowała”.

⁴³ I żebrak od razu zaczął widzieć. Szedł z Jezusem i wielbił Boga. Cały tłum ludzi, którzy to widzieli, chwalił Boga.

Jezus uzdrawia paralityka i odpuszcza mu grzechy

Kolejnym cudem Jezusa, a było ich wiele, było uzdrowienie sparaliżowanego człowieka. Jezus nie tylko go uzdrowił fizycznie, ale także duchowo – odpuścił mu grzechy.

Kafarnaum to miasteczko w Galilei, nad brzegiem jeziora. Po opuszczeniu Nazaretu stało się miastem chętnie odwiedzanym przez Jezusa. Znajdź je na mapie, na stronie 7.

Paraliż ma różne przyczyny. Sparaliżowany człowiek nie może ruszać całym ciałem lub jego częścią – na przykład nogami.

Uczeni w Piśmie – dzisiaj powiedzielibyśmy profesorowie. Szczególnym przedmiotem ich zainteresowań i badań były księgi Pisma Świętego.

Syn Człowieczy – tak często Jezus mówił o sobie samym.

Ewangelia według św. Marka (Mk 2,1-12)

2 ¹ Po jakimś czasie przyszedł Jezus do Kafarnaum. I usłyszano, że jest w pewnym domu. ² Zgromadziło się natychmiast wielu ludzi. W domu nie było już miejsca, a ludzie stali nawet przed drzwiami. A Jezus ich nauczał.

³ Wtem czterech mężczyzn przyniosło do Jezusa sparaliżowanego człowieka.

⁴ Nie mogąc dostać się do Jezusa, tak wielu było tam ludzi, zrobili dziurę w dachu. Przez tę dziurę spuścili nosze, na których leżał sparaliżowany.

⁵ Jezus zobaczył ich wiarę i powiedział do sparaliżowanego: „Dziecko, odpuszczone są twoje grzechy”. ⁶ Byli zaś tam uczeni w Piśmie. Siedzieli

oni i rozważali w sercach swoich: ⁷ „Dlaczego ten tak bluźni? Przecież tylko jeden Bóg może odpuszczać grzechy!”

⁸ Jezus, w duchu, zaraz poznał ich myśli. Powiedział im: „Skąd takie myśli w waszych sercach? ⁹ Pomyślcie, co jest łatwiejsze? Powiedzieć sparaliżowanemu 'Odpuszczają ci się twoje grzechy?' Czy też powiedzieć mu 'Podnieś się, weź swoje nosze i chodź?' ¹⁰ Otóż chcę, żebyście wiedzieli, że Syn Człowieczy ma na ziemi władzę odpuszczania grzechów.” I powiedział do sparaliżowanego: ¹¹ „Mówię ci, wstań, weź swoje nosze i idź do swojego domu”. ¹² I natychmiast, wobec wszystkich, podniósł się, zabrał nosze i poszedł. Zdumiewali się tym wszyscy. Chwalili Boga i mówili: „Nigdy czegoś takiego nie widzieliśmy”.

... tak mogli wyglądać dom
w czasach Jezusa

Język, którym mówił Jezus, język Biblii, tłumaczenia

Mówisz w języku polskim, znasz polskie litery i potrafisz nimi pisać wyrazy i zdania. Pewnie też uczysz się angielskiego, może jeszcze jakiegoś innego języka.

Starożytni Żydzi mówili po hebrajsku. Mieli też specjalny alfabet, w którym zapisywali swój język.

Kilka hebrajskich liter: **ת ש ר ק צ פ ע**

Widzisz, że to mocno skomplikowany zapis. Dodatkowo Żydzi zapisywali tylko spółgłoski, a samogłoski musieli mieć w pamięci. To tak jak zamiast: „Ala ma kota”, napisać „lmkt” i umieć to odczytać. Jakby tego było mało, to Żydzi pisali (i piszą dalej) od prawej strony do lewej a nie jak Ty: od lewej do prawej strony.

Potem język hebrajski wyszedł z użycia. Żydzi zaczęli mówić w nieco innym, spokrewnionym z hebrajskim, językiem aramejskim. Językiem aramejskim posługiwał się Jezus i apostołowie.

Prawie cały Stary Testament został napisany w języku hebrajskim, a niektóre jego fragmenty w języku aramejskim. Siedem zaś ksiąg w języku greckim, o czym za chwilę.

Dzięki zwycięstwom Aleksandra Macedońskiego oraz stojącej na bardzo wysokim poziomie kulturze i filozofii Greków, w czasach Jezusa, zaczął królować język grecki. To był taki angielski starożytności. Prawie wszyscy go znali, także wielu Żydów. Język grecki też miał swój alfabet.

W języku greckim spisano siedem ksiąg Starego Testamentu i wszystkie księgi Nowego Testamentu. A zatem także Ewangelie pisane były po grecku.

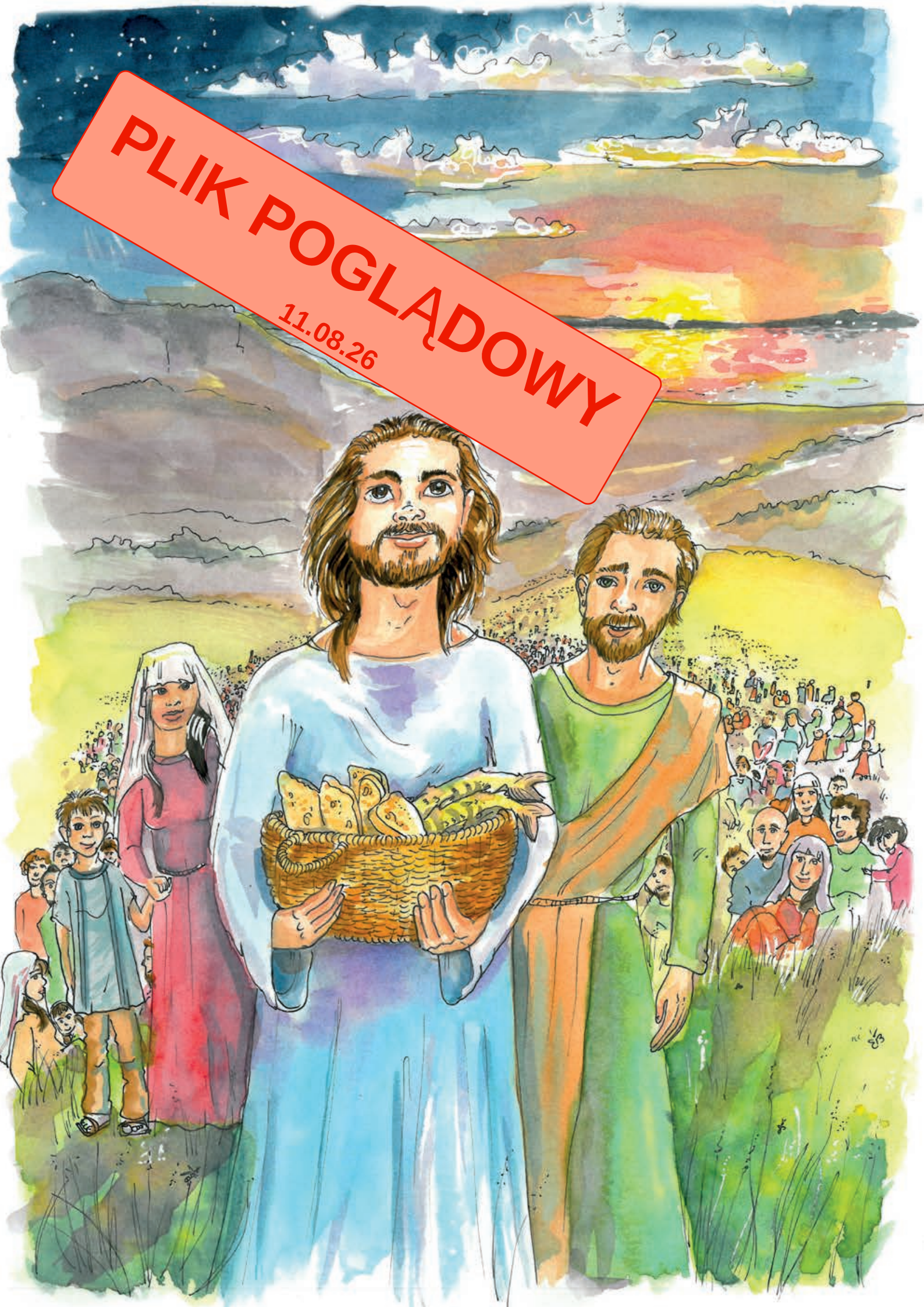
Kilka greckich liter: **Ο Π Ρ Σ Τ Υ Φ**

Ten zapis też wygląda skomplikowanie, choć pewne litery na pewno rozpoznajesz. Grecy oprócz spółgłosek pisali także samogłoski.

Biblia jest tak ważną i tak mądrą, i tak świętą księgą, że przetłumaczono ją na niemal wszystkie języki świata. Także na język polski. Dzięki temu możemy czytać i rozumieć Biblię, nie znając hebrajskiego, aramejskiego i greckiego.

PLIK POGLĄDOWY

11.08.26

Jezus rozmnaża chleby

Cuda Jezusa to nie tylko uzdrowienia. Przeczytasz historię o tym, jak Jezus nakarmił tłumy pięcioma chlebami i dwiema rybami. Działo się to po śmierci Jana Chrzciciela, który został zamordowany z rozkazu króla Heroda Agryppy.

Czytamy, że Jezus „oddalił się łodzią” – ten sposób podróżowania sugeruje, że wydarzenia miały miejsce nad Jeziorem Galilejskim. Zobacz stronę 7.

Ewangelia według św. Mateusza (Mt 14,13-22)

14 ¹³ Gdy Jezus usłyszał [o śmierci Jana Chrzciciela], oddalił się łodzią, w samotności, na pustkowiu. Tłumy jednak usłyszały o tym i ze swoich miast poszły za nim pieszo. ¹⁴ Jezus wyszedł do nich z łodzi. Zobaczył wielki tłum. Ulitował się nad nim i uzdrowił chorych.

¹⁵ Gdy zaczął się wieczór, podeszli do Jezusa Jego uczniowie. I powiedzieli Mu: „Jesteśmy tu na pustkowiu i jest już bardzo późno. Każ tym ludziom, by udali się do wiosek, które są w pobliżu i kupili sobie jedzenie.” ¹⁶ Jezus im odpowiedział: „Nie muszą odchodzić. Wy dajcie im jeść”. ¹⁷ Oni odparli: „Mamy tylko pięć chlebów i dwie ryby”. ¹⁸ Jezus polecił im: „Przynieście wszystko tutaj”.

¹⁹ I rozkazał Jezus tłumom, by usiedli na trawie. Wziął następnie pięć chlebów i dwie ryby. Potem spojrzał w niebo, pobłogosławił i połamał chleby. Dał je uczniom, a uczniowie rozdali chleby tłumom. ²⁰ Zjedli wszyscy i najedli się do syta. Tym zaś co zostało, napełnili dwanaście pełnych koszów. ²¹ A tych, którzy jedli, było około pięć tysięcy mężczyzn. Nie licząc kobiet i małych dzieci.

²² I zaraz Jezus kazał uczniom wejść do łodzi i płynąć bez Niego na drugi brzeg. On zaś miał pożegnać tłumy.

Jezus uzdrawia dziesięciu trędowatych

Ta historia uczy nas pamiętania o słowie „dziękuję”. Pan Jezus uzdrowił dziesięciu trędowatych, z których tylko jeden Mu podziękował. Trędowaci to ludzie chorzy na trąd, ciężką, nieuleczalną i zaraźliwą chorobę skóry. Ciało trędowatych gniło i wydzielało straszny zapach. Uważano trędowatych za nieczystych. Zabraniano im przebywania ze zdrowymi osobami. Nie mogli się nawet do nich zbliżyć. Tylko kapłan mógł orzec ustąpienie choroby i zgodzić się na powrót chorego do społeczności.

Kapłani – pełnili służbę w świątyni. Czytaj więcej na stronie 89. i 117.

Samarytanin – mieszkaniec Samarii. Samarytanie i Żydzi bardzo się nie lubili i unikali spotkań między sobą.

Ewangelia według św. Łukasza (Łk 17,11-19)

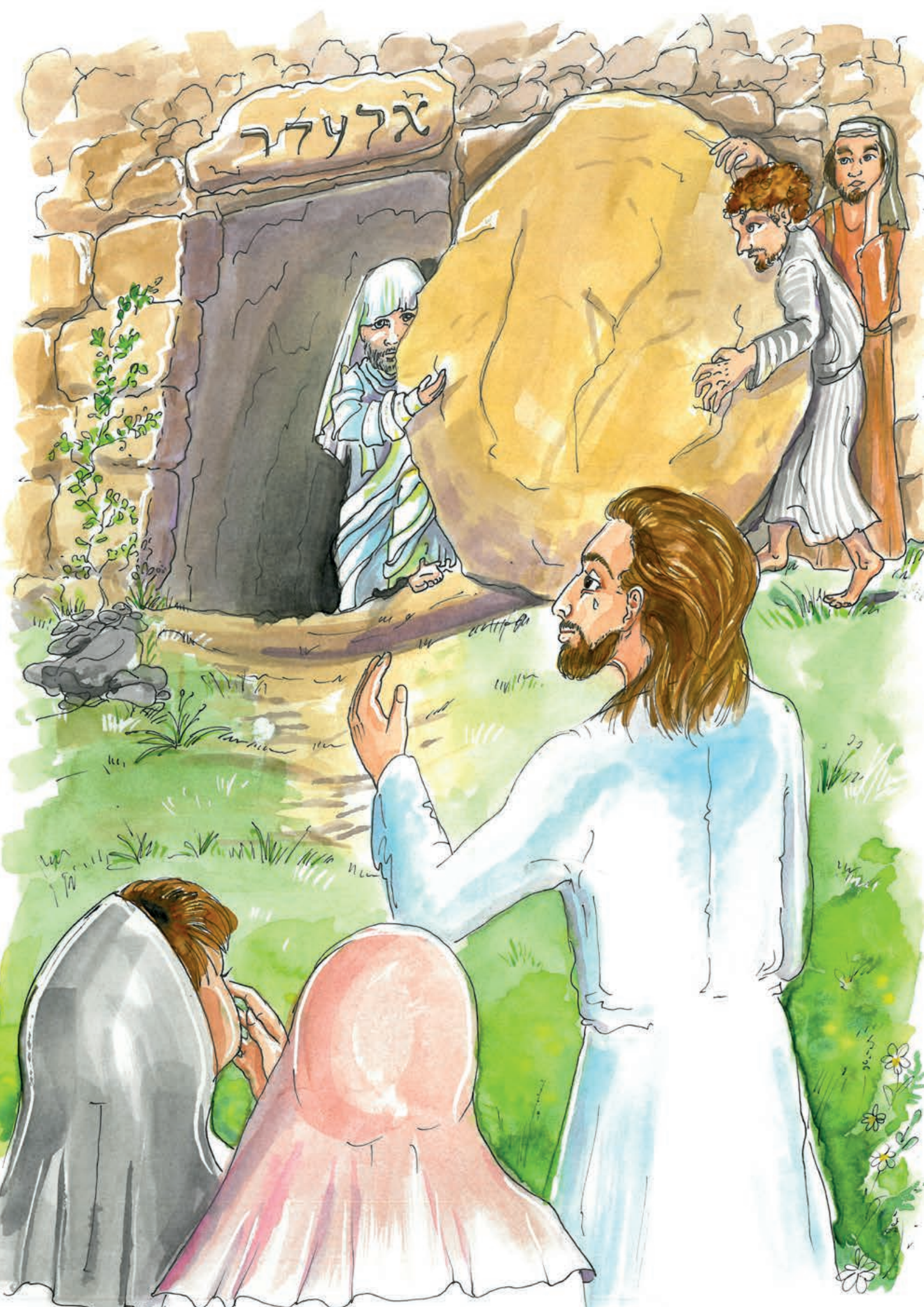
17¹¹ Pewnego razu Jezus szedł do Jerozolimy. I przechodził przez pogranicze Galilei i Samarii. ¹² Gdy zbliżał się do pewnego miasteczka, wyszło Mu naprzeciw dziesięciu mężczyzn chorych na trąd. Stanęli z daleka. ¹³ Trędowaci zawołali: „Jezusie, Mistrzu, zmiłuj się nad nami”. ¹⁴ Jezus, gdy ich zobaczył, powiedział: „Idźcie i pokażcie się kapłanom!” Oni poszli i w drodze zostali oczyszczeni.

¹⁵ Jeden z nich, gdy zobaczył, że jest uzdrowiony, zawrócił. Idąc, głośno chwalił Boga.

¹⁶ I padł na twarz przed Jezusem. I dziękował Mu. Człowiek ten był Samarytaninem.

¹⁷ Jezus zapytał: „Czy nie dziesięciu zostało uzdrowionych? Gdzie jest dziewięciu?”

¹⁸ Nie przyszło im do głowy, by wrócić i oddać chwałę Bogu, poza tym cudzoziemcem?” ¹⁹ Do Samarytanina zaś powiedział: „Wstań, idź, twoja wiara cię uzdrowiła”.

Wskrzeszenie Łazarza

Uzdrowienia to wielkie cuda Pana Jezusa. Jeszcze większym cudem było przywrócenie do życia Łazarza.

Betania to miasteczko blisko Jerozolimy. Znajdź je na mapie. Jezus zatrzymywał się tam u siostr Marii i Marty. Ich bratem był Łazarz.

Syn Boży to jedno z określeń Jezusa.

Piętnaście stadiów – jeden stadion to stara, grecka miara długości (ok. 180 metrów). Oblicz, ile to jest piętnaście stadiów.

Dzień ostateczny to ostatni etap dziejów świata, gdy Pan Jezus powtórnie przyjdzie na ziemię.

Mesjasz – obszernie wyjaśnienie znajdziesz na stronie 77.

Rabbi to słowo hebrajskie, oznaczające nauczyciela, mistrza.

Nauczyciel – tak nazywano Jezusa. Jezus nie uczył dzieci w szkole. Przysługuje Mu jednak ten tytuł, bo uczył wszystkich ludzi jak żyć i osiągnąć zbawienie.

Ewangelia według św. Jana (J 11,1-44)

11 ¹ Był pewien chory. Miał na imię Łazarz i mieszkał w Betanii. Było to miasteczko Marii i jej siostry Marty. ² Maria to ta kobieta, która namaściła Jezusa pachnącym olejkiem i wytarła Jego stopy swoimi włosami. To jej brat Łazarz zachorował. ³ Wysłały więc siostry do Jezusa wiadomość: „Panie, ten którego kochasz, ciężko choruje”.

⁴ Gdy Jezus to usłyszał, powiedział: „Choroba ta nie prowadzi do śmierci, ale do Bożej chwały. Będzie przez nią wsławiony Syn Boży”. ⁵ Jezus zaś kochał

Martę i jej siostrę, i Łazarza.⁶ Gdy usłyszał o chorobie Łazarza, pozostał jednak dalej dwa dni w tym samym miejscu.⁷ Potem dopiero powiedział do uczniów: „Chodźmy znów do Judei”.⁸ Powiedzieli Mu uczniowie: „Rabbi, dopiero co Żydzi chcieli Cię ukamienować i znów tam idziesz?”⁹ Jezus im odpowiedział: „Czy dzień nie ma dwunastu godzin? Jeśli ktoś chodzi w czasie dnia, nie potyka się, gdyż widzi światło.¹⁰ Jeśli zaś ktoś chodzi w nocy, potyka się, ponieważ nie ma światła”.¹¹ Po tym powiedział: „Nasz przyjaciel Łazarz śpi, idę go obudzić”.¹² Powiedzieli Mu: „Panie, jeśli śpi, to znaczy, że wyzdrowieje”.¹³ Jezus jednak myślał nie o śnie, ale o śmierci Łazarza. Uczniowie zaś sądzili, że mówi o sennym odpoczynku.¹⁴ Wtedy Jezus powiedział otwarcie: „Łazarz umarł.¹⁵ Raduję się jednak, że nas tam nie było. Ze względu na was, byście uwierzyli. Chodźmy do niego”.¹⁶ Powiedział wtedy Tomasz, zwany Didymos (Bliźniak), jeden z uczniów: „Chodźmy i my. Umrzemy razem z Jezusem”.

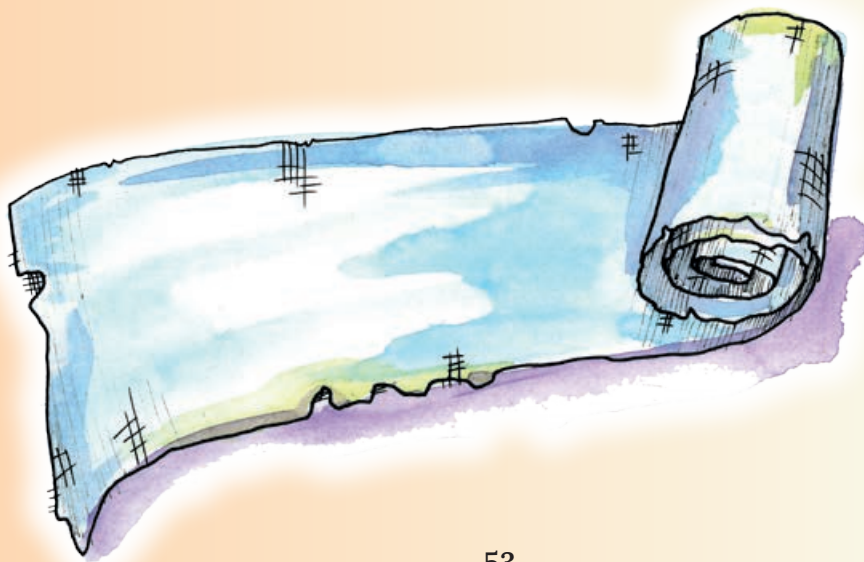
¹⁷ Przyszli więc i zastali Łazarza od czterech dni leżącego w grobie.¹⁸ Betania zaś była blisko Jerozolimy. W odległości około piętnastu stadiów.¹⁹ I wielu Żydów przyszło do Marii i Marty. Chcieli je pocieszyć po stracie brata.²⁰ Gdy Marta usłyszała, że Jezus nadchodzi, wyszła Mu naprzeciw. Maria zaś została w domu.²¹ Marta powiedziała do Jezusa: „Panie, gdybyś tu był, brat mój by nie umarł.²² Wiem jednak, że i teraz, o co poprosisz Boga, Bóg Ci to da”.²³ Powiedział do niej Jezus: „Brat twój zmartwychwstanie”.²⁴ Na to odpowiedziała Marta: „Wiem, że zmartwychwstanie, przy zmartwychwstaniu w dzień ostateczny”.²⁵ Powiedział jej Jezus: „Ja jestem zmartwychwstanie i życie. Człowiek wierzący we Mnie, nawet jeśli umrze, będzie żyć”.²⁶ I dodał: „Każdy, kto żyje i wierzy we Mnie, nie umrze na wieki. Wierzysz w to?”²⁷ Odpowiedziała Mu: „Tak, Panie! Ja wierzę, że ty jesteś Mesjaszem, Synem Bożym, który miał przyjść na ten świat”.²⁸ Gdy to powiedziała, odeszła i zawołała Marię, swoją siostrę. Powiedziała jej w tajemnicy, że Nauczyciel przyszedł i woła ją.²⁹ Gdy Maria to usłyszała, wstała szybko i pobięła do Jezusa.³⁰ Jezus nie wszedł jeszcze do miasteczka. Przebywał w miejscu gdzie wcześniej spotkał Martę.³¹ Żydzi, którzy pocieszali

Marię, nagle zobaczyli, że wybiega ona szybko z domu. Sądziła, że idzie do grobu brata, by płakać. I poszli za nią.³² A Maria przyszła tam, gdzie był Jezus. Zobaczyła Go i upadła do Jego stóp. I powiedziała: „Gdybyś tu był, nigdy by brat mój nie umarł”.³³ Jezus zobaczył ją płaczącą i płaczących Żydów, którzy przyszli za nią. I głęboko się wzruszył.³⁴ I powiedział: „Gdzie go położyliście?” Odpowiedzieli Mu: „Panie, chodź i zobacz”.³⁵ Jezus miał łzy w oczach.³⁶ Mówili więc Żydzi: „Oto jak go kochał”.³⁷ Niektórzy z nich twierdzili: „Czy ten, który otworzył oczy niewidomemu nie mógł sprawić, by ten nie umarł?”

³⁸ Jezus, dalej wzruszony podszedł do grobu. Była to pieczara, której wejście zamknięto kamieniem.³⁹ Jezus powiedział: „Zabierzcie kamień!” Marta, siostra zmarłego, powiedziała Jezusowi: „Panie, on już cuchnie, od czterech dni jest grobie!”⁴⁰ Odpowiedział jej Jezus: „Czy nie mówiłem ci, że jeśli uwierzysz, zobaczysz chwałę Bożą?”⁴¹ Odsunięto kamień. Jezus zaś, podniósł oczy do góry i powiedział: „Ojcze, dziękuję, że Mnie wysłuchałeś.”⁴² Ja wiedziałem, że Mnie zawsze wysłuchujesz, ale ze względu na tłum, który tu stoi, powiedziałem to, aby uwierzyli, że ty mnie posłałeś”.

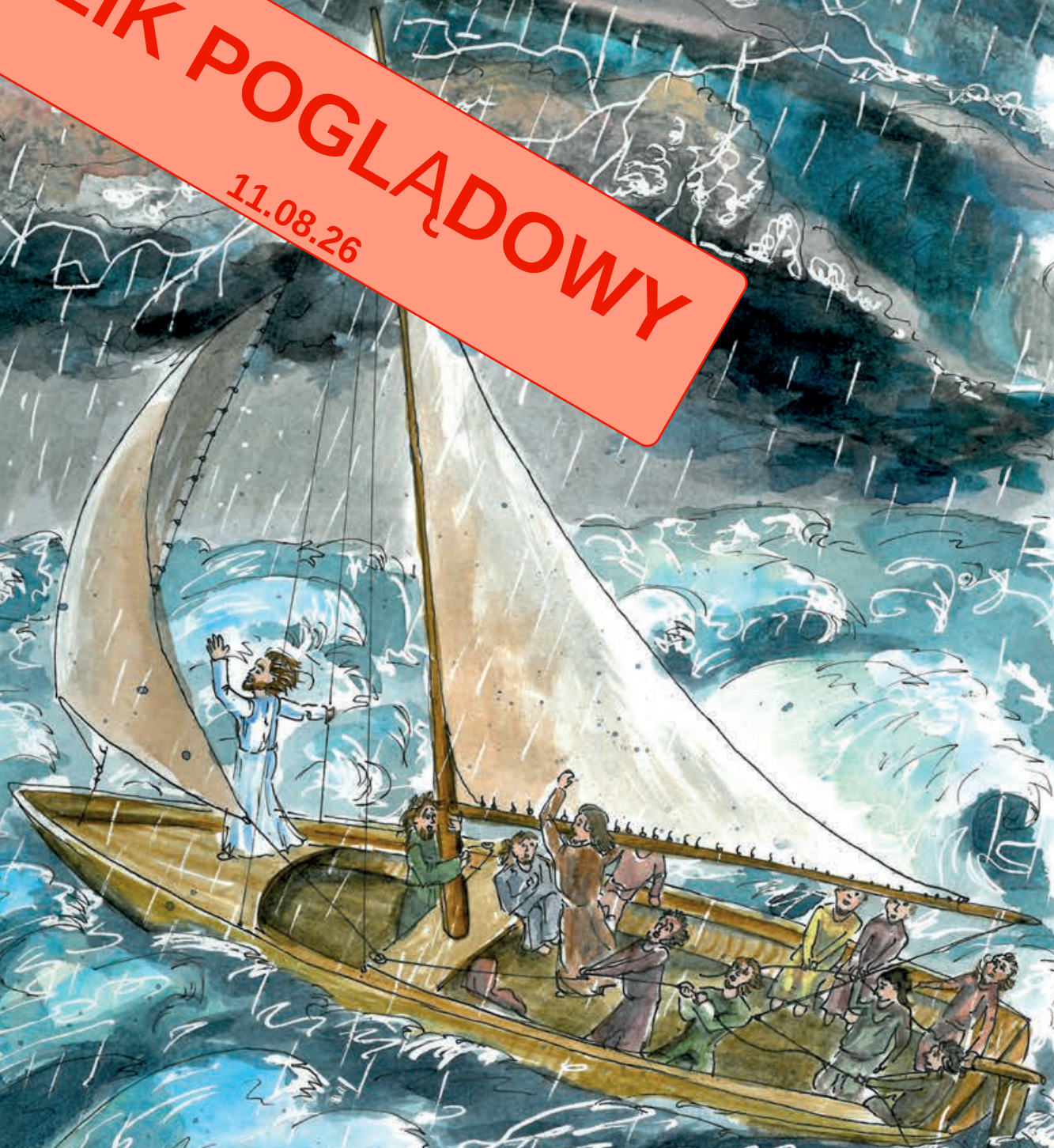
⁴³ A to powiedziawszy, głośno krzyknął: „Łazarzu, wyjdź na zewnątrz”.

⁴⁴ I wyszedł ten, który umarł. Miał związane bandażami stopy i ręce. Twarz była owinięta chustą. Jezus powiedział: „Rozwiążcie go i pozwólcie mu chodzić”.

PLIK POGLĄDOWY

11.08.26

Uciszenie burzy na jeziorze

Pan Jezus miał władzę nie tylko nad chorobami i śmiercią, ale także nad siłami natury. Czy można słowem uciszyć burzę? Tak, jeśli jest to słowo Jezusa – prawdziwego Boga.

Pamiętaj jednak, że Jezus to także prawdziwy człowiek, który może się zwyczajnie zmęczyć i spać.

Ta historia, o której przeczytasz niżej, wydarzyła się na Jeziorze Galilejskim. Jest dowodem na boskość i człowieczeństwo Jezusa. Wierzymy, że Pan Jezus jest jednocześnie Prawdziwym Człowiekiem i Prawdziwym Bogiem.

Ewangelia według św. Mateusza (Mt 8,23-27)

8 ²³ Pewnego dnia Pan Jezus wszedł do łodzi, a za Nim wsiedli Jego uczniowie. ²⁴ Kiedy wypłynęli na jezioro, nagle zerwała się gwałtowna burza. Silny wiatr wzburzył jezioro i wysokie fale zalewały łódź. On zaś spał. ²⁵ Wtedy uczniowie obudzili Jezusa i błagali o ratunek.

²⁶ Jezus najpierw powiedział do uczniów: „Dlaczego się boicie?” Potem zaś wstał i krzyknął na wiatr i jezioro. I nastała wielka cisza. ²⁷ A uczniowie zastanawiali się, kim jest ten Jezus, że burza i jezioro są mu posłuszne?

Jezus uczy dawania jałmużny i modlitwy „Ojcze nasz”

Życie i działalność Jezusa to nie tylko cuda. Jezus uczył także jak mamy postępować. Uczył również tego, jak mamy się modlić.

Jałmużna to pomaganie innym – dawanie pieniędzy, rzeczy lub wspieranie w inny sposób.

Obłudnicy to ludzie fałszywi, którzy myślą jedno, a robią drugie, udają pobożnych. Mówimy o takich, że mają dwie twarze, są dwulicowi.

Poganie to ludzie, którzy nie wierzą w Jezusa Chrystusa.

„Ojcze nasz” – ta modlitwa została wzięta z Ewangelii według św. Mateusza. W pacierzu słowa tej modlitwy są nieco inne.

Powszedni to znaczy codzienny, zwykły.

Ewangelia według św. Mateusza (Mt 6,1-15)

6 ¹ Jezus powiedział: „Wystrzegajcie się pomagania innym, by w ten sposób chwalić się przed ludźmi. Bo jeśli tak będziecie robić, to nie otrzymacie zapłaty od Ojca waszego w niebie.” ² Kiedy więc czynisz innym dobrze, to nie trąb o tym wokoło. Tak czynią obłudnicy na zgromadzeniach i na ulicach, by ich ludzie chwalili. Jako prawdę podaję wam: Otrzymali już swoją nagrodę. ³ Gdy ty wspierasz innych, to niech nie wie twoja lewa ręka, co czyni prawa ręka. ⁴ Rób tak, by nikt nie widział, że pomagasz innym. Wtedy ojciec twój, który widzi w ukryciu, odda tobie jawnie.

⁵ A kiedy się modlisz, nie bądź jak obłudnicy. Lubią oni publicznie i na ulicach modlić się tak, by pokazać się ludziom, jacy są oni pobożni. Jako prawdę

podaję wam: Otrzymali już swoją nagrodę. ⁶ Ty zaś, jeśli chcesz się modlić, wejdź do osobnego miejsca i zamknij drzwi. Tam w ukryciu módl się do swojego Ojca. Ojciec twój, który widzi w ukryciu odda ci jawnie. ⁷ Nie bądźcie gadatliwi na modlitwie. Poganie tak myślą, że przez swoje wielomówstwo będą wysłuchani. ⁸ Nie bądźcie tacy jak oni. Wasz Ojciec wie, czego wam potrzeba, zanim o cokolwiek poprosicie.

⁹ Wy tak się módlcie: Ojcze nasz, który jesteś w niebie, święć się imię Twoje. ¹⁰ Niech przyjdzie królestwo Twoje. Bądź wola Twoja, jak w niebie tak i na ziemi. ¹¹ Chleba naszego powszedniego daj nam dzisiaj. ¹² I przebacz nam nasze winy, jak i my przebaczymy naszym winowajcom. ¹³ I nie doświadcжай nas, ale nas zbaw od złego. ¹⁴ Jeśli bowiem przebaczycie ludziom ich występki, przebaczy i wam Ojciec wasz niebieski. ¹⁵ Jeśli zaś nie przebaczycie, to Ojciec wasz nie przebaczy wam występków waszych”.

Skróty biblijne, sigla

Fragmenty biblijne oznaczamy skrótami. Mówimy o nich „sigla biblijne”. Najpierw podajemy skrót nazwy księgi, potem numer rozdziału, po przecinku wersety.

Ewangelie oczywiście też mają swoje skróty.

Mt – Ewangelia według św. Mateusza

Mk – Ewangelia według św. Marka

Łk – Ewangelia według św. Łukasza

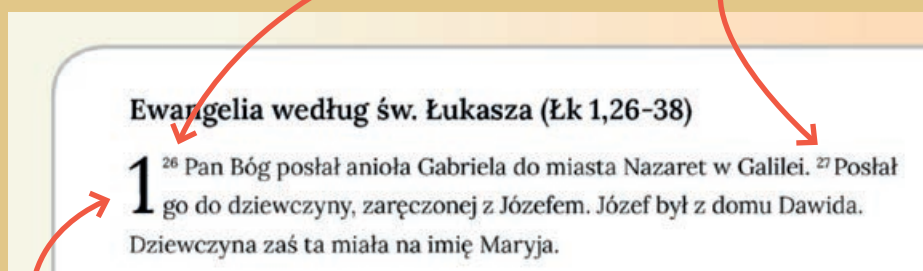
J – Ewangelia według św. Jana

Na przykład skrót **Łk 1,26-38** oznacza fragment Ewangelii według św. Łukasza, rozdział pierwszy, wersety od dwudziestego szóstego do trzydziestego ósmego.

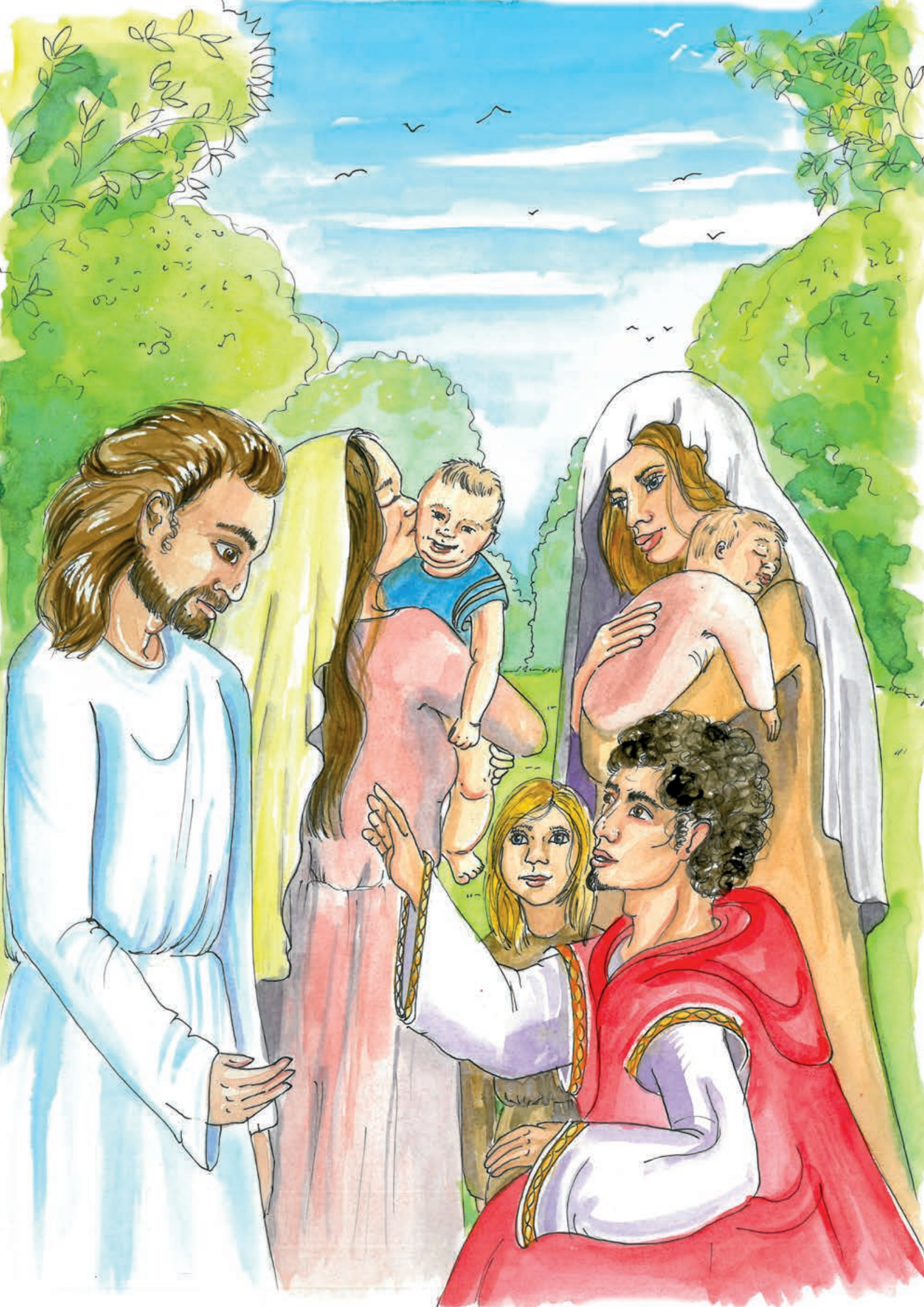
Podział na rozdziały i wersety dokonał się dużo później niż powstały poszczególne księgi. W tekście Pisma Świętego początek rozdziału oznacza się dużymi cyframi a początek każdego wersetu małymi cyframi.

Spójrz na przykład:

Małe cyfry oznaczają wersety

Duże cyfry oznaczają rozdziały

...i młódzieniec

W... faktował dzieci i młodzież. Mówimy o spotkaniu z bogaty... mencie nie podaje się ile ten człowiek miał lat. O tym, ... Ewangelii.

11.08.26

PLIK POGLĄDOWY

Ewangelia według św. Marka

10 ¹³ Ludzie przyprowadzali Jezusowi ma... dotknął. Uczniowie jednak karcili tych ludzi. ¹⁴ Gdy Jezus to zauwa... burzył się na uczniów i powiedział im: „Pozwólcie dzieciom przychodzić do Mnie. Nie zabraniajcie tego. Do takich bowiem jak one należy Królestwo Boże. ¹⁵ Jako prawdę podaję wam: Jeśli nie przyjmiecie Królestwa Bożego jak dziecko, do Królestwa nie wejdziecie”. ¹⁶ Potem Jezus przytulał je, kładł na nie ręce i błogosławił.

¹⁷ Gdy Jezus odchodził w dalszą drogę, przybiegł ktoś i upadł przed Nim na kolana. I pytał Jezusa: „Nauczycielu dobry co mam robić, by zdobyć życie wieczne?” ¹⁸ Jezus mu odpowiedział: „Dlaczego nazywasz mnie dobrym? Nikt nie jest dobry, tylko Bóg. ¹⁹ Znasz przykazania: Nie cudzołóż, nie zabijaj, nie kradnij, nie zeznawaj fałszywie, nie oszukuj, szanuj ojca twego i matkę”. ²⁰ On zaś odpowiedział Jezusowi: „Nauczycielu, wszystkich tych przykazań przestrzegałem od mojej młodości”. ²¹ Jezus spojrzał na niego z miłością. I powiedział do niego: „Jednego ci tylko brak, idź teraz, sprzedaj wszystko co masz, i rozdaj to ubogim. Jeśli tak uczynisz, to będziesz miał skarb w niebie. Potem przyjdź i chodź za mną”. ²² Człowiek spochmurniał na te słowa i odszedł zasmucony. Miał bowiem wiele posiadłości.

Przypowieść o siewcy

Jezus często opowiadał słuchającym Go ludziom przypowieści. Przypowieść to przykład lub krótkie opowiadanie z życia, które w zaszyfrowany sposób mówi o Bogu. W tej przypowieści Jezus sam wyjaśnia znaczenie poszczególnych słów. Czytaj o tym więcej na stronie 65.

Przeczytasz, że Jezus przemawiał siedząc w łodzi. Dlaczego tak zrobił? Wykorzystał to, że głos lepiej rozchodzi się po wodzie, więc stojący na brzegu mogli lepiej Go słyszeć.

Ewangelia według św. Mateusza (Mt 13,1-23)

13 ¹ Pewnego dnia Jezus wyszedł z domu i usiadł blisko jeziora. ² Zebrały się wokół Niego wielkie tłumy, wszedł więc do łodzi i usiadł. Cały zaś tłum stał na brzegu.

³ I przemawiał do nich w przypowieściach. Mówił tak: „Oto siewca wyszedł siał. ⁴ A gdy siał część ziaren padła przy drodze. Przyleciały zaraz ptaki i zjadły je. ⁵ Inne ziarna padły na miejsce skaliste. Było tam mało ziemi i ziarna te szybko wyrosły. ⁶ Miały jednak słabe korzenie. Kiedy wzeszło słońce, szybko uschły w jego promieniach. ⁷ Inne ziarna padły między ciernie. Ciernie wyrosły i zadusiły je. ⁸ Jeszcze inne ziarna padły na ziemię dobrą. I wydały plon: jedno ziarno dało sto ziaren, drugie sześćdziesiąt, inne trzydzieści. ⁹ Kto ma uszy, niech słucha!”

¹⁰ Wówczas podeszli do Niego uczniowie i zapytali Go: „Dlaczego mówisz do nich w przypowieściach?” ¹¹ On zaś odpowiedział im: „Wam dane jest poznać tajemnice Królestwa Niebieskiego. Im zaś nie jest to dane. ¹² Kto bowiem ma, będzie miał jeszcze więcej. Kto zaś nie ma wiele, temu zabiorą wszystko, co

ma. ¹³ Dlatego mówię im prosto w przypowieściach, bo inaczej patrzą, a nie widzą, słuchają, a nie słyszą. I nic nie rozumieją. ¹⁴ Wypełnia się na nich prorocka zapowiedź Izajasza: Będziecie słuchać, co się do was mówi a nie pojmiecie tego i patrzeć będziecie a nie dostrzeżecie tego co ważne. ¹⁵ Obrosło bowiem grubym tłuszczem serce mego ludu. Z trudem słuchają i oczy przymykają. Wszystko po to, by nie słyszeć i nie widzieć. I nie zrozumieć, i nie nawrócić się, i nie być uzdrowionym. ¹⁶ Szczęśliwi, którzy usłyszeli i zobaczyli. ¹⁷ Jako prawdę podaję wam: Wielu proroków i sprawiedliwych ludzi chciało zobaczyć to, co wy widzicie, a nie zobaczyli. I chcieli słyszeć, co wy słyszycie, a nie usłyszeli. ¹⁸ Posłuchajcie więc znaczenia przypowieści o siewcy:

¹⁹ Do każdego, kto słyszy słowo o Królestwie, a nie rozumie go, przychodzi zły i porywa to, co zasiane w jego sercu. Tak jest z tym, którego oznacza ziarno rzucone obok drogi. ²⁰ Ziarno posiane na skałę oznacza tego, kto słucha słowa i natychmiast z radością je przyjmuje. ²¹ Ma jednak słabe korzenie i jest niestały. Gdy przychodzi ucisk lub prześladowanie z powodu słowa, zaraz upada. ²² Zasianymi między chwastami jest ten, co słucha słowa. Jednak obawy o swoje życie codzienne i majątek duszą to słowo, tak, że nie wydaje plonu. ²³ To, które padło na ziemię dobrą, oznacza tego, który słucha słowa i rozumie je. Ten właśnie przynosi plon. Jedno ziarno daje sto ziaren, drugie sześćdziesiąt, a inne trzydzieści”.

Przypowieści

Pan Jezus bardzo często nauczał ludzi w przypowieściach. Przypowieści to krótkie, czasami bardzo krótkie, historie wzięte z codziennego życia słuchaczy.

Historii dobrze się słucha i zapamiętuje, ale nie sama historia jest tak ważna, co jej znaczenie. Każda bowiem historia opowiada o Bogu i człowieku. W każdej historii jest zaszyfrowana, ukryta prawda, którą trzeba odczytać i zrozumieć.

Niektóre przypowieści Pan Jezus sam tłumaczył, inne pozostawił bez tłumaczeń a przynajmniej ich nie zapisano.

Przypowieść z poprzedniej strony, przypowieść o siewcy, została objaśniona przez samego Jezusa.

Pan Jezus wyjaśnił, że mówiąc o siewcy miał na myśli samego Boga. Rzucane ziarno to głoszone słowo. Droga, skała, ciernie i ziemia żyzna to ludzie, a raczej sposoby przyjmowania przez ludzi Bożego Słowa.

Można Słowem Bożym, choćby tym, które czytasz w tej książce, przejąć się tylko przez chwilę i szybko o nim zapomnieć.

Można Słowo przyjąć, ale bardzo płytko, tak jak płytko rośnie roślina, gdy ziemia nie jest głęboka, a pod nią jest skała. By roślina rosła, musi mieć korzeń.

Korzeń jednak nie wystarczy, by roślina przetrwała, gdy wokół jest mnóstwo cierni i chwastów, które ją zagłuszają.

Wreszcie jest ziemia żyzna, gdzie ziarno może wpaść, będzie bezpieczne, niczym nie zagłuszone i wszędzie dając bogaty plon.

Taką ziemią żyzną powinien być każdy z nas.

Każda przypowieść mówi coś o Bogu i Jego działaniu – należy to rozpoznać. Każda też przypowieść niesie prawdę o ludziach, o każdym z nas. Tę prawdę też musimy odnaleźć, czytając przypowieści.

Przypowieść o zaginionej owcy

W tym fragmencie poznasz kolejną przypowieść Pana Jezusa. Pasterz to Pan Bóg, a zaginiona owca to każdy grzeszący człowiek.

Celnik to urzędnik pobierający opłaty od przewożonych towarów. Celnicy znani byli, w czasach Jezusa, ze swojej przysłowiowej nieuczciwości. Faryzeusze i uczeni w Piśmie to ważni przedstawiciele narodu żydowskiego. Niestety często tylko udawali pobożność.

Ewangelia według św. Łukasza (Łk 15,1-7)

15 ¹ Przychodzili do Jezusa wszyscy celnicy i grzesznicy, aby Go słuchać. ² Nie podobało się to faryzeuszom i uczonym w Piśmie. Mówili oni: „Grzeszników przyjmuje i jada z nimi”. ³ Wtedy Jezus powiedział im następującą przypowieść:

⁴ „Kto z was, gdy ma sto owiec, a zgubi jedną z nich, nie zostawi dziewięćdziesięciu dziewięciu na pustkowiu i nie pójdzie szukać zagubionej? I nie szuka tak długo, aż ją znajdzie? ⁵ A gdy znajdzie, to cieszy się. I kładzie ją sobie na ramiona. ⁶ Po powrocie do domu zwołuje przyjaciół i sąsiadów. Mówi im: 'Cieszczcie się ze mną, gdyż znalazłem moją zagubioną owcę'.

⁷ Mówię wam, że taka sama radość będzie w niebie z jednego grzesznika, który zmienia swoje myślenie i postępowanie. Będzie większa radość niż z dziewięćdziesięciu dziewięciu, którzy nie potrzebują się zmieniać”.

Przypowieść o synu marnotrawnym

Przypowieść o synu marnotrawnym nazywana jest także przypowieścią o Miłosiernym Ojcu. To jedna z najpiękniejszych przypowieści. Nazywana jest sercem Ewangelii.

Ewangelia według św. Łukasza (Łk 15,11-24)

15 ¹¹ Był człowiek, który miał dwóch synów. ¹² Młodszy z nich powiedział do ojca tak: „Daj mi część majątku, która mi się należy”. Ojciec rozdzielił synom swoje pieniądze. ¹³ Niedługo potem młodszy syn zabrał wszystko i wyjechał do dalekiego kraju. Tam stracił całe swoje bogactwo, bo wydawał je na przyjemności, bez opamiętania.

¹⁴ Gdy stracił pieniądze, to w kraju, gdzie przebywał, zaczął się wielki głód. Młodszy syn zaczął żyć w wielkiej biedzie. ¹⁵ Poszedł i zaczął pracować u jednego z mieszkańców kraju, gdzie przebywał. A ten posłał go na swoje pola. Młodszy syn miał tam paść świnię. ¹⁶ Chciał najeść się strąków, które jadły świnię, ale nikt mu ich nie dawał.

¹⁷ Wtedy młodszy syn poszedł po rozum do głowy i powiedział do samego siebie tak: „Ilu ludzi pracujących u mojego ojca ma bardzo dużo chleba, a ja tu umieram z głodu? ¹⁸ Wstanę i pójdę do mojego ojca. I powiem mu tak: 'Ojcze, zgrzeszyłem przeciw niebu i względem ciebie. ¹⁹ Nie jestem już godzien nazywać się twoim synem. Zrób mnie swoim zwyczajnym pracownikiem'”.

²⁰ Następnie wstał i poszedł do swojego ojca. Gdy był jeszcze daleko, zobaczył go jego ojciec i bardzo się wzruszył. Pobiegł do syna, uściskał go serdecznie

i ucałował. ²¹ Wtedy syn powiedział do ojca tak: „Ojcze, zgrzeszyłem przeciw niebu i względem ciebie. Nie jestem już godzien nazywać się twoim synem”. ²² Ojciec powiedział wtedy do swoich sług tak: „Przynieście szybko najlepszą szatę i ubierzcie w nią mojego syna. Dajcie mu też pierścień na rękę i sandały na jego nogi. ²³ Potem weźcie utoczone ciele i zabijcie je. Będziemy ucztować i cieszyć się, ²⁴ bo ten syn mój był martwy a ożył, był zgubiony, a odnalazł się”. I zaczęli się weselić.

Jaki jest Bóg?

Dzięki Pismu Świętemu, Biblii, możemy poznawać Boga. Poznać kim On jest i jaki On jest. Czy mamy się Go bać, czy przeciwnie, widzieć w nim kogoś, kto nas bardzo kocha?

Wierzmy, że w Słowie Bożym zawarte jest objawienie Boga, czyli to, co Bóg chciał, byśmy o Nim wiedzieli. Dlatego tak ważne jest czytanie i poznawanie Pisma Świętego. To prawdziwy fundament naszej wiary.

Bóg jest Stworzycielem. To znaczy wierzymy, że stworzył nasz świat i jest stwórcą nas samych. Nie szukamy w Biblii „przepisu” na stworzenie, bo to raczej domena naukowców. Wiara wskazuje tylko na to, co najważniejsze – Bóg jest na początku i jest fundamentem, i przyczyną całego świata i nas samych. Zatem Bóg jest naszym Stwórcą, naszym Rodzicem, naszym Ojcem.

Bóg jest doskonały. W nas ludziach też jest dużo doskonałości, dobra i piękna, bo stworzeni jesteśmy na obraz i podobieństwo Boga. Jest w nas też jednak grzech, który niszczy naszą doskonałość, dobro i piękno.

To, co jest fundamentem naszej wiary, to, co jest najważniejsze, to prawda o tym, że nie możemy sami z siebie naprawić grzechu, siebie samych przemienić, sobie samym przywrócić doskonałość, dobro i piękno.

Potrzebujemy ratunku, potrzebujemy odkupienia, zbawienia. Inaczej na wieki stracimy Boga i Jego dary, pograżymy się w wiecznym nieszczęściu. Nazywamy to potępieniem albo piekłem.

Bóg przychodzi nam na ratunek. Daje swojego Syna, Jezusa Chrystusa. On nie tylko naucza ludzi, jak mają żyć, nie tylko daje przykład, ale zbawia nas i daje nam swoją łaskę.

Dzięki łasce Bożej nie jesteśmy potępieni. Dzięki łasce Bożej możemy wrócić do Bożej doskonałości, Bożego dobra i piękna. Jezus Chrystus jest naszym zbawicielem.

Dlaczego Bóg to wszystko robi? Bo nas kocha! I to jest największa prawda Pisma Świętego. Od pierwszej do ostatniej strony Biblia przekonuje ludzi, że Bóg kocha człowieka i pragnie jego zbawienia.

Panny roztropne i głupie

Lampa oliwna to gliniane naczynie, wypełnione oliwą, w oliwie zanurzony był knot, który się palił i dawał światło.

Syn Człowieczy – tak często Jezus mówił o sobie samym.

Ewangelia według św. Mateusza (Mt 25,1-13)

25 ¹ Królestwo Niebieskie podobne jest do dziesięciu panien. Wzięły one lampy i wyszły na spotkanie pana młodego. ² Pięć panien było mądrych, a pięć głupich. ³ Głupie wzięły lampy, ale nie wzięły ze sobą oliwy. ⁴ Mądre panny zabrały ze sobą lampy i oliwę w naczyniach. ⁵ Gdy pan młody wciąż nie nadchodził, wszystkie się zdrzemnęły.

⁶ W środku nocy zaczęto wołać: „Pan młody się zbliża, wyjdźcie na jego spotkanie”. ⁷ Wstały wszystkie panny i zaczęły szykować swoje lampy. ⁸ I wtedy głupie zwróciły się do mądrych: „Dajcie nam trochę oliwy, bo nasze lampy gasną”. ⁹ Mądre im odpowiedziały: „Może nie wystarczyć dla wszystkich. Lepiej idźcie dokupić oliwę”.

¹⁰ Gdy głupie poszły kupować, nadszedł pan młody. Gotowe panny udały się na wesele, drzwi za nimi zostały zamknięte. ¹¹ Później przyszły i pozostałe panny. I wołały: „Panie, panie, otwórz nam”. ¹² Odpowiedział: „Jako prawdę podaję wam, nie znam was”.

¹³ Czuwajcie więc, bo nie znacie dnia ani godziny.

Przypowieść o nieprzebaczącym słudze

W tej przypowieści Pan Jezus uczy nas przebaczenia. Tak jak Pan nam przebacza liczne nasze grzechy, tak samo i my powinniśmy przebaczać tym, którzy zawinili wobec nas.

Talenty i denary to pieniądze z czasów Pana Jezusa. Pracownik fizyczny, za dzień swojej pracy, otrzymywał zwykle denara. Talent miał nieporównanie większą wartość.

Brat – w tej przypowieści nie chodzi o pokrewieństwo, brat tutaj to każdy człowiek.

Ewangelia według św. Mateusza (Mt 18,21-35)

18 ²¹ Podszedł do Jezusa Piotr i powiedział: „Jak często mam odpuszczać mojemu bratu, gdy ten zgrzeszy przeciwko mnie? Czy aż siedem razy?”

²² Odpowiedział mu Jezus: „Nie mówię, że aż siedem razy, ale aż siedemdziesiąt siedem razy. ²³ Dlatego podobne jest Królestwo Niebios do króla, który chciał rozliczyć się ze swoimi sługami. ²⁴ Gdy zaczął się rozliczać, przyprowadzono mu pewnego sługę. Sługa ten był mu winien dziesięć tysięcy talentów. ²⁵ A nie miał z czego oddać. Król rozkazał sprzedać jego samego, sprzedać jego żonę i dzieci, i całe jego mienie, i tak odzyskać dług. ²⁶ Sługa upadł przed panem i bijąc pokłony, błagał go: 'Bądź cierpliwy wobec mnie, a wszystko ci oddam'. ²⁷ Zlitował się pan nad swoim sługą. Wypuścił go wolno i dług mu darował.

²⁸ Sługa ten wyszedł i spotkał drugiego sługę. Sługa ten był temu pierwszemu winien sto denarów. Pierwszy chwycił swego towarzysza i zaczął dusić. Mówił: 'Oddaj wszystko, co jesteś mi winien'. ²⁹ Sługa ten upadł do jego stóp

i prosił: 'Bądź cierpliwy wobec mnie, a wszystko ci oddam'. ³⁰ Ten jednak nie chciał mu darować należności. Poszedł i wtrącił go do więzienia aż nie odda całego długu.

³¹ Gdy inni słudzy to zobaczyli, przyszli do swego pana i wszystko opowiedzieli. ³² Wezwał pan do siebie pierwszego sługę. Powiedział do niego: 'Sługo zły i niegodziwy, darowałem ci cały dług, bo mnie prosiłeś. ³³ Czy nie powinienes i ty zlitować się nad tym drugim, jak ja zlitowałem się nad tobą?' ³⁴ Rozgniewany pan wydał go katom, póki ten wszystkiego nie odda.

³⁵ To samo mój Ojciec Niebieski uczyni wam, jeśli z serca każdy z was nie odpuści swemu bratu”.

Chrystus – Mesjasz – Pomazaniec

Jezus to imię, ale Chrystus to wcale nie nazwisko. To raczej pewien przydomek, określenie, kim Jezus był.

Jeśli chcemy zrozumieć dobrze znaczenie słowa „Chrystus”, musimy poznać historię narodu żydowskiego, która została spisana w księgach Starego Testamentu.

W narodzie żydowskim były osoby w szczególny sposób wybrane przez Boga, by temu narodowi służyły. Byli to królowie, prorocy i kapłani. Król miał strzec narodu i prowadzić go. Prorocy poznawali i ogłaszali Bożą wolę. Kapłani składali ofiary.

To, co łączyło te osoby i wykonywane zadania to... oliwa. Każdego kto rozpoczynał działalność króla, proroka i kapłana, uroczyście namaszczano oliwą. Był to zewnętrzny znak, że dana osoba została wybrana i jest przez Boga prowadzona i umacniana.

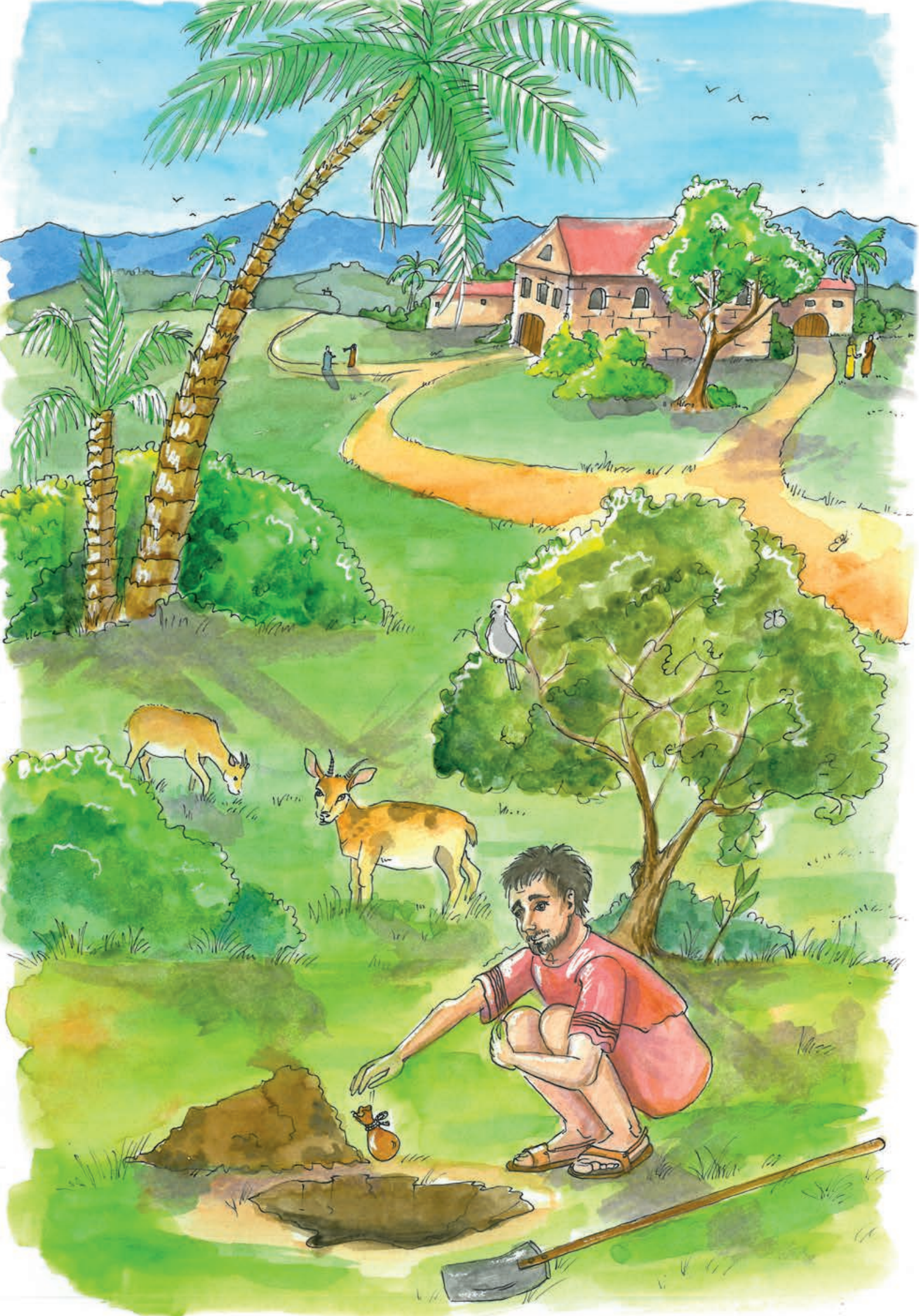
Zatem każdy król, kapłan i wielu proroków to osoby „pomazane”, „namaszczone”. Namaszczony zaś to po hebrajsku Mesjasz, a po grecku Chrystus.

To jednak nie wszystko. Boży Pomazańcy – królowie, prorocy i kapłani – byli różni. Nie zawsze dobrze i wiernie wypełniali powierzane im zadania. Dlatego wśród Żydów pojawiło się przekonanie, że nadejdzie jakiś SUPER – Pomazaniec. Ktoś absolutnie niezwykły i doskonały, kto sam jeden wypełni zadania prawdziwego Króla, Proroka i Kapłana.

To oczekiwanie zostało wypełnione w Jezusie. On stał się prawdziwym Królem, choć nie z tego świata, potężnym Prorokiem, ogłaszającym Bożą wolę i najwyższym Kapłanem, składającym ofiarę z samego siebie.

Dlatego mówimy, że Jezus jest Pomazańcem – namaszczonym już nie oliwą, ale samym Duchem Świętym. Jest Pomazańcem, a więc Mesjaszem, czyli Chrystusem.

Chrystus to godność i zadanie Jezusa.

Przypowieść o talentach

Słyszałeś na pewno o konieczności pomnażania swoich talentów i o tym, by swojego talentu nie zakopywać w ziemi. Wszystko to wzięło się z przypowieści Pana Jezusa, którą za chwilę przeczytasz.

Talent – to jednostka wagi. Ważono w ten sposób srebro lub złoto. Jeden talent to ok. 34 kg.

Ewangelia według św. Mateusza (Mt 25,14-30)

25 ¹⁴ Pewien człowiek miał na długo wyjechać. Wezwał więc swoje sługi i przekazał im swoje bogactwa. ¹⁵ Pierwszemu dał pięć talentów, drugiemu dwa talenty, trzeciemu dał jeden. Każdemu według jego zdolności. Zaraz potem wybrał się w drogę.

¹⁶ Ten, który dostał pięć talentów, zaczął je inwestować. Dzięki temu zyskał drugie pięć talentów. ¹⁷ Podobnie zrobił ten, który dostał dwa talenty. On także zyskał drugie dwa. ¹⁸ Ostatni wziął to, co dostał, wykopał dół w ziemi i ukrył srebro swego pana.

¹⁹ Po jakimś czasie powrócił pan owych sług i chciał się z nimi rozliczyć.

²⁰ Przyszedł najpierw ten, który dostał pięć talentów. Przyniósł drugie pięć talentów i powiedział: „Panie, dałeś mi pięć talentów. Dzięki nim zyskałem drugie pięć talentów”. ²¹ Powiedział do niego pan jego: „Dobrze sługo dobry i wierny. Byłeś wierny w małych rzeczach, więc powierzę ci duże. Sprawileś mi wielką radość”.

²² Przyszedł potem ten, który dostał dwa talenty. I powiedział: „Dałeś mi, Panie, dwa talenty. Dzięki nim zyskałem dwa talenty”. ²³ Powiedział mu pan jego: „Dobrze sługo dobry i wierny. Byłeś wierny w małych rzeczach, więc powierzę ci duże. Sprawileś mi wielką radość”.

²⁴ Gdy przyszedł ten, który dostał jeden talent powiedział: Wiem, że jesteś twardym człowiekiem. Ścinasz zboże, którego nie posiałeś i zbierasz to, czego nie rozsypałeś. ²⁵ Przestraszyłem się i zakopałem twój talent w ziemi. Oto teraz masz, co twoje”. ²⁶ Odpowiedział mu pan jego: „Sługa zły i leniwy. Wiedziałeś, że ścinam zboże, którego nie zasiałem i zbieram to, czego nie rozsypałem. ²⁷ Powinieneś moje srebro oddać bankierom, a ja wróciwszy odebrałbym swoją własność z zyskiem. ²⁸ Zabierzcie mu talent i dajcie temu, kto ma dziesięć talentów. ²⁹ Kto ma, temu będzie dodane i będzie miał jeszcze więcej. Temu, który nie ma wiele, zabiorą wszystko, co ma. ³⁰ A sługę, który jest nieużyteczny, wyrzucicie na zewnątrz w ciemność. Tam będzie płacz i zgrzytanie zębów”.

Cztery Ewangelie

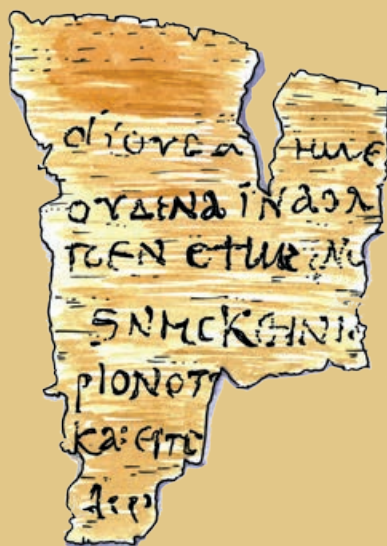
Słowo ewangelia pochodzi z języka greckiego i znaczy dosłownie „dobra nowina”, „dobra wiadomość”. Tę dobrą nowinę odnosimy do tego co, zrobił dla nas, ludzi, Jezus Chrystus.

Dobrą Nowiną jest wszystko to, co robił i głosił Jezus Chrystus. Po zmartwychwstaniu Jezus nakazał głoszenie Ewangelii – Dobrej Nowiny, na całym świecie. Apostołowie i uczniowie rozeszli się i opowiadali wszystkim, co widzieli i co słyszeli.

Najpierw Ewangelia była głoszona ustnie, potem zapisywano ją i tak powstały cztery Ewangelie. Według Mateusza, jednego z apostołów Jezusa. Według Marka, ucznia apostoła Piotra. Według Łukasza, ucznia apostoła Pawła. Według Jana, jednego z dwunastu apostołów.

Ewangelie spisywano na zwojach i uważnie ręcznie przepisywano – nie było przecież w tamtych czasach druku.

Najstarszym znanym odpisem fragmentu Ewangelii jest malutki kawałek papirusu z Ewangelią Jana – poniżej na ilustracji. Ten odpis powstał może już kilkadziesiąt lat po śmierci Jezusa.

Góra przemienienia

Gdy Jezus nauczał na ziemi wielu ludzi myślało, że jest On człowiekiem jak każdy. Człowiekiem mądrym i szlachetnym, ale tylko człowiekiem. Historia, która wydarzyła się na pewnej górze, pokazała uczniom, że Jezus jest nie tylko prawdziwym człowiekiem, ale także prawdziwym Bogiem.

Góra przemienienia to góra w Galilei.

Mojesz wyprowadził Izraelitów z Egiptu, za jego pośrednictwem Żydzi i my wszyscy, otrzymaliśmy Dziesięć Przykazań.

Eliasz – jeden z największych proroków Starego Testamentu.

Ewangelia według św. Mateusza (Mt 17,1-13)

17 ¹ Po sześciu dniach wziął Jezus tylko Piotra, Jakuba oraz brata jego Jana. I zaprowadził ich na wysoką górę. ² Tam, w ich obecności, zmienił się Jego wygląd. Jego twarz stała się jasna, a szaty białe jak światło. ³ I ujrzeli Mojżesza i Eliasza, którzy z Nim rozmawiali.

⁴ Wtedy Piotr przemówił do Jezusa: „Panie, cudownie, że tu jesteśmy. Przygotujemy trzy namioty dla was, jeden dla Ciebie, drugi dla Mojżesza, trzeci dla Eliasza”. ⁵ Gdy Piotr jeszcze mówił, okrył ich świetlisty obłok. Z obłoku przemówił głos: „To jest mój Syn umiłowany, w którym znalazłem upodobanie, bądźcie Mu posłuszni”. ⁶ Gdy uczniowie to usłyszeli, upadli na twarz i bardzo się przestraszyli.

⁷ Jezus podszedł do nich, dotknął ich i rzekł: „Wstańcie, nie bójcie się!” ⁸ Gdy podnieśli wzrok, nie zobaczyli już nikogo poza Jezusem. ⁹ A gdy schodzili z góry, Jezus przykazał im: Nikomu nie mówcie o tym co widzieliście, dopóki Syn Człowieczy nie zmartwychwstanie.

¹⁰ Uczniowie zapytali Jezusa: „Dlaczego uczeni w piśmie utrzymują, że jako pierwszy musi przyjść Eliasz?” ¹¹ Jezus odpowiadając im powiedział: „Eliasz, rzeczywiście przyjdzie pierwszy i wszystko naprawi. ¹² Mówię wam jednak: Eliasz już przybył, jednak nie został rozpoznany, lecz odrzucony. Tak samo Syn Człowieczy będzie przez nich cierpieć”. ¹³ Wtedy zrozumieli, że miał na myśli Jana Chrzciciela.

PLIK POGLĄDOWY

11.08.26

Natchniony

listami.

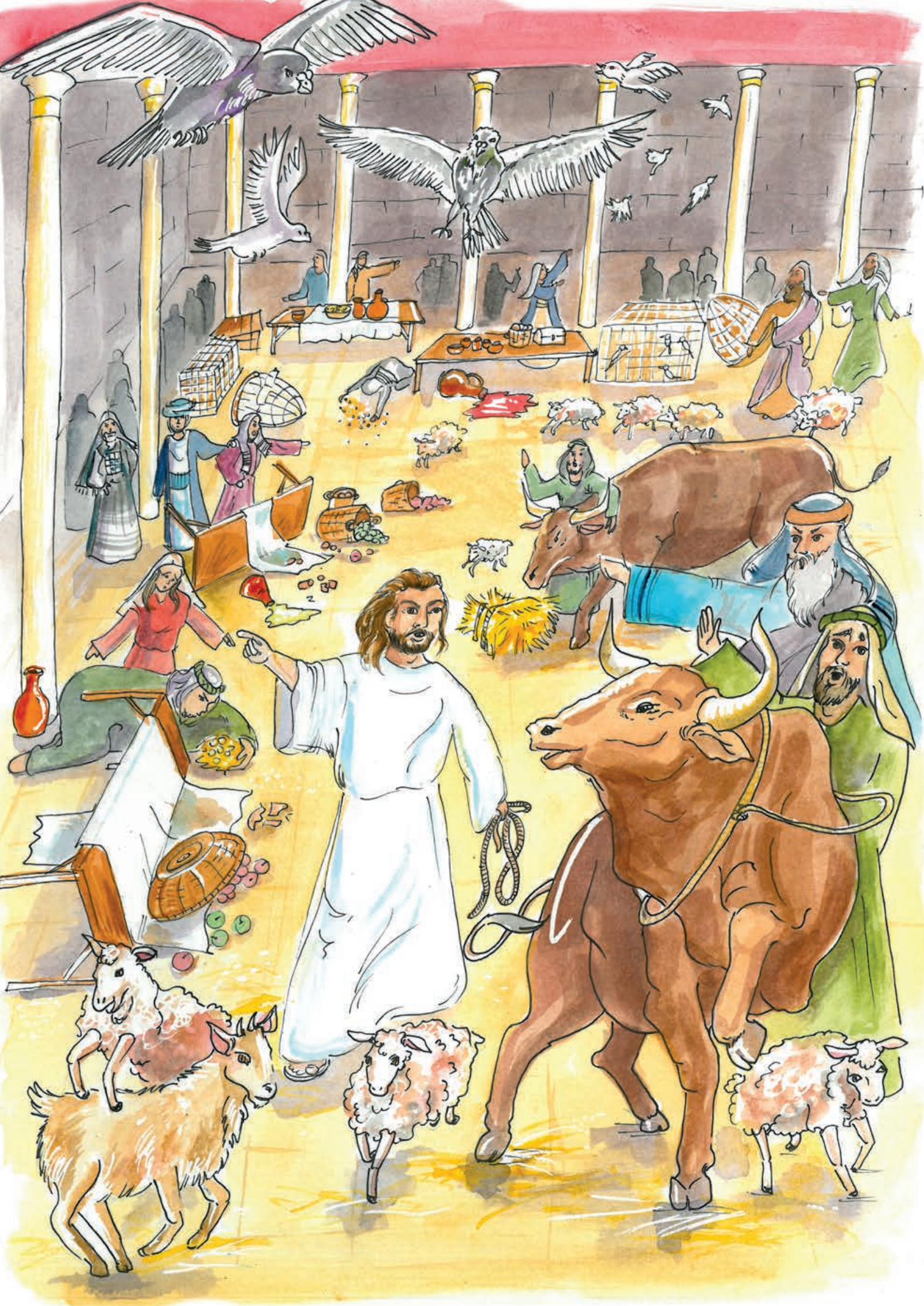
Każdy z nich ma swój

elii jest człowiek (czasem

anioł), Symbolem Marka Lew

na orzeł.

Wyrzucenie kupców ze świątyni

Postawa Jezusa z tej historii może być dla Ciebie zaskoczeniem. Poznasz Go jako bohatera dużej awantury.

Woły, owce, gołębie trzymano na dziedzińcach świątyni i handlowano nimi. W świątyni jerozolimskiej składano bowiem ofiary ze zwierząt. Zabijano je i palono na ołtarzu, z części zwierząt przygotowywano także posiłek. Czytaj o tym na stronie 89.

Świątynia to miejsce, gdzie składano ofiary oraz obszerne dziedzińce, gdzie handlowano, rozmawiano, nauczano. Więcej na stronie 25.

Pascha to największe święto Żydów, ustanowione na pamiątkę wyjścia Żydów z niewoli egipskiej. Więcej na stronie 109.

Słowa Pisma – chodzi o tekst Pisma Świętego, w tym przypadku Starego Testamentu.

Jezus nie chce, by ktokolwiek myślał, że może u Boga coś kupić. Składane ofiary powinny być wyrazem ludzkiej czci wobec Boga. Niestety czasem ludzie próbują z Panem Bogiem uprawiać handel: my, Boże, damy Ci barana na ofiarę (albo 100 odmówionych różańców), a Ty musisz nam w zamian załatwić to czy tamto. Bóg się na coś takiego nigdy nie zgadza. Takie traktowanie Boga, to Jego obraza.

Ewangelia według św. Jana (J 2,13-24)

2¹³ Gdy zbliżał się czas Paschy żydowskiej Jezus wybrał się do Jerozolimy.
¹⁴ W świątyni zastał sprzedających woły, owce i gołębie oraz bankierów zajmujących swoje miejsca.

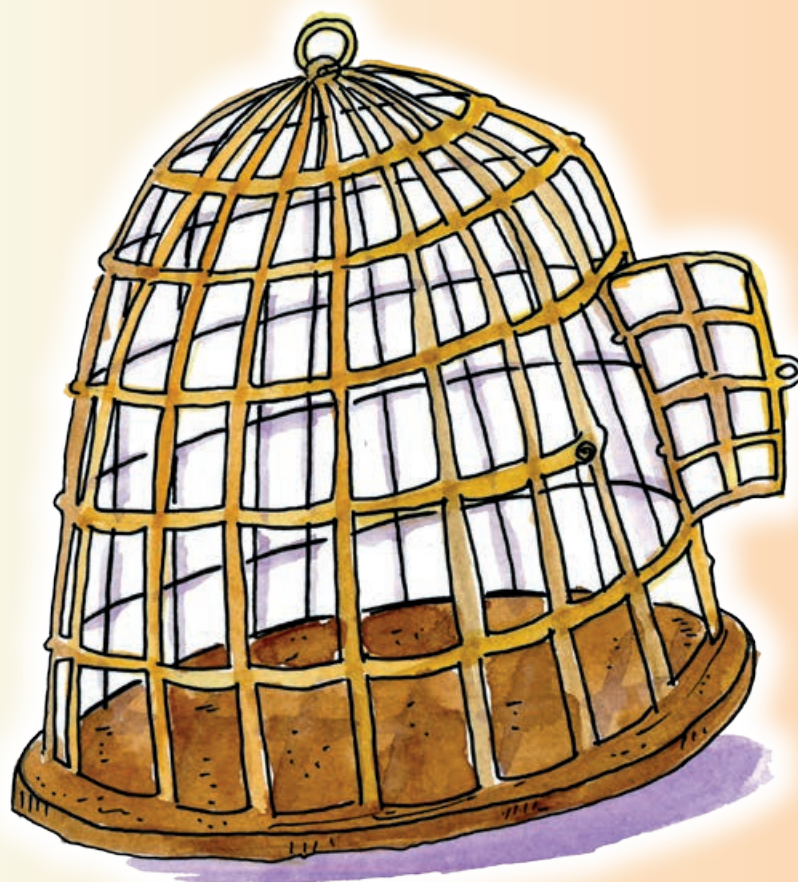
¹⁵ Jezus wtedy ukręcił bicz ze sznurów. Potem wypędził wszystkich ze świątyni, także woły i owce. Bankierom zaś rozsypał pieniądze i powywracał stoły.

¹⁶ Sprzedawcom gołębi powiedział: „Zabierzcie to stąd! Z domu Ojca mego, nie czynicie targowiska!” ¹⁷ Jego uczniowie przypomnieli sobie wówczas Słowa Pisma: Żarliwość o dom twój pochłoneła Mnie.

¹⁸ Wtedy Żydzi zapytali Jezusa: „Jakim znakiem udowodnisz, że możesz to czynić?” ¹⁹ Jezus im odparł: „Zburzcie tę świątynię, a Ja odbuduję ją w trzy dni”.

²⁰ Żydzi odpowiedzieli Mu: „Czterdzieści sześć lat budowano tę świątynię, a Ty zbudujesz ją w trzy dni?” ²¹ On jednak mówił o świątyni swego ciała. ²² Gdy potem Jezus zmartwychwstał, Jego uczniowie przypomnieli sobie wszystkie te słowa. Wtedy uwierzyli Pismu i Słowu, które wypowiedział Jezus.

²³ Gdy przebywał w Jerozolimie, podczas święta Paschy, wielu uwierzyło Jego słowom widząc znaki, które czynił. ²⁴ Jednak sam Jezus nie zaufał im. Wiedział bowiem wszystko, co było w ich sercach i głowie.

Ofiary

Od najdawniejszych czasów ludzie starali się składać Bogu ofiary. Czynili to przez spalenie ofiarowanych darów na ołtarzu. Unoszący się dym był obrazem przyjmowania tej ofiary przez Boga. Zostało to opisane w Piśmie Świętym, w Starym Testamencie.

Najstarsza opisana ofiara to ofiara Kaina i Abła. Każdy z nich zbudował ołtarz i złożył na nim to, co posiadał. Abel był pasterzem, więc złożył ofiarę ze swoich zwierząt. Kain był rolnikiem i na ołtarzu złożył płody ziemi.

Bóg przyjął ofiarę Abła, ale nie przyjął ofiary Kaina. Zrobił tak, nie ze względu na to, co każdy z nich złożył na ołtarzu, ale ze względu na usposobienie jednego i drugiego brata. Wiesz zapewne, że potem Kain zabił brata,

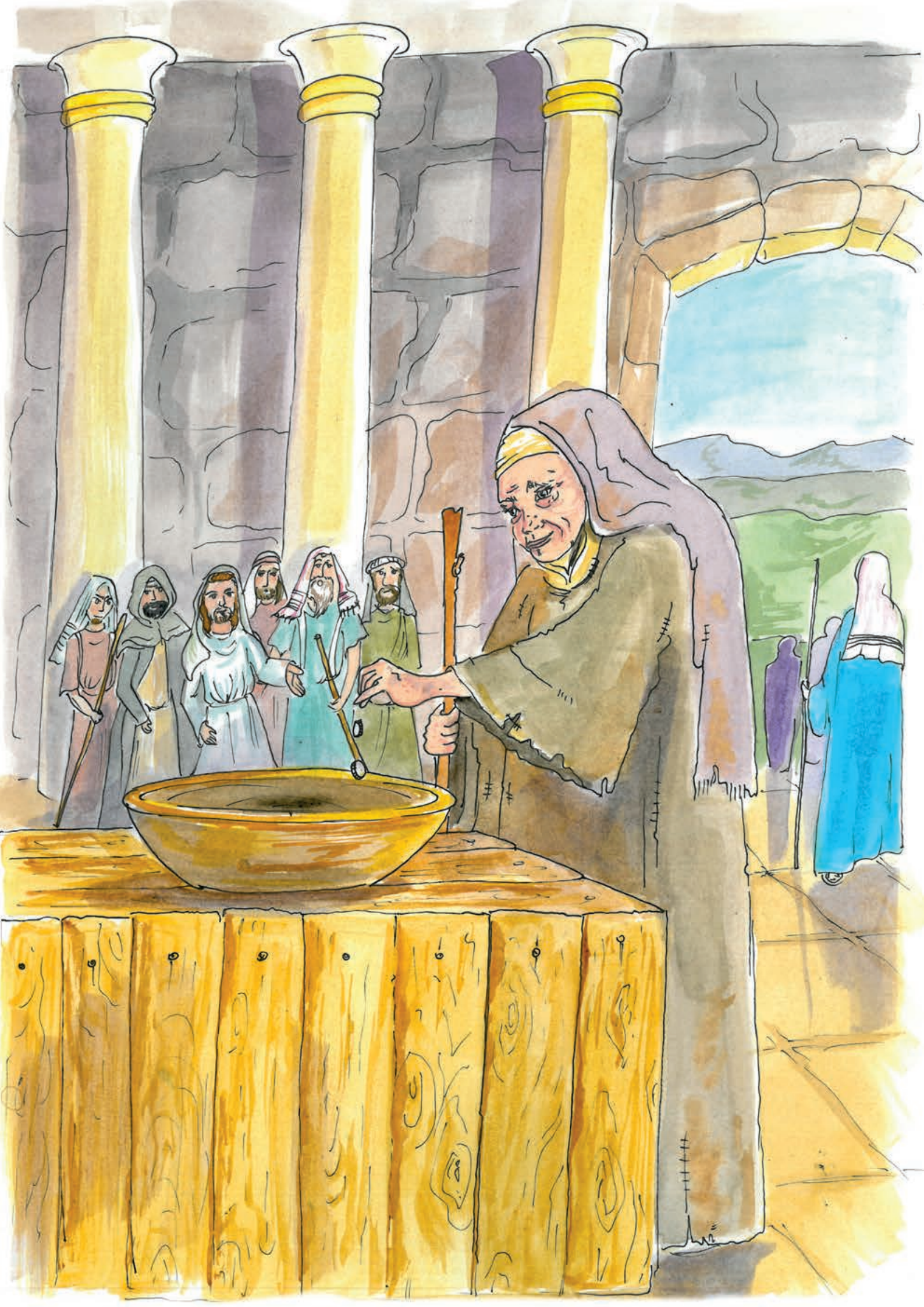
Następne ofiary to m.in. ofiara Noego po potopie, ofiara Abrahama i Mojżesza. Od czasów Mojżesza ustalono zasady składania ofiar. O tym, jak to robić, jak często, mówiły specjalne przepisy Prawa.

Ofiarami zajmowali się specjalnie wyznaczeni kapłani, którzy pełnili służbę najpierw przy arce przymierza, przechowywanej w namiocie, a potem przy świątyni wzniesionej w Jerozolimie.

Różne były ofiary i powody ich składania. Warto wspomnieć ofiarę składaną za pierworodnych. Na pamiątkę ocalenia pierworodnych w Egipcie każdy Żyd był zobowiązany przy narodzinach swojego pierworodnego dziecka złożyć ofiarę, jako znak tego, że to dziecko należy do Boga. W ten sposób spełnili przepisy Starego Testamentu Maryja i Józef, zanosząc Jezusa do świątyni jerozolimskiej i składając w ofierze parę gołębi.

Składano też ofiary dziękczynne i ofiary za grzechy. Przy tej ostatniej ofierze symbolicznie przekazywano zwierzęciu swoje grzechy, a potem to zwierzę zabijano. Czy jednak w ten sposób rzeczywiście można pojednać się z Bogiem?

Wszystkie te ofiary były obrazem i zapowiedzią jedynej ofiary, którą złożył Jezus Chrystus, składając w ofierze samego siebie. Jego ofiara na krzyżu jest prawdziwym pojednaniem człowieka z Bogiem.

Wdowa, która oddała wszystko

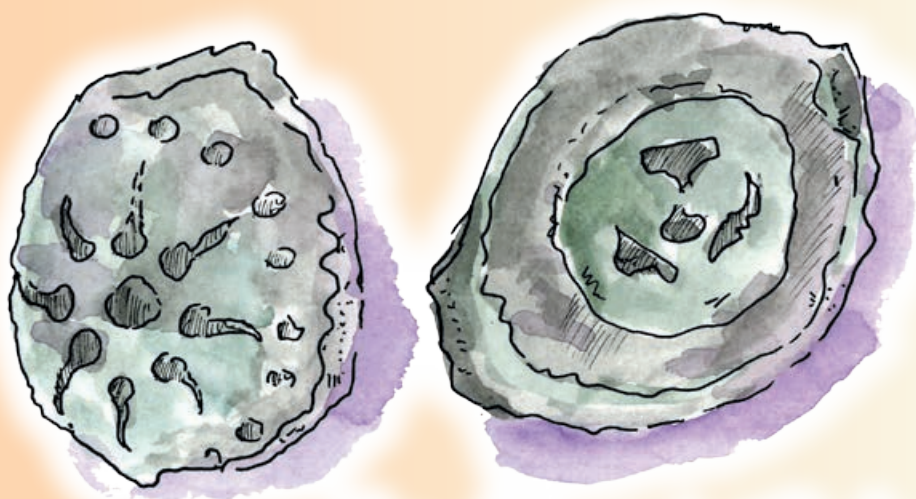
Łatwo jest dawać ofiary z tego, co zbywa. Taka ofiara jednak niewiele kosztuje, więc ma małą wartość. Jezus pochwalił kobietę, która dała niewiele, ale dla niej było to naprawdę dużo.

Lepton to drobny pieniądz o małej wartości, takie nasze grosze.

Ewangelia według św. Łukasza (Łk 21,1-4)

21 ¹ Gdy Jezus podniósł wzrok ujrzał, jak bogaci wrzucają do skarbony swoje dary ofiarne. ² Zobaczył również pewną ubogą wdowę, która wrzuciła dwa leptony.

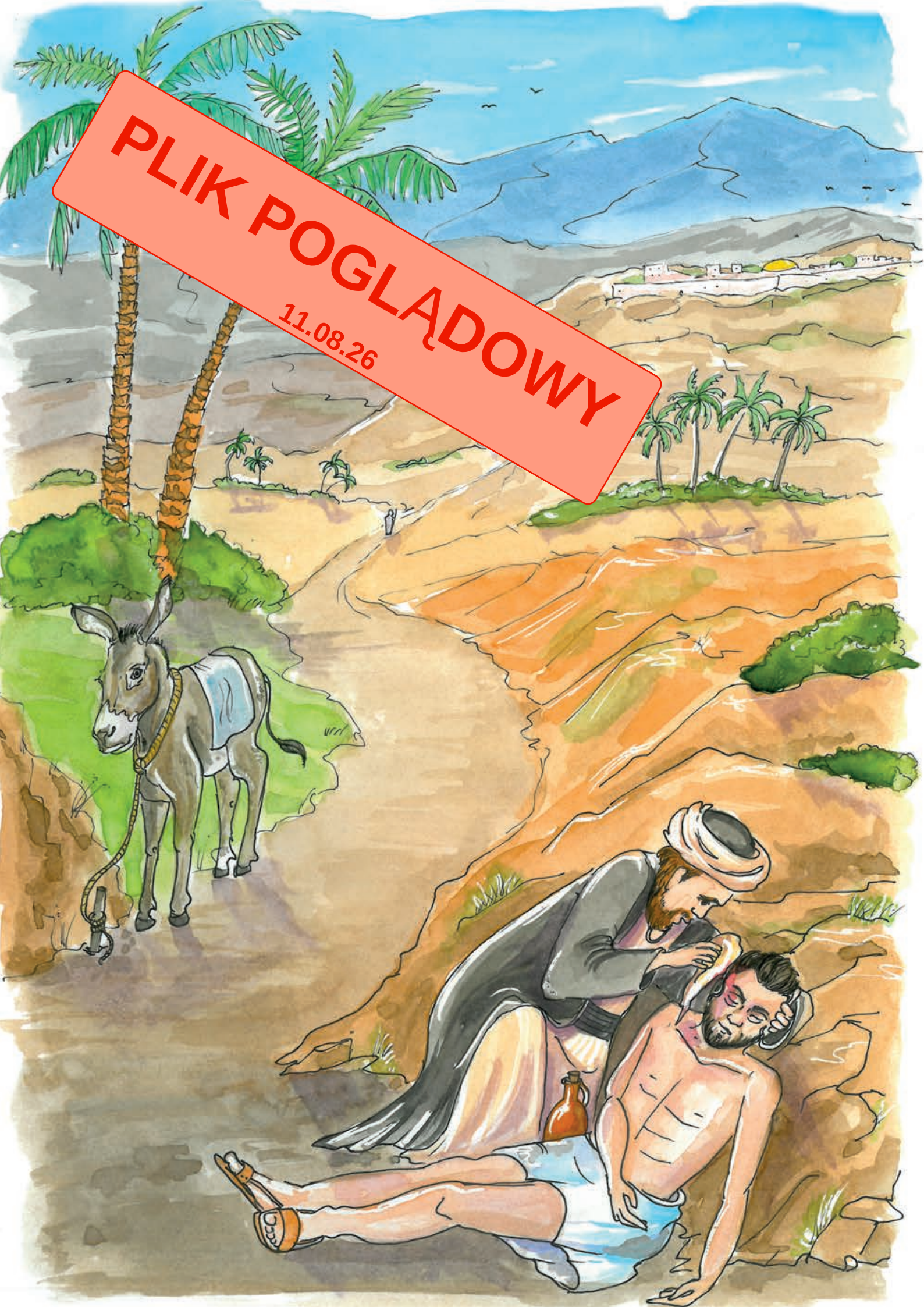
³ Wtedy oświadczył zebrany: „Mówię wam prawdę: Ta uboga wdowa wrzuciła więcej, niż wszyscy pozostali. ⁴ Dlatego, że oni oddali Bogu, tylko to co im zbywało. Ona zaś, w swym ubóstwie, oddała wszystko co miała”.

Może tak wyglądały te monety?

PLIK POGLĄDOWY

11.08.26

Przypowieść o dobrym Samarytaninie

Przypowieść o dobrym Samarytaninie uczy nas czynienia dobra bez względu na istniejące różnice. Każdy człowiek jest naszym bliźnim, któremu powinniśmy pomagać.

Jerycho to miasto położone w głębokiej dolinie, nad rzeką Jordan. Dlatego idący do Jerycha z położonej w górach Jerozolimy, schodzili do miasta.

Kapłan – byli to żydowscy kapłani Starego Testamentu, składali ofiary ze zwierząt w świątyni jerozolimskiej. Lewita – był pomocnikiem kapłana w służbie w świątyni. Więcej na stronie 117.

Samarytanin – mieszkaniec Samarii. Znajdź Samarię na mapie, na stronie 7. Samarytanie i Żydzi bardzo się nie lubili i unikali spotkań między sobą.

Prawo Mojżesza to przepisy i przykazania zawarte w Starym Testamencie, które miały pochodzić od Mojżesza. Mojżesz był tym, który wyprowadził Żydów z Egiptu. Pod jego przywództwem Żydzi zawarli z Bogiem przymierze na górze Synaj.

Znawca Prawa – chodziło o prawo mojżeszowe.

Ewangelia według św. Łukasza (Łk 10,25-37)

10 ²⁵ Pewien znawca Prawa chciał wystawić Jezusa na próbę, zapytał Go: „Nauczycielu, co mam czynić, aby osiągnąć życie wieczne?” ²⁶ Jezus odparł: „Co zostało napisane o tym w Prawie Mojżesza? Jak tam czytasz?” ²⁷ Mężczyzna odpowiedział na to: „Będziesz kochał Pana, Boga swego, z całego swojego serca, z całej swojej duszy, z całej swojej myśli i z całej swojej siły,

a swojego bliźniego, jak siebie samego”.²⁸ Jezus rzekł: „Dobrze odpowiedziałeś. To czyn, a będziesz żył”.²⁹ Człowiek ten jednak, dla usprawiedliwienia samego siebie, zapytał Jezusa: „A kto jest moim bliźnim?”

³⁰ Jezus mu odpowiedział: „Pewien człowiek schodził z Jerozolimy do Jerycha i wpadł w ręce bandytów. Ci go obrabowali, pobili i odeszli, pozostawiając na wpół umarłego. ³¹ Zdarzyło się, że tą drogą szedł pewien kapłan. Gdy go zobaczył minął go i przeszedł na drugą stronę. ³² Podobnie lewita, który przyszedł do tego miejsca, podszedł i zobaczywszy go, ominął drugą stronę. ³³ Przechodził tam również pewien Samarytanin, który był w podróży. Gdy ujrzał ranego, wzruszył się i ulitował się nad nim. ³⁴ Podszedł, opatrzył mu rany, polał je oliwą i winem. Potem posadził go na swoje bydlę, zawiózł do gospody i pielęgnował go. ³⁵ Nazajutrz, odchodząc, Samarytanin wyciągnął dwa denary i dał je gospodarzowi. Powiedział: 'Zaopiekuj się nim. Jeśli wydasz ponad to, zwrócę ci, gdy będę wracać’”.

³⁶ Jezus zakończył pytaniem: „Który z tych trzech, twoim zdaniem, okazał się bliźnim tego co wpadł w ręce zbójców?” ³⁷ Znawca Prawa odpowiedział: „Ten, który się nad nim zlitował”. Wtedy Jezus mu rzekł: „Idź przez życie i czyn podobnie”.

Słowa i pojęcia z Biblii

Nie uwierzysz, jak dużo pojęć i zwrotów, których często używamy, pochodzi z Pisma Świętego, z Ewangelii.

Jeśli ktoś marnuje swoje zdolności, to mówimy, że zakopał swój talent.

Jeśli ktoś porzuca swoją rodzinę i zaprzepaszcza powierzone przez najbliższych dobra, to mówimy o nim syn marnotrawny.

Gdy ofiarujemy komuś jakieś dobro czy piękno a ten ktoś nie potrafi tego docenić, przeciwnie, niszczy to, to mówimy, że rzuciliśmy perły przed wieprze.

O kimś, kto nie chce wierzyć, póki nie doświadczy czegoś sam, mówimy niewierny Tomasz, ponieważ ten apostoł nie od razu uwierzył w zmartwychwstanie Jezusa.

Judaszowe srebrniki to zapłata za zdradę. Za trzydzieści srebrników Judasz sprzedał Jezusa.

Dźwiganie krzyża to znoszenie swoich cierpień i życiowych trudności.

Wdowi grosz to niewielka suma pieniędzy, ale dana z serca.

Umywać ręce to gest Poncjusza Piłata, który w ten sposób próbował uniknąć odpowiedzialności.

Gdy chodzimy po urzędach, chcąc załatwić jakąś sprawę, to mówimy, że chodzimy od Annasza do Kajfasza. Do kapłanów o tym imieniu, chodzili Żydzi z Jezusem, chcąc Go skazać na śmierć.

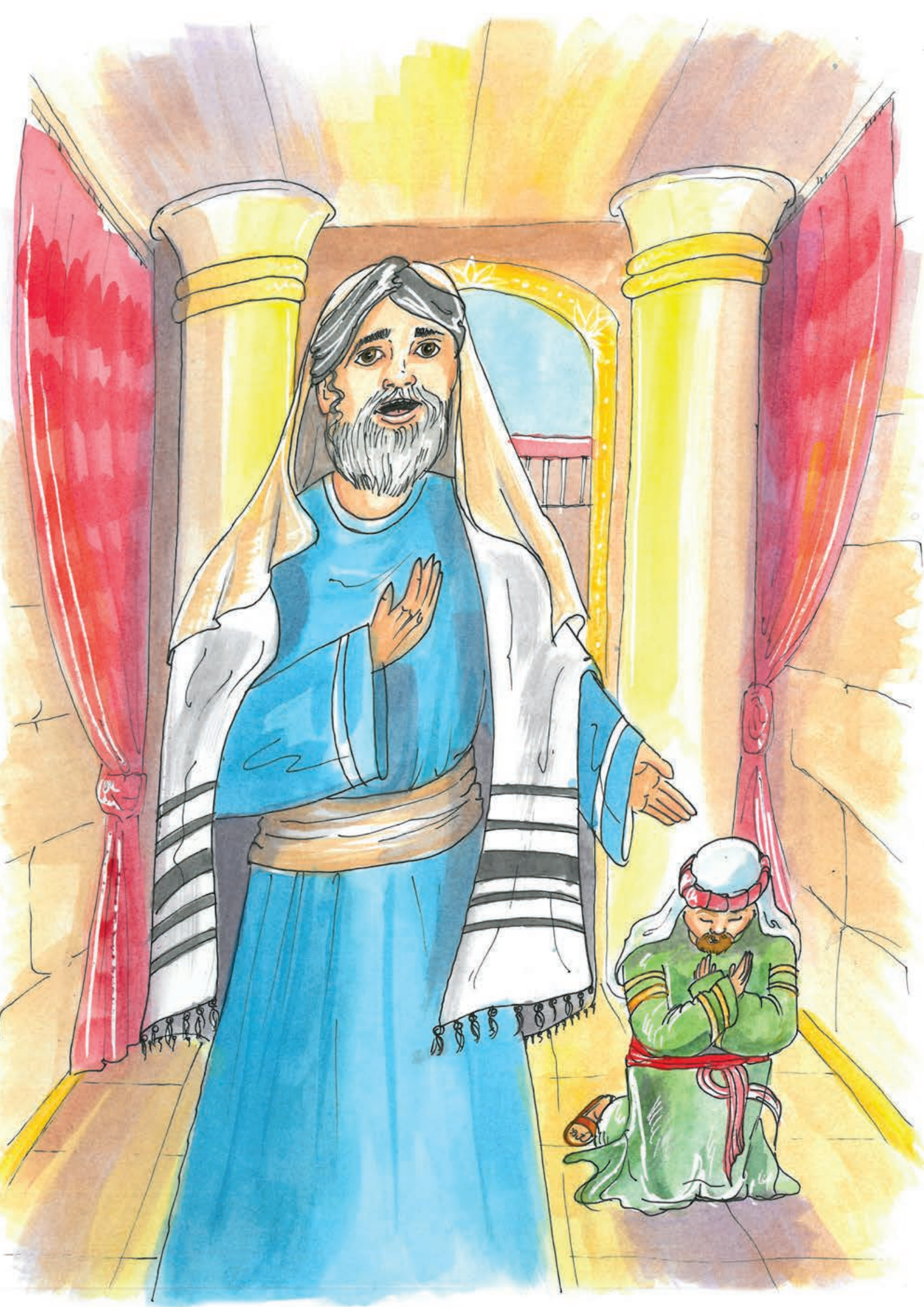
O potwornie zmęczonym człowieku mówimy, że wygląda jak z krzyża zdjęty.

Mówiąc o wizji nieszczęść, możemy użyć wyrażenia płacz i zgrzytanie zębów.

Gdy ktoś umrze mówimy czasem, że przeniósł się na łono Abrahama, nawiązując do przypowieści o Łazarzu i bogaczu.

To tylko niektóre nawiązania do Biblii i tylko z Ewangelii. Jest mnóstwo odniesień do Pisma Świętego w naszym języku, literaturze i kulturze.

Nie sposób zrozumieć kultury i języka bez znajomości Pisma Świętego. To dodatkowy argument, by Pismo Święte czytać i poznawać.

Przypowieść o faryzeuszu

Bywają ludzie, którzy patrzą na innych z góry. Gardzą innymi, a sami są pełni pychy. Gdy Jezus opowiedział przypowieść o faryzeuszu i celniku, pozbyliby się tego

Celnicy to urzędnicy, którzy pobierali podatek od towarów przechodzących przez ludzi. Często zabierali więcej niż powołano ich do tego i mieli swoją opinię.

Faryzeusz – należał do ludzi gorliwie wyznających judaizm. Faryzeusze jednak często tylko udawali pobożność. Tak jest i w naszej historii.

Dziesięcina – pobożni Żydzi powinni oddawać Bogu dziesiątą część swoich dochodów.

Ewangelia według św. Łukasza (Łk 18,9-14)

18⁹ Jezus zwrócił się do tych, którzy byli przekonani, że postępują sprawiedliwie, innych zaś mieli za nic. Opowiedział im taką przypowieść.

¹⁰ Do świątyni weszło dwóch mężczyzn aby się modlić. Jeden był faryzeuszem, drugi zaś celnikiem. ¹¹ Faryzeusz stanął i tak się w duszy modlił: „Boże dziękuję Ci, że nie jestem jak inni ludzie, zdieccy, oszuści, cudzołóżnicy albo jak ten celnik.

¹² Poszczę dwa razy w tygodniu. Daję dziesięcinę od wszystkiego, co nabywam”.

¹³ Celnik stanął z daleka i nie śmiał nawet oczu podnieść ku niebu. Bił się w piersi i mówił: „Boże, okaż miłosierdzie mnie, grzesznikowi”. ¹⁴ Jezus powiedział: „Powiadam wam, że ten celnik odszedł do domu usprawiedliwiony. Każdy bowiem, kto się wywyższa będzie poniżony, a kto się poniża będzie wywyższony”.

Sąd ostateczny

Czy wiesz, że Pan Bóg ukrywa się blisko Ciebie? W osobach słabych i potrzebujących. Cokolwiek czynimy tym najsłabszym, to czynimy Bogu. Historia o sądzie ostatecznym przekonuje nas do tego.

Syn Człowieczy to określenie Jezusa Chrystusa.

Ewangelia według św. Mateusza (Mt 25,31-46)

25 ³¹ Gdy przyjdzie Syn Człowieczy w swojej chwale, a z Nim wszyscy aniołowie, wtedy zasiądzie na tronie Swojej chwały. ³² I zgromadzą się przed Nim wszystkie narody, a On rozdzieli ludzi jak pasterz oddziela owce od kozłów. ³³ Owce postawi po swojej prawej stronie, a kozły po swej lewej stronie.

³⁴ Wtedy Król powie tym po swojej prawej stronie: „Przyjdźcie, błogosławieni mojego Ojca, weźcie Królestwo przygotowane dla was od założenia świata.

³⁵ Gdyż byłem głodny, a daliście Mi jeść. Byłem spragniony, a daliście Mi pić. Byłem obcym przybyszem, a przyjęliście Mnie do siebie. ³⁶ Byłem nagi, a ubraliście Mnie. Byłem chory, a odwiedziliście Mnie. Byłem w więzieniu, a przyszliście do Mnie”.

³⁷ Wtedy odezwą się sprawiedliwi, zgromadzeni po prawicy: „Panie, kiedy widzieliśmy Cię głodnym, a daliśmy Ci jeść, lub spragnionym, a daliśmy Ci pić? ³⁸ Kiedy widzieliśmy Cię obcym przybyszem, a przyjęliśmy Cię do siebie, lub nagim, a odzialiśmy Cię? ³⁹ Kiedy też widzieliśmy Cię chorym lub w więzieniu, a przyszliśmy do Ciebie?” ⁴⁰ A Król im odpowie: „Jako prawdę podaję wam, cokolwiek uczyniliście jednemu z tych najmniejszych moich braci, uczyniliście to Mnie”.

⁴¹ Następnie powie tym zgromadzonym po swej lewej stronie: „Przeklęci, odejdźcie ode mnie, w ogień wieczny, przygotowany diabłu i jego aniołom.

⁴² Gdyż byłem głodny, a nie daliście Mi jeść. Byłem spragniony, a nie daliście Mi pić. ⁴³ Byłem obcym przybyszem, a nie przyjęliście Mnie. Byłem nagi, a nie przyodzialiście Mnie. Byłem chory, a nie odwiedziliście Mnie. Byłem w więzieniu, a nie przyszliście do Mnie”.

⁴⁴ Wtedy odezwą się i oni: „Panie, kiedy widzieliśmy Cię głodnym lub spragnionym, lub obcym przybyszem, lub nagim, lub chorym, lub w więzieniu — i nie usłużyliśmy Ci?” ⁴⁵ Wówczas Król im odpowie: „Jako prawdę podaję wam, czegokolwiek nie uczyniliście jednemu z tych najmniejszych moich braci, tego Mnie nie uczyniliście”. ⁴⁶ I odejdą oni na wieczną karę, sprawiedliwi zaś odejdą do życia wiecznego.

Historia w historii

Historia Jezusa zawarta w Ewangeliach to tylko fragment Wielkiej Historii Dziejów Zbawienia. Kilkadziesiąt lat z wielu tysięcy opisanych w Biblii.

Przybliżmy tę Historię, choć naprawdę trudno ją będzie zmieścić na jednej stronie. Będzie to w dużej części historia Narodu Wybranego, czyli inaczej Izraelitów, a jeszcze inaczej Żydów.

Zacznijmy od Abrahama, którego Bóg wezwał, by wyszedł ze swojego miasta Ur Chaldejskiego i poszedł w nieznane, do Kanaanu, Ziemi Obiecanej. Synem Abrahama był Izaak. Z kolei synem Izaaka był Jakub, nazwany później Izraelem. Ten zaś miał dwunastu synów, wśród nich Józefa, sprzedanego przez braci do Egiptu. Wkrótce w Egipcie znaleźli się wszyscy, a Józef, który stał się pierwszym po faraonie, zaopiekował się swoimi braćmi.

Pobyt w Egipcie zamienił się w niewolę, z której Bóg wyprowadził Izraelitów pod wodzą Mojżesza. W drodze do Ziemi Obiecanej Izraelici zawarli z Bogiem przymierze na górze Synaj. Bóg dał Izraelitom dekalog - dziesięć przykazań. Na pewno je znasz.

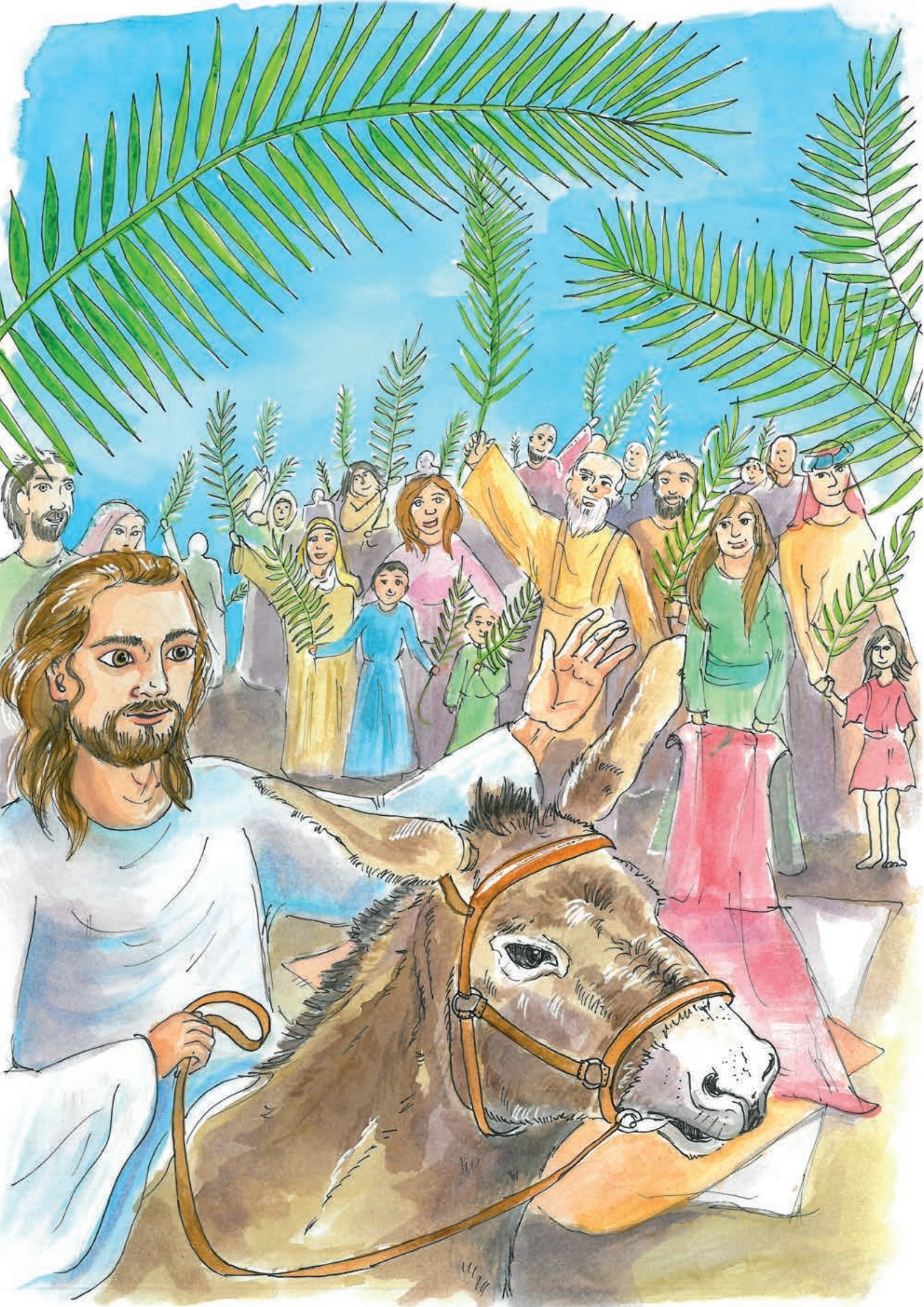
Izraelici zajęli Ziemię Obecną. Po pewnym zaś czasie zapragnęli mieć króla. Bóg dał im Saula, a po nim Dawida i jego syna Salomona, a potem innych. Szybko Izraelici podzielili państwo na Judę i Samarię. Samaria szybko uległa potężnej Asyrii. Jakiś czas potem upadło i królestwo Judy, a mieszkańcy uprowadzeni do niewoli babilońskiej.

Doświadczenie nieszczęść, upadku i niewoli było powodem, dla którego Żydzi zaczęli mocno prosić Boga o zbawienie i ratunek. Najpierw chodziło po prostu o doczesną niewolę, później zbawienie zaczęło rozumieć duchowo, jako wyzwolenie z grzechów.

Po upadku Babilonu Izraelici powrócili do swojej Ziemi Obiecanej i odbudowali świątynię. Przeżyli panowanie Persów, potem Greków. Za czasów tzw. Machabeuszy wybili się na niepodległość. Wkrótce jednak ulegli Rzymianom.

W tym czasie nastąpiło wcielenie Syna Bożego – przyszedł na świat Jezus Chrystus. Ważne są Jego nauczanie i cuda, ale najważniejsza jest Jego śmierć i zmartwychwstanie.

Jezus założył swój Kościół, by Ewangelia była głoszona przez Jego uczniów na całym świecie. Ty także powinieneś być uczniem Jezusa Chrystusa.

Jezus wjeżdża na osiołku do Jerozolimy

Na pamiątkę tego wydarzenia obchodzimy co roku Niedzielę Palmową. Przychodzimy do kościoła z palmami. Dlaczego tak robimy? Przeczytasz o tym w kolejnej historii.

Betfage i Betania to miejscowości w pobliżu Jerozolimy.

Góra Oliwna to góra blisko Jerozolimy, rozciąga się z niej piękny widok na miasto.

Dawid to jeden z największych królów żydowskich, z jego rodu miał pochodzić zapowiadany Mesjasz.

Ewangelia według św. Marka (Mk 11,1-11)

11 ¹ Gdy Jezus z uczniami zbliżał się do Jerozolimy, do Betfage i Betanii, w pobliżu Góry Oliwnej, wysłał dwóch swoich uczniów, ² poleciwszy im: „Idźcie do wioski, która jest przed wami. Zaraz po wejściu do niej znajdziecie przywiązane oślątko, na którym jeszcze nikt nie siedział. Odwiążcie je i przyprowadźcie.” ³ A jeśli ktoś was zapyta: 'Dlaczego to robicie?' Powiedzcie: 'Pan go potrzebuje. Potem zaraz je odeśle'”.

⁴ Poszli więc i znaleźli oślę uwiązane u drzwi, na zewnątrz, przy ulicy. Odwiązali je. ⁵ Niektórzy ludzie, którzy tam stali zapytali ich: „Dlaczego odwiązujecie to oślątko?” ⁶ Uczniowie odpowiedzieli tak, jak im przykazał Jezus. Ludzie wtedy pozwolili im odejść.

⁷ Uczniowie przyprowadzili oślątko do Jezusa. Zarzucili na nie swoje płaszcze, a Jezus usiadł na nim. ⁸ Wielu rozkładało na drodze swe szaty przed Nim. Inni

kładli zaś gałęzie ścinane z drzew, które rosły przy drodze. ⁹ Ci, którzy Go poprzedzali, i ci, którzy szli za Nim wołali: „Hosanna! Błogosławiony, który przychodzi w imieniu Pana! ¹⁰ Błogosławione królestwo naszego ojca Dawida! Hosanna na wysokościach!”

¹¹ Jezus wjechał do Jerozolimy, do świątyni, i obejrzał wszystko. A ponieważ był już wieczór udał się z dwunastoma uczniami do Betanii.

Jerozolima

Każdy kraj ma swoją stolicę – miasto, gdzie siedzibę mają najważniejsze urzędy, gdzie pracują najważniejsze w państwie osoby.

Izraelici także mieli swoją stolicę – Jerozolimę. Była ona dla nich najważniejszym miastem, ponieważ tam znajdowała się ich świątynia. Dlatego też Jerozolima była dla Żydów miastem świętym.

Jerozolimę dla Izraelitów zdobył król Dawid i on uczynił ją najważniejszym miejscem w kraju. Dawid przeniósł do Jerozolimy arkę przymierza i postanowił zbudować świątynię. Tę decyzję zrealizował dopiero jego syn – król Salomon.

Świątynię zbudowano na jednym ze wzgórz Jerozolimy. Żydzi byli przekonani, że to wzgórze było miejscem, gdzie Abraham miał złożyć ofiarę ze swego syna Izaaka.

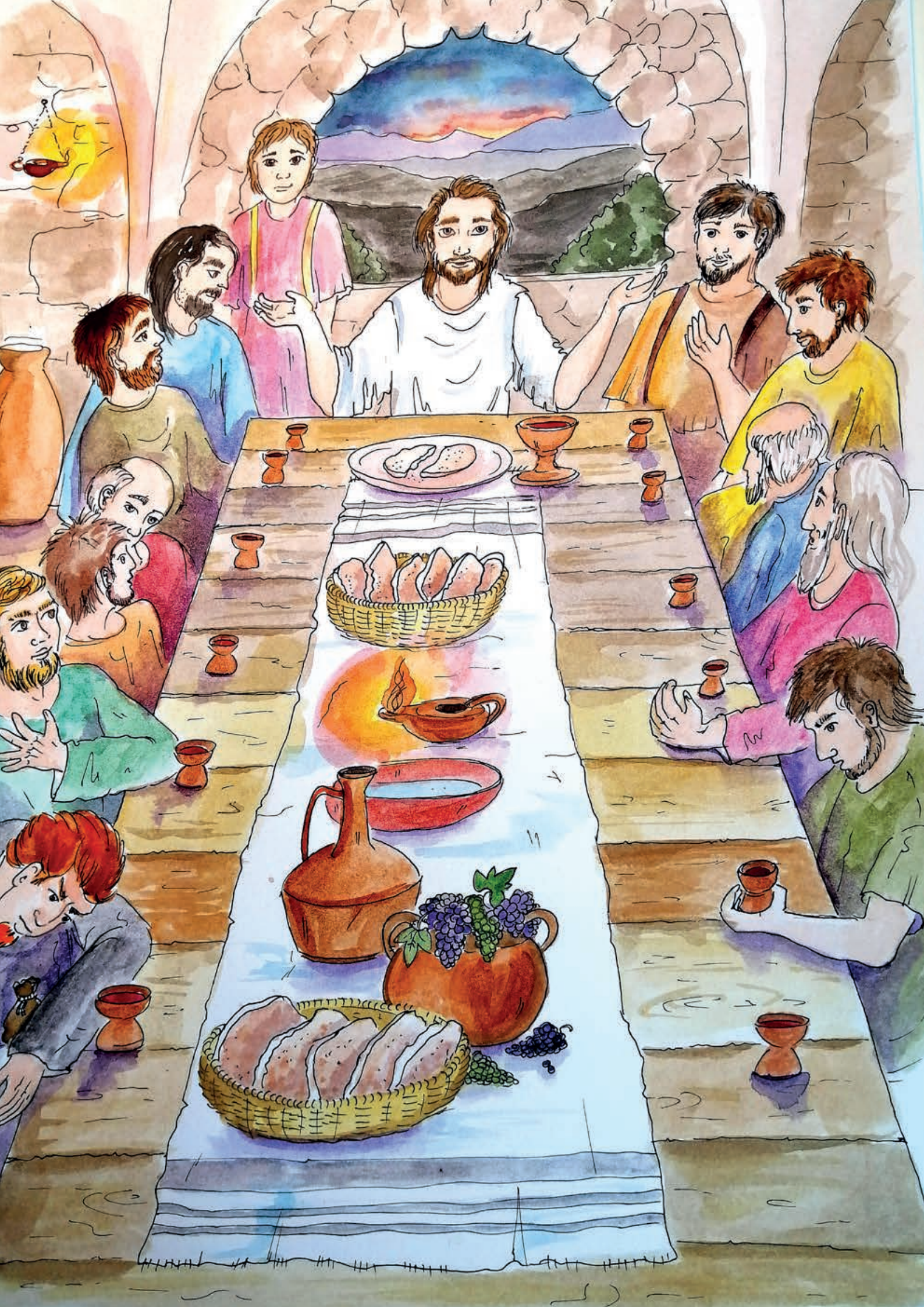
Czasami zamiast nazwy Jerozolima używa się nazwy Jeruzalem.

Jerozolimę stawiono w licznych Psalmach. Na przykład w Psalmie 137.

*„Jeruzalem, jeśli zapomnę o tobie,
niech uschnie moja prawica!
Niech język mi przyschnie do podniebienia,
jeśli nie będę pamiętał o tobie,
jeśli nie postawię Jeruzalem
ponad największą moją radość.”
(Ps 137,5-6)*

Jezus wybrał Jerozolimę za cel i kres swojej publicznej działalności. Do niej pielgrzymował, zapowiadając, że tam będzie skazany na śmierć, ukrzyżowany, ale trzeciego dnia zmartwychwstanie.

Jerozolima jest przez to świętym miastem nie tylko dla Żydów, ale także dla wszystkich chrześcijan.

Ostatnia Wieczerza

W Jerozolimie, w czasie Ostatniej Wieczerzy, Jezus ustanowił Najświętszy Sakrament. Była to pierwsza Msza Święta. Czynimy to wciąż na Jego pamiątkę.

Święto Przaśników to kilka świątecznych dni, w czasie których Żydzi spożywali tylko niekwaszone, czyli przaśne, chleby. Czynili to na pamiątkę wyjścia z Egiptu.

Pascha to najważniejszy moment Święta Przaśników, wieczór, kiedy spożywano baranka. Czytaj o tym więcej na stronie 109.

Dwunastu – dwunastu apostołów, najważniejszych uczniów Jezusa.

Syn Człowieczy – określenie Jezusa.

Góra Oliwna – góra blisko Jerozolimy, rozciąga się z niej piękny widok na miasto.

Ewangelia według św. Mateusza (Mt 26,17-30)

26 ¹⁷ W pierwszym dniu Święta Przaśników podeszli do Jezusa uczniowie i zapytali Go: „Gdzie chcesz, abyśmy przygotowali Ci Paschę do spożycia?” ¹⁸ On zaś odpowiedział: „Idźcie do miasta, do wiadomego wam człowieka i powiedzcie mu: Nauczyciel mówi: Mój czas jest bliski. U ciebie spożyję Paschę z moimi uczniami”. ¹⁹ Uczniowie uczynili tak, jak polecił im Jezus i przygotowali Paschę.

²⁰ A gdy nastał wieczór, zajął wraz z Dwunastoma miejsce przy stole. ²¹ Gdy oni jedli, powiedział: „Jako prawdę podaję wam, że jeden z was mnie wyda”.

²² Bardzo zasmuceni zaczęli Go pytać jeden po drugim: „Chyba nie ja, Panie?”

²³ Jezus zaś powiedział: „Ten, który jadł ze mną codziennie z jednej misy – ten mnie wyda. ²⁴ Wprawdzie Syn Człowieczy odchodzi, jak o Nim napisano, lecz biada temu człowiekowi, przez którego Syn Człowieczy zostanie wydany.

Lepiej by dla niego było, gdyby się nigdy nie narodził”. ²⁵ Wtedy Judasz, który miał Go wydać odezwał się: „Chyba nie ja Rabbi?” On mu odpowiedział: „Tak, ty sam to powiedziałeś”.

²⁶ Gdy jedli, Jezus wziął chleb, pobłogosławił, połamał i rozdając uczniom, powiedział: „Bierzcie, jedzcie, to jest Ciało moje”. ²⁷ Następnie wziął kielich, złożył dziękczynienie i podał im, mówiąc: „Pijcie z niego wszyscy. ²⁸ To jest bowiem moja krew Nowego Przymierza, która jest wylewana za wielu na odpuszczenie grzechów. ²⁹ Powiadam wam: Odtąd nie będę pił z owocu winorośli, aż do dnia, gdy będę pił nowy, w Królestwie Ojca Mego”. ³⁰ Po odśpiewaniu hymnu wyruszyli ku Górze Oliwnej.

Pascha

W Piśmie Świętym wiele razy pada słowo „pascha”. Słyszymy też o „świętach paschy” albo „świętach paschalnych”. Co znaczą te słowa? Skąd się wzięły? Z historii Izraela, z Biblii.

Niezwykle ważnym momentem historii Izraela było wyjście Izraelitów z Egiptu, gdzie byli niewolnikami. Bóg do tego dzieła powołał Mojżesza, przez którego zsyłał na Egipt rozmaite plagi.

Dopiero ostatnia plaga zmusiła faraona i Egipcjan do wypuszczenia Izraelitów. Była to plaga śmierci pierworodnych. Każdy pierworodny w Egipcie, czyli każde pierwsze dziecko w rodzinie, umarło. Ocalały tylko rodziny Izraelitów.

Dlaczego tak się stało? Bóg, przez Mojżesza, nakazał, by każda rodzina Izraelska zabiła baranka i spożyła wieczerzę. Krwią baranka miano oznaczyć drzwi domów, w których przebywano. Anioł śmierci miał omijać takie domy.

Można więc powiedzieć, że krew baranka ocaliła Izraelitów.

A co to ma wspólnego z paschą? Pascha oznacza przejście. Po pierwsze, jest to przejście anioła śmierci przez Egipt. Po drugie: przejście uciekających z Egiptu Żydów przez Morze Czerwone. Tym samym było to przejście z niewoli do wolności.

Na pamiątkę tych wydarzeń Izraelici byli zobowiązani do corocznego świętowania. Te święta nazywały się świętami Paschy albo po prostu Paschą. Rodziny spożywały baranka i wspominały cudowne wydarzenia z przeszłości. Czasami paschą nazywano samego baranka.

Jezus także obchodził to święto. Najpierw ze swoimi bliskimi, potem zapewne ze swoimi uczniami. Ostatnia Wieczerza Jezusa z apostołami była właśnie wieczerzą paschalną. Na tej jednak wieczerzy nie było upieczonego baranka. Dlaczego?

Otóż wszystkie baranki z Egiptu i wszystkie późniejsze baranki z dorocznych świąt były zapowiedzią Prawdziwego Baranka, którym okazał się Jezus Chrystus.

Jezus Chrystus jest Prawdziwym Barankiem, który gładzi grzechy świata. Jezus – Baranek przełał swoją krew na krzyżu, a potem zwyciężył śmierć, zmartwychwstając.

Świętujemy to corocznie, obchodząc Wielkanoc. Te święta nazywamy świętami paschalnymi.

Jezus w ogrodzie oliwnym

Czas w ogrodzie oliwnym, to ostatni czas przed męką i śmiercią Jezusa. Był wypełniony modlitwą Jezusa. Uczniowie nie potrafili wytrwać przy Jezusie, a na koniec ze strachu uciekli. Góra Oliwna jest blisko Jerozolimy.

Ewangelia według św. Mateusza (Mt 26,30-56)

26 ³⁰ Po zaśpiewaniu hymnu wyszli ku Górze Oliwnej. ³¹ Wówczas Jezus powiedział do nich: „Wy wszyscy zgorszycie się tej nocy z mojego powodu. Zostało bowiem napisane: Uderzę pasterza a rozproszą się owce. ³² Lecz gdy zmartwychwstanę wyprzedzę was w drodze do Galilei”. ³³ Wtedy odezwał się Piotr: „Choćby wszyscy się Tobą zgorszyli, ja nigdy się nie zgorszę”. ³⁴ Powiedział mu Jezus: „Jako prawdę mówię ci, że jeszcze tej nocy, zanim kogut zapieje, ty trzy razy się mnie wyrzekniesz”. ³⁵ Rzekł mu Piotr: „Choćby mi przyszło umrzeć razem z Tobą, nie wyrzeknę się Ciebie”. Podobnie mówili wszyscy uczniowie.

³⁶ Tak oto przybył Jezus do ogrodu nazywanego Getsemani i powiedział do uczniów: „Usiądźcie tutaj, ja tymczasem odejdę i będę się modlił”. ³⁷ Wziął ze sobą Piotra i dwóch synów Zebedeusza. Zaczął się smucić i popadł w trwogę. ³⁸ Wtedy zwrócił się do uczniów: „Smutna jest dusza moja, aż do śmierci. Zostańcie tutaj i czuwajcie ze Mną”. ³⁹ Potem poszedł nieco dalej i upadł na twarz. Modlił się i mówił: „Ojcze mój, jeśli to jest możliwe, niech Mnie ominie ten kielich. Jednak nie jak Ja chcę, ale jak Ty chcesz, niech się stanie”.

⁴⁰ Następnie wrócił do uczniów. Zastał ich śpiących. Rzekł więc do Piotra: „Czy nie mogliście chociaż przez jedną godzinę czuwać ze Mną? ⁴¹ Czuwajcie i módlcie się, abyście nie ulegli pokusie. Duch wprowadzie ochoczy, ale ciało

słabe”. ⁴² Znow odszedł i modlił się: „Ojcze mój, jeśli nie może Mnie ominąć, bym wypił ten kielich, niech się stanie Twoja wola”. ⁴³ Gdy przyszedł zastał ich śpiących, bo oczy same im się zamykały.

⁴⁴ Zostawił ich ponownie i po raz trzeci modlił się tymi samymi słowami.

⁴⁵ Następnie przyszedł do uczniów i powiedział do nich: „Śpicie dalej i odpoczywacie? Oto nadeszła godzina i Syn Człowieczy zostanie wydany w ręce grzeszników. ⁴⁶ Wstańcie, chodźmy! Oto zbliża się ten, który mnie wyda”.

⁴⁷ A gdy On jeszcze mówił, przyszedł Judasz, jeden z Dwunastu. Wraz z nim przybył od arcykapłanów i starszych ludu duży tłum z mieczami i kijami. ⁴⁸ A ten, który Go wydał, umówił się z nimi na taki znak: „Jest nim Ten, którego pocałuję. Pochwyćcie Go!” ⁴⁹ Zaraz też podszedł do Jezusa. Powiedział: „Witaj Rabbi!” I pocałował Go. ⁵⁰ Jezus rzekł do niego: „Przyjacielu, rób to po co przyszedłeś”. Wtedy oni rzucili się na Jezusa i schwytali Go.

⁵¹ Oto jeden z tych, którzy byli z Jezusem, wyciągnął miecz i uderzył sługę arcykapłana. Odciął mu ucho. ⁵² Wtedy Jezus zwrócił się do niego: „Schowaj miecz swój na jego miejsce. Wszyscy bowiem, którzy mieczem wojują, od miecza giną.

⁵³ Czy myślisz, że nie mógłbym prosić Ojca mego, by postawił przy mnie dwanaście legionów aniołów? ⁵⁴ Jak więc miałyby się spełnić Pisma, że tak się stać musi?”

⁵⁵ W tej godzinie powiedział Jezus do tłumu: „Jak po zbójcę wyszliście z mieczami i kijami, aby Mnie ująć. Codziennie siedziałem przy świątyni i nauczałem, a nie pojмалиście Mnie. ⁵⁶ Wszystko to się stało, aby wypełniły się słowa proroków”. Wtedy wszyscy uczniowie opuścili Jezusa i uciekli.

Ubranie

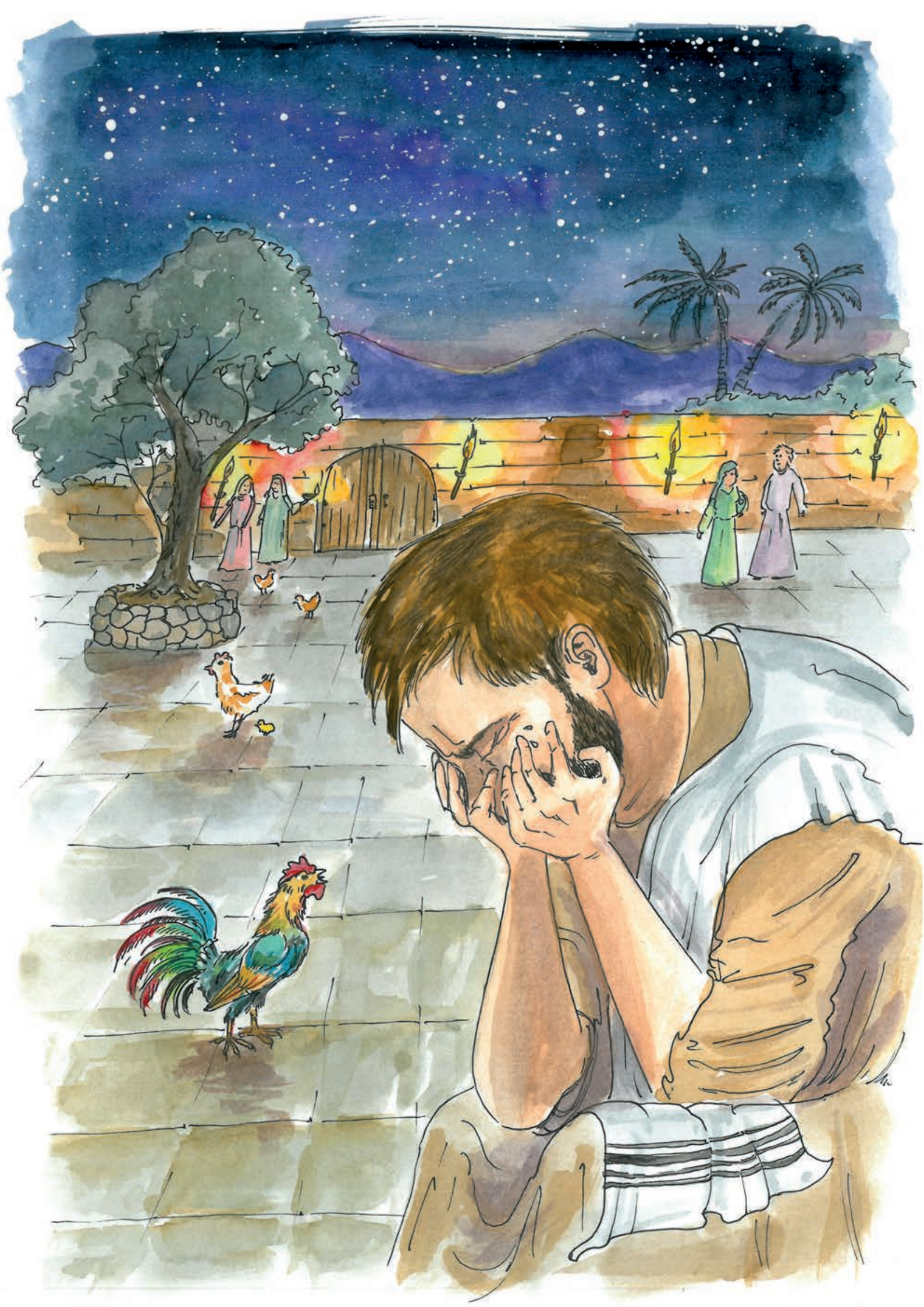
W czasach Jezusa nie było fabryk ubrań, robiono je w warsztatach rzemieślniczych albo w swoich domach.

Korzystano z naturalnych surowców - skór, wełny, lnu. Musiano własnoręcznie prząść, a potem tkąć. Następnie z materiałów wyrabiano ubrania. Wymagało to wiele pracy, dlatego też ubrania były drogie. Często wierzchnie okrycia służyły do przykrywania się w nocy, w czasie snu.

Strój świadczył o zamożności i pozycji właściciela. Stroje kobiet, co się nie zmienia, były bardziej ozdobne.

Na nogach noszono sandały ze skóry, wiązane rzemieniami. Pamiętano też zawsze o nakryciu głowy, niezbędnym elemencie stroju chroniącym przed gorącym słońcem.

Piotr zapiera się Jezusa

Piotr zapewniał Jezusa o swojej wierności. Wyrażał gotowość oddania za Niego życia. Ale czas pokazał, ile warte były jego słowa.

Piotr jednak umiał zapłakać nad swoim grzechem. Nie wszyscy to potrafią.

Ewangelia według św. Mateusza (Mt 26,57-75)

26 ⁵⁷ Ci, którzy schwytali Jezusa, poprowadzili Go do arcykapłana Kajfasza. Tam zgromadzili się starsi i uczeni w Piśmie. ⁵⁸ Piotr zaś szedł w oddali za nimi, aż do dziedzińca pałacu arcykapłana. Tam wszedł do środka, usiadł ze strażnikami i czekał, aby zobaczyć, czym to się skończy.

⁵⁹ Tymczasem arcykapłani i cały sanhedryn szukali fałszywego świadectwa przeciwko Jezusowi, aby Go skazać na śmierć. ⁶⁰ Lecz nic nie znaleźli, choć wielu ludzi składało fałszywe świadectwa przeciw Niemu. Na końcu przyszli dwaj świadkowie. ⁶¹ Rzekli oni: „On mówił, że jest w stanie zburzyć świątynię i w trzy dni ją odbudować”. ⁶² Wtedy arcykapłan wstał i powiedział do Niego: „Nic nie odpowiesz na to, co oni zeznają przeciwko Tobie?” ⁶³ Lecz Jezus milczał. Arcykapłan przemówił więc: „Zaklinam Cię na Boga żywego, abys nam odpowiedział: Czy Ty jesteś Mesjasz, Syn Boży?” ⁶⁴ Wtedy Jezus odparł: „Ty to powiedziałeś. Ponadto mówię wam: Odtąd zobaczycie Syna Bożego siedzącego po prawicy Bożej. Zobaczycie Go przychodzącego na obłokach nieba”. ⁶⁵ Arcykapłan rozdarł szaty i powiedział: „Zbłądził! Czy potrzeba nam jeszcze świadków? Oto teraz usłyszeliście bluźnierstwo! ⁶⁶ Co o tym sędzicie?” A oni odpowiedzieli: „Zasługuje na śmierć!” ⁶⁷ Zaczęli pluć Mu w twarz. Bili Go pięściami. Inni policzkowali Go. ⁶⁸ Wołali: „Prorokuj nam Chrystusie! Kto Cię uderzył?!”

⁶⁹ Piotr w tym czasie siedział na dziedzińcu. Podeszła do niego jedna z dziewcząt ze służby. Powiedziała: „Ty też byłeś z tym Galilejczykiem Jezusem”. ⁷⁰ On zaś wyparł się wobec wszystkich: „Nie wiem, o czym mówisz”. ⁷¹ Gdy szedł w stronę bramy, zobaczyła go inna służąca. Powiedziała do zgromadzonych: „On też był z Jezusem z Nazaretu”. ⁷² I znowu wyparł się pod przysięgą: „Nie znam tego człowieka”. ⁷³ Po chwili podeszli inni ludzie i zwrócili się do Piotra: „Zaprawdę jesteś jednym z nich. Twoja mowa cię zdradziła”. ⁷⁴ Wtedy zaczął się zaklinać i przysięgać: „Nie znam tego człowieka”. I wtedy kogut zapiał.

⁷⁵ Piotr przypomniał sobie słowa Jezusa, który powiedział: „Zanim kogut zapieje, trzy razy się mnie zaprzesz”. Wówczas wyszedł na zewnątrz i gorzko zapłakał.

Arcykapłan

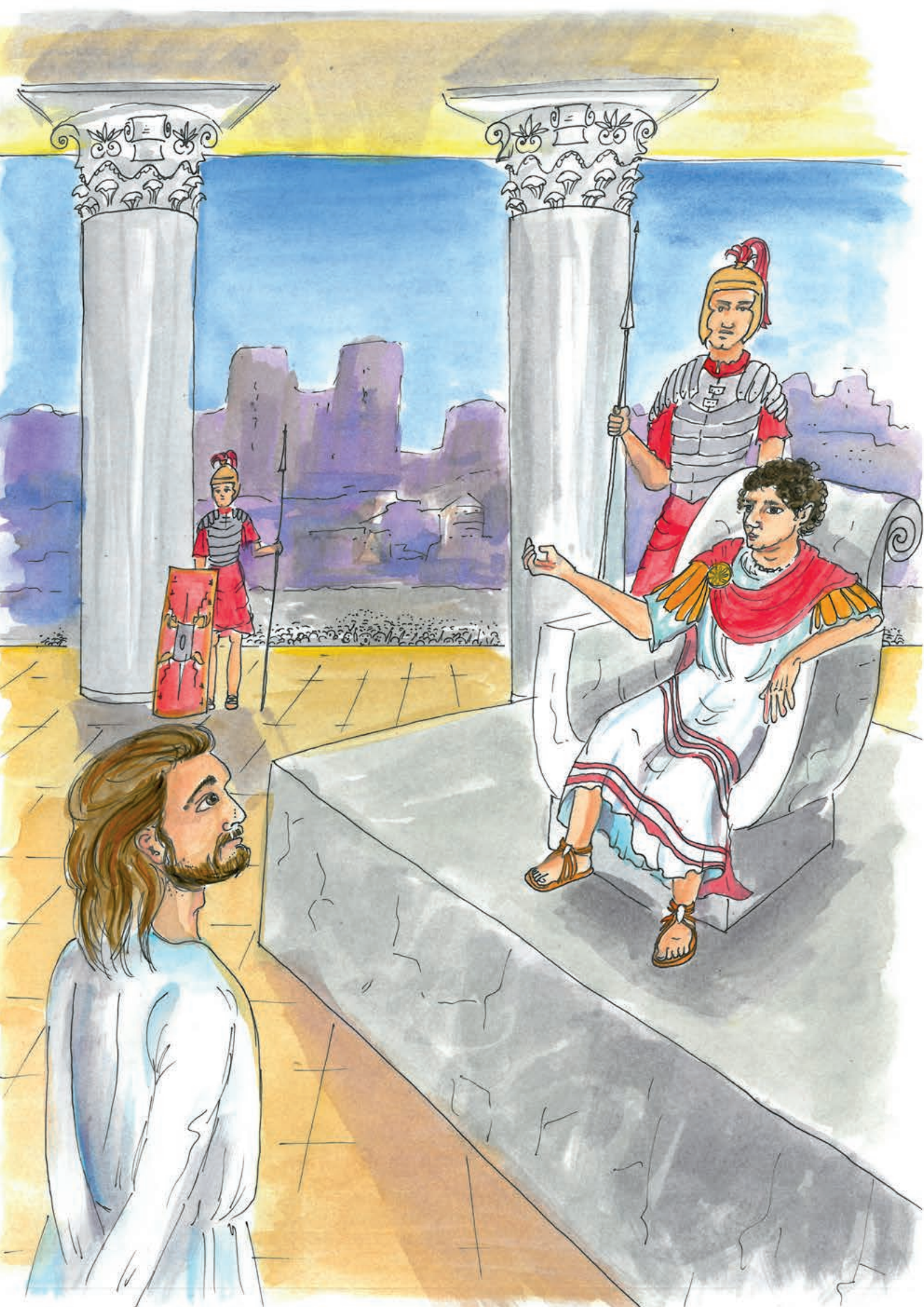
W Starym Testamencie czytamy, że w przybytku, a potem w świątyni jerozolimskiej służbę pełnili kapłani. To oni brali przynieszone przez ludzi ofiary, zabijali zwierzęta i palili je na ołtarzu.

Kapłani musieli pochodzić z pokolenia Lewiego. Lewi to jeden z synów Jakuba – Izraela. Dodatkowo musieli być potomkami Aarona – brata Mojżesza.

Pozostali z pokolenia Lewiego, którzy nie byli potomkami Aarona, pomagali kapłanom w ich służbie. Byli to tak zwani lewici.

Wśród kapłanów jeden zawsze pełnił funkcję arcykapłana. Wyróżniał się szczególnym strojem – bogatym i pełnym symboli.

Jezus przed Herodem i Piłatem

Żydzi chcieli zabić Jezusa. Nie mieli jednak takiej władzy. Władzą taką rozporządzał Piłat, którzy rządził Jerozolimą i Judeą jako namiestnik cezara.

Ewangelia według św. Łukasza (Łk 23,1-25)

23 ¹ Powstał cały tłum i poprowadził Jezusa do Piłata. ² Tam zaczęli Go oskarżać: „Odkryliśmy, że zwodzi nasz naród. Zabrania płacić podatki cesarzowi. Podaje się za Mesjasza Króla”. ³ Piłat zadał Mu wtedy pytanie: „Czy Ty jesteś królem żydowskim?” Odpowiedział: „Ty to powiedziałeś”. ⁴ Wówczas Piłat powiedział arcykapłanom i tłumowi: „Nie znajduję żadnej winy w tym człowieku. ⁵ Oni tym bardziej naciskali: „Podburza lud, naucza w całej Judei. Zaczął w Galilei i dotarł aż tutaj”. ⁶ Gdy Piłat to usłyszał, zapytał: „Czy człowiek ten jest Galilejczykiem?” ⁷ Gdy się dowiedział, że jest poddanym Heroda, odesłał Go do niego. Herod zaś przebywał w tym czasie w Jerozolimie.

⁸ Herod, gdy ujrzał Jezusa, bardzo się ucieszył. Od dłuższego czasu chciał Go zobaczyć. Słyszał o Jezusie i chciał ujrzyć jakiś cud dokonany przez Niego. ⁹ Zaczął zadawać Mu wiele pytań, lecz Jezus mu nie odpowiadał. ¹⁰ Byli tam arcykapłani i uczeni w Piśmie i gwałtownie Go oskarżali. ¹¹ Wzgardził Nim więc Herod wraz ze swoją strażą. Dla ośmieszenia rzucił na niego lśniący płaszcz i odesłał do Piłata. ¹² Wtedy Herod i Piłat stali się przyjaciółmi. Wcześniej bowiem byli wrogami.

¹³ Piłat zwołał arcykapłanów, uczonych w Piśmie i lud. ¹⁴ Rzekł do nich: „Przyprowadziliście do mnie tego człowieka jako podżegacza ludu. Ja po przesłuchaniu Go wobec was, nie znalazłem w tym człowieku żadnej winy,

o którą Go oskarżacie.¹⁵ Podobnie Herod, bo odesłał Go do nas. Oto nie popełnił niczego, co zasługiwałoby na śmierć.¹⁶ Wychłoscę Go i uwolnię”.

¹⁷ Piłat zwyczajowo zwalniał jednego z więźniów ze względu na święto Paschy.

¹⁸ Tłum zawołał razem: „Precz z Nim! Uwolnij nam Barabasa!”¹⁹ Barabasz zaś był wtrącony do więzienia za wywołanie rozruchów w mieście i zabójstwa.²⁰ Piłat jednak chciał wypuścić Jezusa, zwrócił się więc do nich ponownie.²¹ Lecz oni nie przestawali wołać: „Ukrzyżuj, ukrzyżuj Go!”²² Po raz trzeci więc odezwał się do nich: „Cóż złego Ten uczynił? Nie znalazłem w Nim nic, co zasługiwałoby na śmierć. Wychłostam Go więc i zwolnię”.

²³ Oni jednak wciąż głośno krzyczeli, żądając ukrzyżowania. A ich i arcykapłanów głosy przybierały na sile!²⁴ Piłat więc orzekł, że ma się stać zgodnie z ich żądaniem.

²⁵ Zwolnił tego, który został uwięziony za rozruchy w mieście i morderstwa. Jezusa zaś wydał ich woli.

Ecce homo

Gdy Jezus został ubiczowany, Piłat pokazał Go stojącym ludziom, którzy domagali się śmierci Jezusa. Powiedział wtedy „Oto człowiek!” Po łacinie brzmi to „ecce homo” (czytamy „ekce homo”).

Wyrażeniem „ecce homo” nazywamy rysunki i obrazy, na których Jezus został pokazany w tym właśnie momencie – po ubiczowaniu, w koronie cierniowej, często w szkarłatnym płaszczu i z trzcina w ręce.

Jezus ukrzyżowany i umiera

Jezus zostaje wyprowadzony z miasta, z Jerozolimy, i ukrzyżowany na wzgórzu zwanym Golgotą.

Godzina szósta to nasza dwunasta. Godzina dziewiąta to nasza piętnasta. Jezus umiera w piątek o godzinie trzeciej po południu.

Zasłona przybytku rozdzielała w świątyni miejsce święte od najświętszego, gdzie, jak wierzone, była obecność Boga. Rozdarcie zasłony oznacza, że dzięki śmierci Jezusa mamy dostęp do Boga. O zasłonie przeczytaj na stronie 25.

Szabat świętowany jest przez Żydów w sobotę. To jak my świętujemy niedzielę.

Ewangelia według św. Łukasza (Łk 23,26-56)

23 ²⁶ Gdy Go prowadzili, zatrzymali niejakiego Szymona z Cyreny, który siedł z pola. Włożyli na niego krzyż, aby go niósł za Jezusem. ²⁷ Szedł też za Nim wielki tłum ludzi. A kobiety biły się w piersi i zawodziły. ²⁸ Jezus obrócił się w ich stronę i rzekł: „Córki jerozolimskie, nie płaczcie nade Mną, lecz płaczcie nad sobą i waszymi dziećmi. ²⁹ Albowiem nadchodzą dni, gdy będą mówić: 'Szczęśliwe niepłodne łona, które nie rodziły i piersi, które nie karmiły'. ³⁰ Wtedy zaczną mówić do gór: 'Padnijcie na nas! A do pagórków: 'Przykryjcie nas!' ³¹ Bo jeśli z zielonym drzewem tak się dzieje, to co stanie się ze suchym?”

³² Prowadzono też z Nim dwóch złoczyńców, by ich razem z Nim stracić.

³³ Gdy przybyli na miejsce zwane Czaszką, ukrzyżowali Go, a wraz z nim złoczyńców. Jednego po prawicy, a drugiego po lewicy. ³⁴ Wtedy Jezus powiedział: „Ojciec odpuść im, bo nie wiedzą, co czynią”. Rozdzielili jego szaty i rzucali o nie losy. ³⁵ A lud stał i przypatrywał się. Przełożeni zaś naśmiewali

się: „Innych ratował, niech więc siebie uratuje, jeżeli jest Synem Bożym”.

³⁶ Szydzili z niego też żołnierze, podchodząc przynosili mu ocet. ³⁷ I mówili: „Jeśli Ty jesteś Królem Żydowskim, ratuj samego siebie”. ³⁸ Sporządzono też napis w języku greckim, łacińskim i hebrajskim: „To jest król żydowski”.

³⁹ Jeden z powieszonych złoczyńców zaczął Mu urągać: „Czy nie Ty jesteś Chrystusem? Uratuj siebie i nas!” ⁴⁰ Drugi natomiast zgromił go, mówiąc: „Czy ty się Boga nie boisz? Wszak ponosisz tę samą karę! ⁴¹ My sprawiedliwie, bo słusznie zostaliśmy ukarani za nasze uczynki. Ten zaś nie uczynił nic złego”. ⁴² I rzekł do Jezusa: „Jezusie, wspomnij mnie, gdy wejdiesz do Swego Królestwa”. ⁴³ Jezus odpowiedział mu: „Jako prawdę ci mówię, że jeszcze dziś będziesz ze mną w raju”.

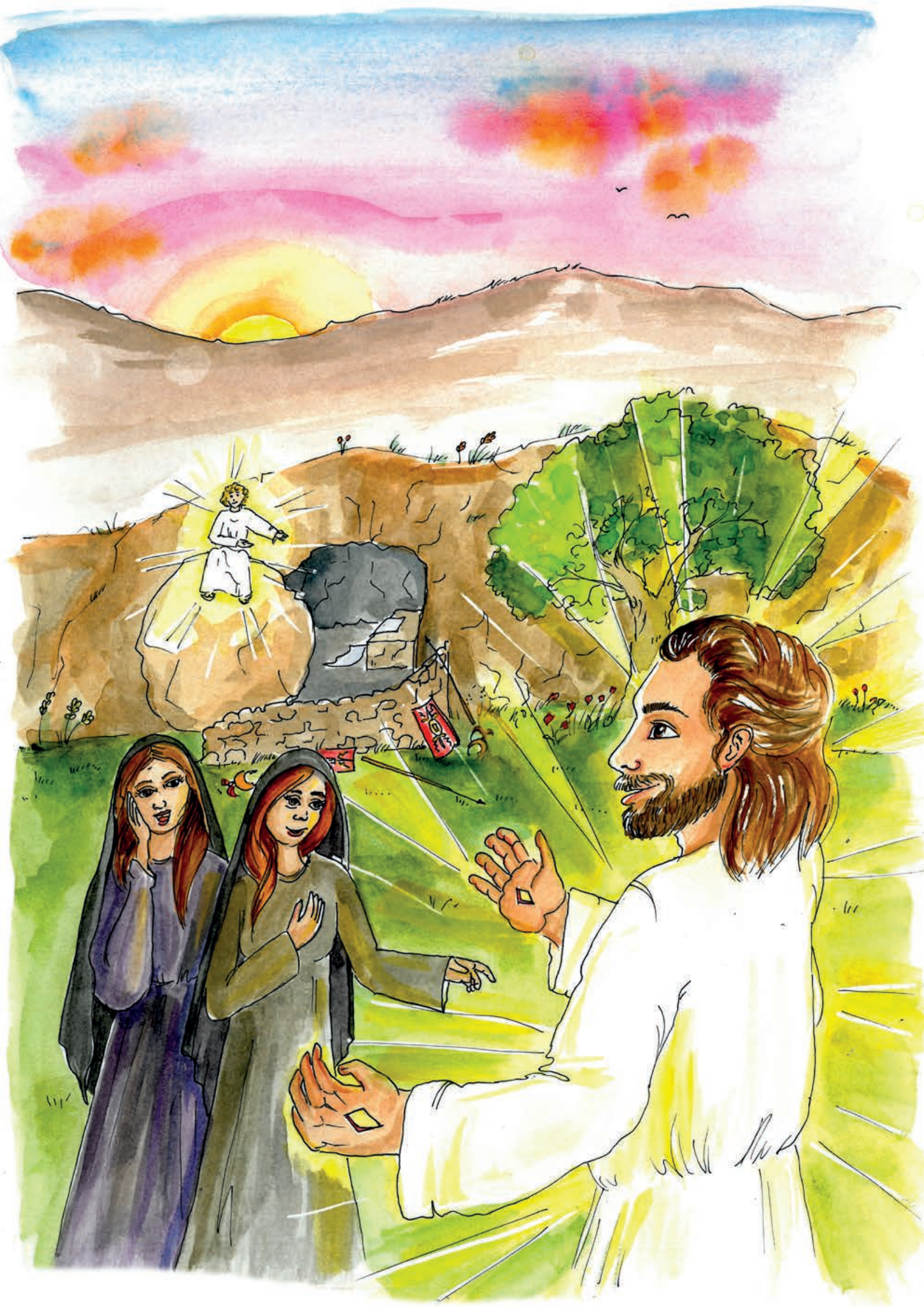
⁴⁴ Było wówczas około godziny szóstej. I ciemność zaległa całą ziemię, aż do godziny dziewiątej. ⁴⁵ Słońce się zaćmiło i zasłona przybytku świątyni rozdarła się przez środek. ⁴⁶ A Jezus zawołał donośnym głosem: „Ojcze w twoje ręce oddaję ducha mego”. Po tych słowach wydał ostatnie tchnienie.

⁴⁷ Setnik, gdy zobaczył, co się stało, oddał chwałę Bogu i powiedział: „Naprawdę ten człowiek był sprawiedliwy”. ⁴⁸ Także cały tłum, który zebrał się na to widowisko, gdy zobaczył, co się stało, bił się w piersi i wracał do siebie.

⁴⁹ Wszyscy zaś ci, którzy Go znali, stali z daleka. Również kobiety, które towarzyszyły mu w Galilei, przyglądały się. ⁵⁰ Był tam pewien mężczyzna, o imieniu Józef. Był on członkiem Wysokiej Rady. Józef był człowiekiem dobrym i sprawiedliwym. ⁵¹ Pochodził on z żydowskiego miasta Arymatei. Nie zgadzał się z postępowaniem rady. Czekał zaś na nadejście Królestwa Bożego. ⁵² Udał się on do Piłata i poprosił o wydanie ciała Jezusa. ⁵³ Zdjął je z krzyża i owinał w płótna. Złożył ciało w grobowcu wykutym w skale, w którym jeszcze nikt nie był złożony. ⁵⁴ A był to dzień przygotowania, przed szabatem.

⁵⁵ Były z nim też kobiety, które przybyły z Jezusem z Galilei. Obejrzały grób i obserwowały, jak składano tam ciało Jezusa. ⁵⁶ Potem powróciły, przygotowały olejki i wonności do namaszczenia, lecz zgodnie z przykazaniami odpoczywały, bo nastał szabat.

Jezus zmartwychwstaje

Trzeciego dnia Jezus zmartwychwstaje. Dzieje się to w nocy, która zaczyna niedzielę. Na pamiątkę tej nocy, na pamiątkę zmartwychwstania, świętujemy Wielkanoc. Na pamiątkę tego wydarzenia świętujemy każdą niedzielę.

O świcie wieść o zmartwychwstaniu dociera do kobiet, które przekażą tę nowinę uczniom.

Ewangelia według św. Mateusza (Mt 28,1-10)

28 ¹ Gdy skończył się szabat, wczesnym rankiem, pierwszego dnia tygodnia, Maria Magdalena i druga Maria udały się obejrzeć grób. ² A oto powstało wielkie trzęsienie ziemi. Anioł Pana zstąpił z nieba, podszedł, odwalił kamień i usiadł na nim. ³ Jego wygląd przypominał błyskawicę, a szata jego była biała jak śnieg. ⁴ Ci, którzy strzegli grobu, zadrżeli i byli jakby nieżywi.

⁵ Anioł zaś odezwał się i powiedział do kobiet: „Nie bójcie się. Wiem, że szukacie Jezusa ukrzyżowanego. ⁶ Nie ma Go tu, gdyż wstał z martwych. Chodźcie zobaczcie miejsce, gdzie leżał Pan. ⁷ Idźcie szybko, powiedzcie Jego uczniom, że powstał z martwych i oto wyprzedza was w drodze do Galilei. Tam Go ujrzycie. To powiedziałem wam”.

⁸ Kobiety w strachu odeszły od grobu. Potem jednak z wielką radością pobiegły oznajmić uczniom to, co powiedział im anioł. ⁹ A gdy szły, Jezus spotkał je i powiedział: „Witajcie!” A one podeszły, objęły Go za nogi i oddały Mu pokłon. ¹⁰ Wtedy Jezus powiedział do nich: „Nie bójcie się! Idźcie i oznajmijcie moim braciom, aby poszli do Galilei, tam Mnie ujrzą”.

Jezus wstępuje do nieba

Jezus po swojej męce, śmierci i zmartwychwstaniu ukazuje się uczniom i wstępuje do nieba. A tak jak wstąpił, tak powróci.

A my kochajmy Go, oczekujmy Jego powrotu i żyjmy Jego nauką.

Ewangelia według św. Marka (Mk 16,9-20)

16⁹ Jezus, gdy zmartwychwstał, wczesnym rankiem, pierwszego dnia tygodnia, ukazał się najpierw Marii Magdalenie, z której niegdyś wypędził siedem demonów.¹⁰ Ona zaś poszła i opowiedziała tym, którzy z Nim przebywali. Byli oni pogrążeni w smutku i płakali.¹¹ Lecz oni, gdy usłyszeli, że On żyje i był przez nią widziany, nie uwierzyli.¹² Potem ukazał się w innej postaci dwóm spośród nich, gdy szli do wsi.¹³ Wrócili oni i opowiedzieli pozostałym. Lecz i tym nie uwierzyli.¹⁴ Później zaś ukazał się jedenastu, gdy siedzieli za stołem. Ostro ich zganił za niewiarę oraz zatwardziałość serca, że nie uwierzyli tym, którzy Go widzieli zmartwychwstałego.

¹⁵ I powiedział im: „Idźcie na cały świat i głosicie Ewangelię wszelkiemu stworzeniu.

¹⁶ Kto uwierzy i zostanie ochrzczony zostanie zbawiony, a kto nie uwierzy, będzie potępiony.¹⁷ Tym natomiast, którzy uwierzyli, towarzyszyć będą takie znaki: W moje imię będą wyganiać demony, będą przemawiać nowymi językami.¹⁸ Węże będą brać w swoje ręce. Jeśli nawet wypiliby coś trującego, nie zaszkodzi im. Na chorych będą kłaść ręce, a ci wyzdrowieją”.¹⁹ Po tym, gdy Pan Jezus im to powiedział, został uniesiony do nieba. I zasiadł po prawicy Boga.²⁰ Oni zaś odeszli i głosili wszędzie, a Pan im pomagał i potwierdzał ich słowa znakami, które im towarzyszyły.

Spis treści

Wstęp.....	3
Zwiastowanie.....	5
Ewangelia według św. Łukasza (Łk 1,26-38)	6
Narodzenie.....	9
Ewangelia według św. Łukasza (Łk 2,1-7)	9
Wizyta pasterzy	11
Ewangelia według św. Łukasza (Łk 2,8-20)	11
Pokłon mędrców.....	15
Ewangelia według św. Mateusza (Mt 2,1-12)	15
Ucieczka do Egiptu	19
Ewangelia według św. Mateusza (Mt 2,13-23)	19
Dwunastoletni Jezus w świątyni jerozolimskiej.....	23
Ewangelia według św. Łukasza (Łk 2,41-52)	23
Jan Chrzciciel i chrzest Pana Jezusa.....	27
Ewangelia według św. Mateusza (Mt 3,1-17)	28
Kuszenie na pustyni	31
Ewangelia według św. Mateusza (Mt 4,1-11)	31
Publiczne nauczanie i powołanie uczniów	35
Ewangelia według św. Marka (Mk 1,14-20)	35
Cud w Kanie Galilejskiej	37
Ewangelia według św. Jana (J 2,1-11)	37
Jezus uzdrawia niewidomego żebraka	41
Ewangelia według św. Łukasza (Łk 18,35-43)	41
Jezus uzdrawia paralityka i odpuszcza mu grzechy	43
Ewangelia według św. Marka (Mk 2,1-12)	43
Jezus rozmnaża chleby	47
Ewangelia według św. Mateusza (Mt 14,13-22)	47
Jezus uzdrawia dziesięciu trędowatych	49
Ewangelia według św. Łukasza (Łk 17,11-19)	49
Wskrzeszenie Łazarza	51
Ewangelia według św. Jana (J 11,1-44)	51
Uciszenie burzy na jeziorze	55
Ewangelia według św. Mateusza (Mt 8,23-27)	55

Jezus uczy dawania jałmużny i modlitwy „Ojcze nasz”	57
Ewangelia według św. Mateusza (Mt 6,1-15)	57
Dzieci i młodzieniec	61
Ewangelia według św. Marka (Mk 10,13-22)	61
Przypowieść o siewcy	63
Ewangelia według św. Mateusza (Mt 13,1-23)	63
Przypowieść o zaginionej owcy	67
Ewangelia według św. Łukasza (Łk 15,1-7)	67
Przypowieść o synu marnotrawnym	69
Ewangelia według św. Łukasza (Łk 15,11-24)	69
Panny roztropne i głupie	73
Ewangelia według św. Mateusza (Mt 25,1-13)	73
Przypowieść o nieprzebaczącym słudze	75
Ewangelia według św. Mateusza (Mt 18,21-35)	75
Przypowieść o talentach	79
Ewangelia według św. Mateusza (Mt 25,14-30)	79
Góra przemienienia	83
Ewangelia według św. Mateusza (Mt 17,1-13)	83
Wyrzucenie kupców ze świątyni	87
Ewangelia według św. Jana (J 2,13-24)	87
Wdowa, która oddała wszystko	91
Ewangelia według św. Łukasza (Łk 21,1-4)	91
Przypowieść o dobrym Samarytaninie	93
Ewangelia według św. Łukasza (Łk 10,25-37)	93
Przypowieść o faryzeuszu i celniku	97
Ewangelia według św. Łukasza (Łk 18,9-14)	97
Sąd ostateczny	99
Ewangelia według św. Mateusza (Mt 25,31-46)	99
Jezus wjeżdża na osiołku do Jerozolimy	103
Ewangelia według św. Marka (Mk 11,1-11)	103
Ostatnia Wieczerza	107
Ewangelia według św. Mateusza (Mt 26,17-30)	107
Jezus w ogrodzie oliwnym	111
Ewangelia według św. Mateusza (Mt 26,30-56)	111
Piotr zapiera się Jezusa	115
Ewangelia według św. Mateusza (Mt 26,57-75)	115
Jezus przed Herodem i Piłatem	119

Ewangelia według św. Łukasza (Łk 23,1-25)	119
Jezus ukrzyżowany i umiera	123
Ewangelia według św. Łukasza (Łk 23,26-56)	123
Jezus zmartwychwstaje	127
Ewangelia według św. Mateusza (Mt 28,1-10)	127
Jezus wstępuje do nieba	129
Ewangelia według św. Marka (Mk 16,9-20)	129
 Indeks fragmentów	 133
Mapy, rysunki, informacje	135

Indeks fragmentów

Fragmenty zestawiono w kolejności występowania ksiąg w Biblii – Mateusz, Marek, Łukasz, Jan i kolejności rozdziałów.

Ewangelia według św. Mateusza

Mt 2,1-12	Pokłon mędrców s. 15
Mt 2,13-23	Ucieczka do Egiptu s. 19
Mt 3,1-17	Chrzest Pana Jezusa s. 28
Mt 4,1-11	Kuszenie na pustyni s. 31
Mt 6,1-15	Jezus uczy dawania jałmużny i modlitwy Ojcie nasz s. 57
Mt 8,23-27	Uciszenie burzy na jeziorze s. 55
Mt 13,1-23	Przypowieść o siewcy s. 63
Mt 14,13-22	Jezus rozmnaża chleby s. 47
Mt 17,1-13	Góra przemienienia s. 83
Mt 18,21-35	Przypowieść o nieprzebaczącym słudze s. 75
Mt 25,1-13	Panny roztropne i głupie s. 73
Mt 25,14-30	Przypowieść o talentach s. 79
Mt 25,31-46	Sąd ostateczny s. 99
Mt 26,17-30	Ostatnia Wieczerza s. 107
Mt 26,30-56	Jezus w ogrodzie oliwnym s. 111
Mt 26,57-75	Piotr zapiera się Jezusa s. 115
Mt 28,1-10	Jezus zmartwychwstaje s. 127

Ewangelia według św. Marka

Mk 1,14-20	Początek publicznego nauczania i powołanie uczniów s. 35
Mk 2,1-12	Jezus uzdrawia paralityka i odpuszcza mu grzechy s. 43
Mk 10,13-22	Jezus błogosławi dzieci oraz bogaty młodzieniec s. 61
Mk 11,1-11	Jezus wjeżdża na osiołku do Jerozolimy s. 103
Mk 16,9-20	Wniebowstąpienie s. 129

Ewangelia według św. Łukasza

Łk 1,26-38	Zwiastowanie s. 6
Łk 2,1-7	Narodzenie s. 9
Łk 2,8-20	Wizyta pasterzy s. 11
Łk 2,41-52	Dwunastoletni Jezus w świątyni Jerozolimskiej s. 23
Łk 10,25-37	Przypowieść o dobrym Samarytaninie s. 93
Łk 15,1-7	Przypowieść o zaginionej owcy s. 67
Łk 15,11-24	Przypowieść o Synu Marnotrawnym s. 69
Łk 17,11-19	Jezus uzdrawia dziesięciu trędowatych s. 49
Łk 18,9-14	Przypowieść o faryzeuszu i celniku s. 97
Łk 18,35-43	Jezus uzdrawia niewidomego żebraka s. 41
Łk 21,1-4	Wdowa, która oddała wszystko s. 91
Łk 23,1-25	Jezus przed Herodem i Piłatem s. 119
Łk 23,26-56	Jezus ukrzyżowany i umiera s. 123

Ewangelia według św. Jana

J 2,1-11	Cud w Kanie Galilejskiej s. 37
J 2,13-24	Wyrzucenie kupców ze świątyni s. 87
J 11,1-44	Wskrzeszenie Łazarza s. 51

Mapy, rysunki, informacje

MAPY

Mapa Judei i Galilei	7
Mapa Cesarstwa Rzymskiego	13

RYSUNKI

Lampa oliwna	6
Owca	12
Piramida	20
Zwój księgi	24
Świątynia	25
Jan Chrzciciel	29
Kamienie	32
Stągwie	38
Dom Jezusa	44
Bandaż	53
Brzeg jeziora	55
Dłoń z ziarnem	64
Syn Marnotrawny	70
Dwie lampy	73
Pieniądze za czasów Jezusa	76
Zakopany talent	80
Papirus Rylandsa	81
Góra Tabor	84
Symbole Ewangelistów	85
Pusta klatka	88
Monety	91
Korona	100
Oślątko	104
Chleb i wino	108
Pasterz	113
Arcykapłan	117
Tron Piłata	120
Ecce homo	121
Golgota	125

INFORMACJE

Biblia, Pismo Święte, Ewangelie.....	17
Jezus i Ewangelie	21
Świątynia	25
Judea i Galilea – ojczyzna Jezusa.....	33
Czasy Jezusa	39
Język, którym mówił Jezus, język Biblii, tłumaczenia.....	45
Skróty biblijne, sigła.....	59
Przypowieści.....	65
Jaki jest Bóg?.....	71
Chrystus – Mesjasz – Pomazaniec	77
Cztery Ewangelie.....	81
Ewangeliści – symbole	85
Ofiary.....	89
Słowa i pojęcia z Biblii	95
Historia w historii.....	101
Jerozolima	105
Pascha	109
Ubranie	113
Arcykapłan	117
Ecce homo.....	121

Zapraszamy
Blog Fundacji Nasza Winnica
funawi.pl

Książki Fundacji Nasza Winnica
fundacjanaszawinnica.pl